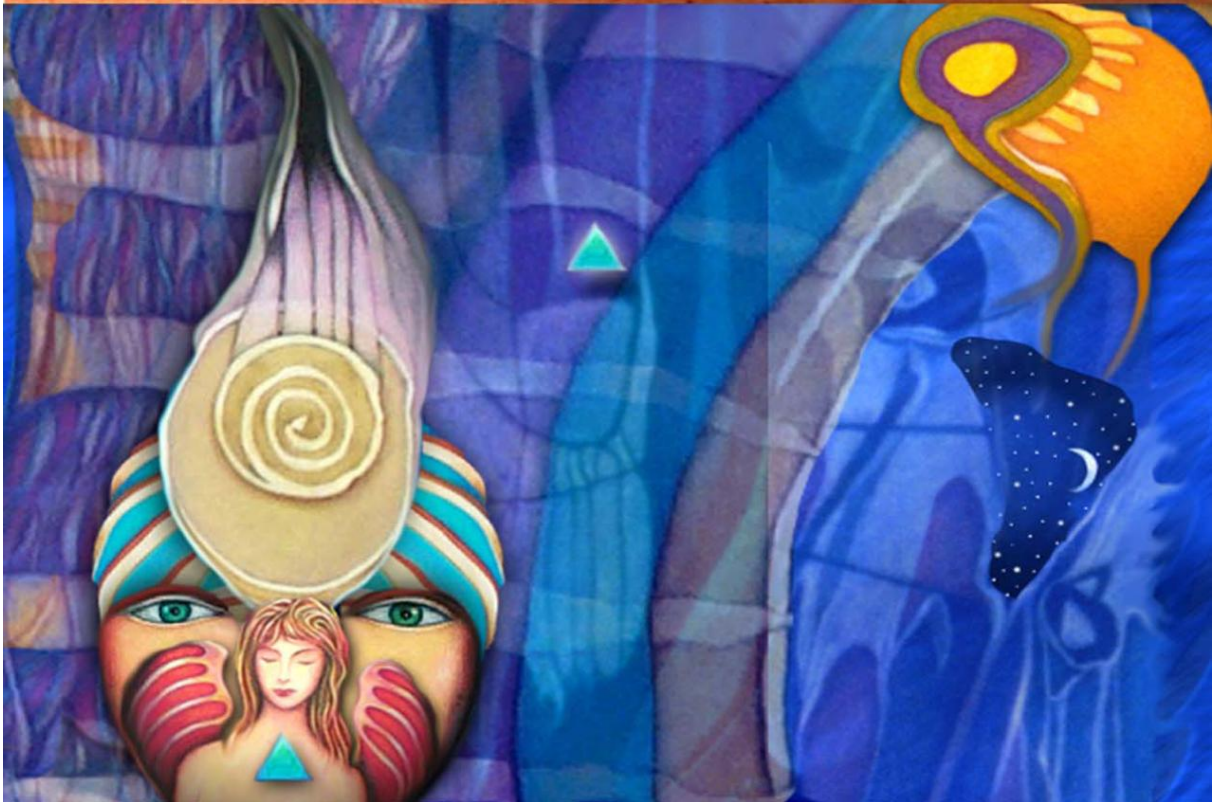

WINGMAKERS

Ancient Arrow Project

WingMakers

PROJEKTET DEN GAMLA PILEN Del 1

Originaltitel

ANCIENT ARROW PROJECT

Section 1

Copyright: WingMakers

All Rights Resesved

Prolog

DET SVÅRA PROVET 826 e.Kr.

Resande i Skyn (Traveler of the Sky) kom in i den branta, djupa flodbädden, som var insvept i en drömliknande dimma, ditlockad av en tornliknande klippstruktur, som tycktes gripa tag i himlen. Aldrig hade någon från hennes stam vågat sig så långt in bland bergen. Hon var från Chakobsa-stammen, vars genetiska ursprung var Maya och vars avkommor senare skulle benämnas Anasazi-Indianerna från norra New Mexico. Hennes tunna, bronsnyade kropp bar de rituella tatueringarna, som visade att hon var ledaren för De Som Äger Självkänedom (Self-Knowers).

De Som Äger Självkänedom fokuserade på den andliga utvecklingen inom Chakobsa-stammen. De skapade olika ritualer, öppnings-riter, meditationskammare eller kivas och var ansvariga för att nedteckna stammens utveckling med avseende på dess ursprung, historia och trossystem.

Resande i Skyn var trettiofyra år gammal, klädd i garvat rådjursskinn, som var avklippt just nedanför knäna. Turkospärlor smyckade hennes hals och kjolfäll. Över hjärtat fanns ett bläcktryck av hennes högra hand i blå-violett bläck med små vita pärlor fästade, vilka föreställde en himmel upplyst av stjärnor, - en syftning på hennes namn. Hennes raka, svarta hår föll nedanför axlarna till korsryggen och hölls på plats med ett huvudband av kaninpäls. Hennes ungdomliga ansikte ramade in ögonen, som speglade en gammal människa med stor visdom.

Hon fortsatte att försiktigt ta sig ner i kanjonen, där från de djupa skuggorna en gigantisk nålliknande klippformation vred sig upp mot den bleka blå himlen såsom ett näsvist finger doppat i röd färg och pekande på de osynliga stjärnorna. Den hade dragit till sig hennes uppmärksamhet dagen innan.

När hon gick mot det röda sandstenstornet skrämde en ljusblxt henne. Solen hade just nått toppen av kammen på kanjonen och den hade gnistrat till och gjort en lockande reflex i ett föremål bara ungefär sju meter vid sidan om henne. Plötsligt kände hon sig som en inkräktare. Hon blev stel i hela kroppen med ögonen fixerade på det lysande föremålet, inte större än ett människohuvud, halvt begravt i pinjebarr mellan två knotiga pinjetråd som stod som stadiga vakter.

Först trodde hon, att det kunde vara en sten av silver, men när hon närmade sig föremålet, la hon märke till, att det var täckt med ovanliga figurer, liksom tunna ormar, som ringlade sig över dess yta, frusna, inbäddade i ytan som om de vore klösmärken efter en björn. När hon hukade sig för att komma närmare, la hon märke till att dess färg var både guld och silver, något som hon aldrig hade sett förut. Hon makade sig närmare dess skimrande yta. Det var ett onaturligt föremål. Hon var säker på det. Det kom inte från naturen och det kom inte från hennes stam.

Förbryllad och hänförd av dess ovanliga färg, stirrade hon på det under åtskilliga minuter och försökte att besluta sig för om, eller hur hon skulle närma sig det. Om det var

övernaturligt, så var det hennes uppgift att göra föremålet mottagligt för sitt folk. Om det var ett hot, var det hennes uppgift att ta bort den här kraften från deras land. Såsom shaman i sina förfäders hemland, var det hennes plikt att närmare undersöka saken och även att vara full av styrka.

Resande i Skyn lyfte sin hand ovanför föremålet som om hon skulle välsigna det. Hennes tunna läppar reciterade en gammal vers från sitt folk, ”Du är känd för mig i det stora mysteriet. Jag hedras av din närvaro.” Hennes hand började darra, och sedan skälvde hennes kropp som om en elektrisk ström flöt genom henne likt en tidvattenvåg. Hennes hand drogs mot föremålet och grep det oavsiktligt med ett fast grepp som om det vore en kraftfull magnet. Hennes fingrar tog ett hårt grepp om föremålet som i en reflex som inte gick att hålla tillbaka och drog det upp till bröstet, vaggande det som om det vore hennes baby. Hela hennes kropp vibrerade okontrollerbart när hon höll föremålet.

Allt hon visste – varje erfarenhet som hon kunde härleda till – rensades ut. Hennes sinne tömdes likt en säck fjärilar frisläppta för vinden, och hon kände sig fullständigt fri från det förflutna och framtiden. Där fanns endast nuets flytande väldighet. Minuter passerade medan hon höll föremålet mot bröstet, fullständigt omedveten om vad hon gjorde. Gradvis blev hon medveten om vikten hon höll. Den var tung. Den vägde trots sin lilla storlek som ett mindre barn.

Med en viss ansträngning la hon tillbaka föremålet på marken. När hon gjorde det började det att vibrera nästan omärkligt. De distinkta linjerna på ytan började bli suddiga. Resande i Skyn gnuggade ögonen i misstro till det hon såg. Hennes ansikte bar på en blandning av förvirring och förebyggande rädsla, men hon kunde inte röra sig. Allt blev drömligt och hon kände, att hon hade kastats in i ett töcken – in i sina förfäders Stora Mysterium.

Ljuset i kanjonen skimrade och pulserade i den otvetydiga rytmen av en hypnotisk dans. Framför henne fanns tre, resliga, egendomliga men stiliga män. Deras ögon var lugna men ändå lysande och skiftade i blått, grönt och violett. Långa skägg av rent vitt hår vidrörde deras bröst. De var klädda i smaragdfärgade fotsida dräkter som var egendomligt genomskinliga, och de stod framför henne såsom majestätiska träd. Hon kände ingen rädsla, därför hon visste att hon bara hade en enda sak att göra: - att överlämna sig.

”Vi är din framtid, inte bara ditt förflutna som du nu tror”, sade varelsen i mitten. Hon nickade och försökte göra ett tecken att hon förstod dem, men hennes kropp var någon annanstans – i någon annan värld som hon snabbt glömde.

Hon la märke till att fastän hon hörde orden så rörde han inte på läpparna. Han talade direkt in i hennes sinne. Och han talade perfekt Chakobsan, något som en som kom utifrån inte kunde.

”Du har blivit utvald. Tiden har kommit att lyfta blicken från eldens klara ljus och dina egna kastade skuggor. Du är vår budbärare i er värld. Medan du är Resande i Skyn, så är vi De Som Gör Dina Vingar (Makers of Your Wings). Tillsammans omdefinierar vi det som har lärts ut. Vi omarbetar det som blivit sanning. Vi försvarar det, som alltid har varit och alltid kommer att vara vår sanning.”

Hon kunde bara iakttä. Vörndnad för de här VingMakarna fyllde hennes hjärta utan ansträngning. Väsendena framför henne drog vörndnaden ur henne genom sin blotta närvaro. Den rann från henne som om en oändlig, hemlig behållare hade öppnats.

”Det finns inget, som är mer gudomligt än något annat,” sade varelsen. ”Det finns inget avstånd eller väg till Första Källan eller till det Stora Mysteriet. Alla varelser är intimt knutna till Första Källan just i det här ögonblicket!”

Någonstans långt bortifrån kände hon viljan att tala. ”Vem är ni?” Frasen formades i hennes sinne.

”Jag är från Ljusets Stam, precis som du. Bara våra kroppar är olika. Allt annat förblir i beständighetens klara ljus. Du har kommit till den här planeten, glömsk om vem du är och varför du är här. Nu kommer du att minnas. Nu kommer du att hjälpa oss såsom du har samtyckt till. Nu kommer du att vakna upp inför anledningen till ditt varande.”

Ett surrande ljud ovanför hennes huvud lät som sländet från tusen par formlösa vingar och en ljusspiral sänkte sig ned från himlen. Inuti ljuset blandades och skildes former liknande dem hon sett vrida sig på föremålet. Intelligent linjer – ett ljusets språk. Ljuset gick långsamt in i henne och hon kunde känna energivallet. Darrande men ändå djupt, drog det henne ur kroppen som med en skulptörs mejsel. Det fanns ingen kamp, inget motstånd att komma över. Och sedan såg hon det.

En kakofoni av bilder frigjordes inom henne och avslöjade hennes framtid. Hon var en av dem – tillverkarna av det här objektet. Hon var ingen Chakobsan, det var en mask hon bar, utan hennes sanna härstamning var från stjärnorna. Från en plats så långt borta att dess ljus aldrig riktigt skulle vidröra Jorden.

När hon kom tillbaka, började hennes vision snabbt gå upp i rök, som om hennes sinne var ett såll och inte kunde hålla kvar bilderna från hennes framtid. Hon plockade upp föremålet, smekte det med handen, och visste att hon var dess vårdare, medveten om att det skulle leda henne till någonting, som ännu inte var färdigt att upptäckas. Men hon visste att hennes tid skulle komma. En tid, när hon skulle bära en annorlunda mask – masken av en kvinna med rött hår och märkligt vitt skinn. Det var den sista bilden som försvann.

Introduktion

Genom att åtskilliga störtade UFO'n bärgades år 1940, skapades en speciell regeringsbudget för att etablera en ny organisation inom det topphemliga Laboratoriet för Speciella Projekt i Regeringens Tjänst (Government Services Special Projects Laboratory), som skulle ansvara för att säkerställa, skydda och analysera teknologier, som bärgats från utomjordiska rymdskepp. Det hade den tvivelaktiga äran att vara det mest hemliga av alla forskningslaboratorier inom USAs regering.

Med sin bas i den höglänta öknen nära Palm Springs i Kalifornien, hyste den här tungt befästa och hemliga inhägnaden topp-vetenskapsmän från regeringens övriga laboratorier med redan etablerad hög sekretessnivå.

ET-imperativet, som UFO-aktiviteten kallades under 50-talet, ansågs vara av största betydelse för den nationella säkerheten hos Förenta Staterna och faktiskt för hela planeten. Den hemliga organisationen för avancerad kontakt (ACIO, The Advanced Contact Intelligence Organization) anförtroddes att analysera bärgad utomjordisk teknologi – i vilken form den än hittades – och fick i uppgift att upptäcka sätt att tillämpa denna inom missilteknologi, ledningssystem, radar, krigsflygplan, övervakning och kommunikation för att dominera arenorna inom krig och spionage.

Under mitten av 1950-talet bärgades åtskilliga främmande rymdskepp med utomjordingar ombord, fortfarande vid liv. De här incidenterna hände inte bara i Förenta Staterna utan också i Sovjetunionen och Sydamerika. Vid en sådan incident i Bolivia tog en briljant elektronikexpert, Paulo Neruda, bort en del navigationsutrustning från ett störtat UFO och förhandlade framgångsrikt med ACIO om att ansluta sig till dem i utbyte mot att överlämna utrustningen och att de skulle få använda sig av hans tjänster.

Paulo Neruda och hans fyra år gamla son, Jamisson, blev Amerikanska medborgare 1955. Den äldre Neruda blev chef på hög nivå inom ACIO innan han dog 1977. Hans son, Jamisson, anslöt sig till ACIO kort efter sin fars död och blev dess huvudexpert inom lingvistik, dechiffring och avkodningsteknologier.

Den unge Neruda var ett språkgeni – dataspråk, utomjordiska språk eller mänskliga, det spelade ingen roll. Hans gåva ansågs oundgänglig för ACIO i dess samarbete med utomjordiska intelligenser.

Bärgningarna av levande utomjordingar under 1950-talet hade skapat en ny agenda inom ACIO. Ett teknologiskt överföringsprogram (Technology Transfer Program, TTP) växte fram i och med tillfrisknandet av utomjordingar från två olika främmande raser, kallade Zeta Reticuli och Corteum. Utvalda teknologier från de här raserna överlämnades till ACIO i utbyte mot olika tjänster och privilegier, erbjudna av U.S. och andra regeringar.

ACIO var förvaringsplatsen och centralen för informationsutbytet av de teknologier som växte fram ur TTP med Zeta och Corteum. ACIO's agenda breddades för att utveckla de här teknologierna till användbara, icke-militära teknologier, som såddes ut både inom den privata och allmänna sektorn. Teknologier som låg före sin tid såsom integrerade kretsar och laser fanns bland resultaten av ACIO's TTP med Zetas och Corteum.

Kapitel Ett

EN UPPTÄCKT I ÖKNEN

Era evolutionsteorier vilar helt enkelt på en existerande paradigm om ett mekaniskt universum som består av molekylära maskiner, som arbetar i en objektiv verklighet, vilken man kan lära känna med de rätta instrumenten. Vi beskriver en universell sanning om universum för dig, när vi säger att verkligheten inte går att lära känna med hjälp av något instrument utan bara genom din egen känsla av enhet och helhet. Din förnimmelse av helhet håller på att träda fram, därför att kulturen i det multidimensionella universat har sina rötter i enhet. När din helhets navigatör uppenbarar sig under det kommande skiftet, kommer du att skrota och strukturera om dina uppfattningar om vem du är och under den här processen kommer mänskligheten att dyka upp som en flod av ljus ur det som en gång var en ogenomtränglig dimma.

Ett utdrag ur *Helhetens Navigatör*, Avkodad från Kammare 12.

WingMakers

Det fanns tillfällen när Jamisson Neruda förundrade sig på sitt jobb. Nedanför ljuskonen från hans bordslampa låg ett verifierat mysterium. Det hade hittats en vecka tidigare i den höglänta öknen nära Chaco Canyon i norra New Mexico och nu efter tre dagars utmattande forskning, var han övertygad om att artefakten (en gammal konstprodukt) inte var jordisk.

Neruda hade redan sammanställt anteckningar om den ovanliga artefakten. Det huvudsakliga kännetecknet, enligt studenterna som fann den, var att den framkallade hallucinerande bilder när man höll i den eller vidrörde den. Men det spelade ingen roll hur mycket han än försökte, så kunde han inte framkalla någonting som liknade en hallucination. Kanske, spekulerade han, kunde de två studenterna ha varit under inflytande av droger. Det skulle förklara den hallucinerande egenskapen. Inte desto mindre, ingen kunde ifrågasätta att artefakten utstrålade en exotisk närvaro från en annan värld.

Klockan var två på morgonen och Nerudas mörka ögon var grusiga av brist på sömn. Efter att ha jämfört de hieroglyfiska markeringarna på Chaco Canyon-objektet med liknande markeringar från gammal sumerisk och Linear B handstil, så stämde faktiskt ingenting överens. Efter tre dagar av jämförande analys, kunde han bara dra en enda slutsats: markeringarna var inte från den här jorden.

Hans rapport bar samma ord på titelsidan. Neruda gned sina ögon och tittade i sitt mikroskop igen och undersökte den metalliska ytan hos det silverstrukturerade höljet och de kopparfärgade markeringarna. Artefakten innehöll tusentals åsar, små ryggradssträngar som smälte samman, likt nervtrådar på var 8:e till 10:e centimeter till en av de 23 tydligt framträdande hieroglyferna på objektet.

Fastän den var stor som en parvels skokartong, så vägde artefakten mer än en blåstrimmig vattenmelon och hade en täthet som liknade bly. Men till skillnad från bly, så var ytan fullständigt ogenomträngbar vid varje undersökning, som Neruda eller hans kollegor använde.

Kanske var det den skulpturala kvalitén hos hieroglyferna som fascinerade honom. Eller kanske det var de subtila variationerna i linjerna. Han hade aldrig sett sådana sofistikerade bilder av ett kryptografiskt alfabete tidigare. På något sätt bara förvärrade det ironin att artefakten förblev tyst.

”Jag tror, att vi har hittat någonting.”

Emily Dawson stack in huvudet i Nerudas kontor, med händerna runt en kopp kaffe som om hon ville hålla dem varma. Hennes långa, bruna hår, normalt i en prydlig hårknut, föll till axlarna och såg mera trött ut än hennes sorgsna, själfulla ögon.

”Sover inte en enda människa någonsin på det här stället?” slängde Neruda tillbaka med ett pojkkaktigt flin.

”Naturligtvis, om du inte är intresserad av det, som vi har hittat, så...” Hennes röst dog bort i en viskning.

Neruda log menande. Han tyckte om Emily’s lugna sätt. Det var nästan oemotståndligt. Han älskade hennes sätt att vara så där tillbakadragen.

”OK, vad exakt hittade ni?”

”Då måste du följa med mig. Andrews kontrollerar fortfarande sina beräkningar, men min instinkt är säker. Han kommer att bekräfta våra första fynd.”

”Och dessa är?”

”Andrews sa till mig, att inte tala om det för dig förrän du var på labbet –”.

”Andrews glömmet att jag är hans chef. Han glömmet också, att klockan är två på morgonen och att jag är ovanligt lättirriterad när jag är trött och hungrig.”

”Det kommer bara att ta några minuter. Bara kom nu.” Hon tog flyktigt en liten klunk kaffe till. ”Jag skall skaffa dig en kopp nybryggt kaffe och en smörgås.” Hon lät sitt oemotståndliga erbjudande hänga kvar i tystnaden på hans kontor.

Neruda kunde bara sträcka sig tillbaka från sitt skräpiga skrivbord och le.

”Och ta med artefakten,” la hon till. ”Andrews behöver den.”

Nerudas hår, som var tillrufsats av hans rastlösa händer, täckte nästan helt hans högra öga, när han böjde sig ned och försiktigt stoppade objektet under armen som en fotboll. På grund av dess vikt vacklade han litet grann innan han återfann balansen.

Neruda var från Bolivia och hade den stora lyckan att äga ett av de mest celebra ansikten, som någonsin förunnats den mänskliga kroppen. Allting hos honom var intensivt. Håret var lika rakt som det var svart. Ögonen liknade mystiska källor i månsken, som vek undan för frågan om hur djupa eller hur fulla de var. Näsa och läppar var som formade av Michelangelos mejsel.

När han gick bredvid henne genom dörren, svepte Emily sitt hår åt sidan. ”Jag hämtar kaffet till labbet.”

”Jag vill ha gräddost på min smörgås,” sa Neruda och gick småirriterat till labbet för att konferera med Andrews, en av hans mest krävande men briljanta assistenter.

ACIO’s korridorer var tysta och antiseptiskt rena vid denna sena timma. Vitputsade väggar och vita marmorgolv glänste nedanför halogenlamporna ovanför huvudet. Lukten från olika

rengöringsmedel steriliserade luften. Neruda hörde sin mage kurra i den djupa tystnaden i vestibulen. Den var också steril. Han hade glömt att äta middag. Igen.

”Äntligen!”, sa Andrews när Neruda kom in. Han hade den enerverande vanan att aldrig rikta ögonen mot sina medmänniskor. Neruda tyckte om det. Det gjorde att han kände sig bekväm på ett konstigt sätt. ”Den här skiten är otrolig.”

”Och exakt vad syftar du då på?” frågade Neruda.

Andrews höll ögonen på kartorna framför sig. ”Jag menar det sätt, som ytan analytiskt visar, hur precis de här sakerna har blivit utformade. Vad som ser ut som kaos är faktiskt ett exakt utfört mönster. Ser du de här fina variationerna? De är inte godtyckliga. Vi rörde till det. Innan byggde vi inte upp våra kartläggande diagram med tillräcklig upplösning för att se mönstret.”

”Och exakt vilket mönster är det?” Nerudas röst avslöjade en växande grad av otålighet.

Andrews placerade en stor karta på bordet framför honom. Den såg ut som en topografisk karta över ett bergsområde.

Neruda såg omedelbart mönstret. ”Är det här objektets fullständiga yta?”

”Ja.”

”Är du säker?”

”Jag har dubbelcheckat allting och mina kontrolldata är exakt desamma.”

Neruda satte artefakten med en duns på bordet bredvid Andrews´ karta.

”Finns det någon chans att det här kan vara en förfalskning?”

”Inte en chans.”

”Och med vilken upplösning är utskriften gjord?”

”0.0025 microner.”

”Är det synligt vid någon annan upplösning?”

”Jag är inte säker. Det är därför jag bad dig ta med det lilla monstret hit. Jag skall göra några tester till, så får vi se vad som dyker upp.”

”Har du någon idé om vad den avser?”

”Jodå, den är inte härifrån krokarna,” skrattade Andrews och kämpade med artefakten för att flytta över den till en plattform för undersökning.

Mätinstrumentet kallades en Topograf för Kartläggning av ytor (SurfaceMapping Topographer, SMT) och den gjorde en ytterst detaljerad topografisk karta av objektets yta. I likhet med versionen för analys av fingeravtryck, var ACIO´s topograf tredimensionell och kunde användas mikroskopiskt.

Neruda lutade sig närmare kartan i storleken av en affisch medan Andrews placerade artefakten i exakt position för sina behov.

”Det är definitivt inte Zeta eller Corteum.”

”Och det är definitivt inte mänskligt – varken från det förflutna eller nutida,” sa Andrews.

”Men det här mönstret...det går inte att ta miste på. Det är...det måste vara en topografisk karta. Det kan också föreställa upptäcktsplatsen.”

”OK, låt oss säga att det är ET (utomjordiskt), men inte de vänskapliga ETs, som vi sänder julkort till,” Andrews log hastigt, ”och de här ET-varelserna besökte oss långt tillbaka i vårt förflutna. De råkade vara kartritar-freaks och beslutade att göra en karta över sin bosättning på Jorden. Sedan blev de trötta på New Mexico – vilket är lätt att bli, kan jag tillägga – och hade inget behov längre av en karta, så de lämnade den efter sig.”

”Den här artefakten blev funnen ovan jord,” påminde Neruda honom.” Någon eller någonting placerade den där och gjorde detta nyligen, annars skulle vårt lilla monster ha blivit begravt.”

”Kanske det grävde upp sig självt.” Andrews röst var nästan en viskning.

Neruda flyttade sig bort och kände för första gången plötsligt en våg av utmattning. Han sjönk ner i en stol i närheten, for med händerna genom håret och sträckte sedan på kroppen med en lång suck. Medan han gned sig i nacken, skrattade han djupt ner i halsen. ”Vet du, kanske de bara har en känsla för humor.”

”Eller också gillar de att tortera sina offer genom att vilseleda dem,” yttrade Andrews. ”Du kommer väl ihåg vår erfarenhet med Zeta?”

”Det här är helt annorlunda. Språkstrukturen hos den här rasen är så dimensionell, att den måste sakna telepatiska förmågor. Varför skulle de annars konstruera ett sådant komplext språk?”

”Kanske är det inte ett språk eller en karta. Kanske det bara är ett artistiskt uttryck av något slag.”

”Inte troligt. Det är mera sannolikt att de har skapat ett multidimensionellt språk, som integrerar deras matematik med deras alfabete som ett sätt att kommunicera en djupare betydelse. Det är inte vilseledning. Jag kan känna vilseledning med ryggraden.”

”Jaså, men vi är alldeles för jävla dumma för att räkna ut det här.”

”Vi har bara haft tre dar på oss.”

”OK, men vi är nästan lika mycket utan spår som den första dagen.”

Dörren till labbet svängde upp och Emily gick in med en bricka med kaffekoppar och smörgåsar. ”Är det någonting annat ni karlar behöver innan jag drar mig tillbaka?”

”Miljoner tack,” svarade Neruda.

”Varsågod. Så vad tror ni om vår lilla bild?”

”Allting har just blivit mycket mer komplicerat.”

”Då är du glad,” sa Emily spydigt.

”Antingen har de en matematisk struktur inkodad inom sitt alfabete eller också föreställer det här objektet en mycket detaljerad topografisk karta.”

Emily satte brickan närmast artefakten, medan hon noga undvek att röra vid den. ”Jag föredrar hypotesen med kartan. Jag var aldrig så bra på matte.” Hon lyste upp med sitt allra mest oskyldiga leende. Under ett ögonblick såg Neruda henne som en ung flicka, med flätor, hårspännen, tränings-bh och allt därtill.

Emily var relativt ny för ACIO. Hon hade uppmärksammats av Neruda efter det att han läst hennes inflytelserika bok om den Sumeriska kulturen, som hon skrivit som T.f professor vid Universitetet i Cambridge.

Hon hade tvingats lämna sin tjänst i Cambridge, på grund av en sjukdom, som enligt ryktet var någon sorts cancer. Under denna konvalescens hade hon gått ned i en djup depression, vilken lämnat hennes kropp och själ härjad. För två år sedan rekryterade ACIO henne, på uppmaning av Neruda och han hade tagit henne under sina vingar såsom hennes mentor.

”Ni är glada över det här, eller hur?” frågade Emily halvt allvarligt.

”Kom an, chefen,” instämde Andrews, ”bränner lyse på nätterna, dricker kaffe och äter munkar varje måltid, aldrig vara tvungen att ha solglasögon....vad kunde vara bättre?”

Andrews var urtypen för en ”nörd”-ingenjör.

Utseendet sist, mental skärpa först och främst. Inte för att han såg illa ut. Han bara föredrog att analysera komplexa problem och lösa dem, istället för att jobba med tidsödande uppgifter som att borsta tänderna eller kamma håret.

Neruda smuttade på sitt kaffe och stirrade på kartan utan att svara. Något bekymrade honom beträffande mönstret. Det var alltför perfekt. Om någon ville koda ett språk inom ett språk, skulle de göra det mindre iögonfallande. Vad är annars syftet med kodning?

”Jag tror, att vi bör plotta ut med en finhet på 0, 001 med variationer ned till 0, 0005 mikroner. Be dessutom Hendersson att skaffa oss en uppsättning på tjugo topografiska kartor över upptäcktsplatsen upp till en radie av hundra kilometer med en ökning mellan kartorna på fem kilometer. Är detta OK för dig, Andrews?”

”Inga problem, men tala åtminstone om för mig, vad det är du hoppas finna.”

”Det vet jag inte,” svarade han och tittade misstroget på kartan. ”Det vet jag inte, men kanske är den inte ett språk så mycket som en karta.”

”Det här kan vänta tills imorgon, eller hur?”

”Va, och gå miste om en god kopp kaffe?” Med detta log Neruda brett och sa till dem att gå hem och få en god natts vila. Även han skulle ”stänga butiken.”

På vägen ut la Neruda märke till en tunn strimma ljus under Femtons kontorsdörr. Den verkställande direktören för ACIO var känd som både en nattuggla och arbetsnarkoman, men kl.3 på morgonen var sent, även efter hans mått.

Neruda knackade mjukt och öppnade en springa i dörren. Femton fanns vid sin datorterminal, förlorad i tankar. Frånvarande vinkade han åt Neruda att komma in, men med en tvekande gest, som visade att han skulle vänta ett ögonblick innan han sa något. Några tangentslag till och Femton vände sig om mot Neruda.

Nu, i början av sina sextio, hade Femton varit ACIO's enstörige och aktade ledare under mer än 30 år. De vetenskapsmän som hade privilegiet att arbeta vid ACIO ansåg, att han hade den mest briljanta hjärnan på eller utanför planeten.

Femton fick sitt namn i kraft av sin säkerhetsgrad. ACIO hade 15 tydliga nivåer av informationsspridning och han var toppen på informationskedjan.

ACIO hade utvecklat de mäktigaste systemen på planeten när det gäller att leda kunskaps- och informationsprojekt. På grund av sin unika tillgång till världens mäktigaste teknologier, säkrades dessa informationsdatabaser mer noggrant än guld i Fort Knox. Femton var den enda personen i världen som hade säkerhetsnivå 15, vilket gav honom fri tillgång till alla sektorer inom ACIO's databank.

Neruda satt i en läderstol mitt emot Femton, och väntade på något tecken, som kunde tillåta honom att tala. Femton tog en slurk te, slöt sina ögon under ett ögonblick som om han ville bli klar i huvudet och riktade sina mörka ögon rakt mot Nerudas ansikte. ”Du vill åka till New Mexico, eller hur?”

”Ja, men jag vill tala om för dig varför –”

”Tror du inte, att jag redan vet?”

”Kanske, men jag vill berätta för dig med mina egna ord.”

Femton böt ställning i sin bekväma stol som om ryggen gav honom problem. Eftersom Femton var spanjor i nedstigande led, påminde han Neruda ofta om Pablo Picasso, med långt silvervitt hår. Han hade samma bastanta kroppsstil som Picasso men var antagligen en bit längre.

”Så berätta då för mig.”

”Den här artefakten är mer sofistikerad än både Zeta och Corteum. Det kan bevisas. Den är helt utan skarvar. Och ikväll har vi bekräftat, att den har ett alfabete i många lager som vandrar från en två-dimensionell chifferkod till ett tre-dimensionellt fraktalt mönster, som mest ser ut som en topografisk karta.

”Lägg ihop de här faktorerna med rapporten från ungarna som upptäckte den, att artefakten utstrålar någon sorts hallucination när man håller i den. Jag tror, att det finns sannolika bevis på att den här grejen inte är en isolerad artefakt.”

Femton drog en lång, tung suck. ”Du är väl medveten om, att jag redan skickat ett team till området där artefakten hittades. Vi använde vårt bästa folk inom sökning och undsättning och de hittade inga ytterligare spillror –”

”Men det är just det! Den är inte från någon nedslagsplats. Artefakten är perfekt intakt. Ingenting utom mikroskopiska repor -”

”Förklara då, hur denna mest sofistikerade utomjordiska teknologi kunde hittas av två ungar *ovanpå* marken. Vi har båda läst rapporten från Collin, och han uppskattade, att ett objekt med denna vikt och storlek skulle åtminstone till en del bli begravt inom sex till åtta månader i den där omgivningen.”

”Det är möjligt att den blev kvarlämnad nyss.”

”Du påstår att en främmande ras lämnade kvar den som sitt telefon-kort?”

”Kanske.”

”Spekulera. Varför?” frågade Femton.

”Hur skulle det vara, om de lämnade kvar något viktigt i området och ville vara säkra på att de kunde återvända till exakt samma plats årtal senare.”

”En slags ledljus hem?”

”Ja.”

”Är du medveten om, att det absolut inte har varit någon onormal radar-aktivitet i området under de sista tolv månaderna?”

”Nej”

Femton snurrade runt i sin stol, slog till några tangenter på sitt tangentbord, och började att läsa: ”Zon NM 1257 HADE TRE INCIDENTER MED ZETA-ÖVERFLYGNINGAR UNDER DEN BEGÄRDA ANALYSPERIODEN. DESSA VAR: KL. 03.11 DEN 7:E MAJ; KL. 04.45 DEN 10 MAJ; OCH KL. 03.32 DEN 21 MAJ. ÖVERFLYGNINGARNA BERÄKNADES HA HASTIGHETER PÅ MER ÄN 1.800KM/ TIM. – INGA SIGNIFIKANTA HASTIGHETSvariationer.”

Det obevekliga uttrycket i Femtons ansikte mjuknade något, när han vände sig mot Neruda. ”Förstår du? Det här objektet var inte kvarlämnat, det grävde upp sig självt.”

Neruda fick gåshud i nacken, när han kände igen det som sades. Han hade hört det två gånger under den sista timmen.

”Eller också lämnades det kvar av tidsresenärer,” sa Neruda.

Femton gjorde en paus för att reflektera över konversationen. Han tog en snabb klunk te och ändrade ställning i stolen, den här gången med en grimas. ”Du nämnde ett tredimensionellt fraktalt mönster som såg ut som en karta?”

”Ja,” sa Neruda och hans röst tilltog i intensitet. ”Och precisionen är åtminstone 0,0025 i upplösning. Den kan bli ändå högre. Vi kommer att ta reda på det i morgon.”

Med en utdragen, något irriterad röst, frågade Femton, ”Så vad föreslår du?”

”Jag skulle vilja samla ett litet team i morgon eftermiddag och ta artefakten med oss. Artefakten kan vara en kompass eller karta av något slag, som bara fungerar i sin lokala omgivning, där den hittades. Det är värt ett försök innan vi magasinerar den här saken.”

”Och du tror verkligen, att den är mer sofistikerad än Corteum?”

”Det hyser jag inga tvivel om.”

”Du har mitt godkännande, men om artefakten åker med er, så gör också Evans det och ytterligare någon som han anser relevant. Förstått?”

”Ja, men det här är mitt uppdrag och jag förutsätter, att jag kommer att leda all verksamhet.” Han hoppades, att hans ord mera lät som ett påstående än en fråga.

”De kartor som ni plottade ut från objektet,” undrade Femton högt, ”hade de några markeringar som liknade en strategisk position?”

”Just precis, när de tjugotre hieroglyferna läggs ut i SMT- motsvarigheten, kan man med litet fantasi definiera åtminstone två eller tre strategiska positioner. Jag har gett order om topografiska kartor över hela regionen inom hundra kilometer från upptäcktpunkten. Vi skall se, om där finns någon korrelation när vi gör en övertäckande analys.”

Femton stod upp och kastade en blick på sitt armbandsur.

”Innan du lämnar imorgon, skulle jag vilja ha en kort orientering om uppdraget inför cheferna. Jag lägger in det kl. 14.00 på mitt kontor. Jag förutsätter, att du kommer att vara beredd att visa SMT- resultaten, de topografiska kartkorrelationerna – om de existerar – och vilka andra fynd som helst, som är relevanta vad gäller hieroglyferna.

Neruda reste sig och nickade bekräftande. Medan han tackade Femton för hans tid, lämnade han det vräkiga Zen-liknande kontoret med en underlig känsla av onda aningar. Varför skulle Evans behöva följa med? Femton måste känna på sig, att något var egendomligt här.

James Evans, säkerhetschef på ACIO, hade varit aktiv marinofficer i sex år innan hans träningsmetoder blev litet för extrema även för marinens program. Han flyttades från sin post genom omständigheternas konspiratoriska spel, vilket slutade med ett hedrande avsked.

Efteråt rekryterade NSA honom i hemlighet. Han arbetade där under tre år tills Femton uppmärksammade honom genom ett samarbetsprojekt mellan NSA och ACIO med kodnamnet AdamSon. För vetenskapsmännen inom ACIO, var Evans och hans säkerhetsavdelning ett nödvändigt ont, men inte desto mindre ont. Hos den vetenskapliga kärnan väckte deras knep en känsla av paranoia, som Femton tycktes vara omedveten om.

Evans var en sympatisk person. Hans position hade hög prestige: Chef för ACIO’s Säkerhets- och Anställnings avdelning. I sin roll åtnjöt han säkerhetsnivå 14, tillsammans med sex andra chefer. Dessa sju människor var den högsta eliten runt Femton, och konsulterades av Femton före uppstart av alla större projekt.

För Neruda var Evans en vältränad gangster. Hans intellekt låg över genomsnittspersonen enbart på grund av den intelligensökande teknologi, som ACIO hade fått av Corteum. Utan hjälpen från Minyaur teknologin, som den kallades, tänkte ofta Neruda att Evans skulle göra sig bra som Representant för Staten Wyoming, eller kanske som lobbyist för NRA.

Alltsedan han började för 12 år sedan och sitt snabba avancemang inom ACIO, hade Evans infört många nya säkerhetsteknologier, t.ex. den spårande subcutana ledlyr, som all ACIO’s personal hade inplanterad i nacken. Tack vare Evans förtjänst hade det inte varit några

säkerhetsläckor eller avhopp under hans ämbets tid, men Neruda hatade blotta existensen av invändig säkerhetsutrustning och Evans var ett lätt mål för hans förakt.

Neruda gick in i hissen och la särskilt märke till väderleksrapporterna och deras prognoser som visades på en infälld monitor ovanför dörrarna. Tiden var 03.17, 7 grader Celsius, ingen vind, månen upplyst till 12%, 120 kilometers sikt, barometertrycket stadigt på 29.98, och luftfuktighet 16,4%.

Hissdörrarna öppnades innan han kunde uppfatta prognosen men han visste, att han skulle vara under jord hela dagen imorgon. Dessutom var inte vädret särskilt instabilt i södra Kalifornien.

ACIO's "Topside" (översta våning) låg 45 meter eller 12 våningar ovanför ACIO's verkställande kontor och laboratorier. Topside hade också en helt annorlunda fasad: en långsträckt, en-vånings, rappad byggnad med antennliknande utskjutande delar och satellit-tallrikar på taket. Vid dess entré-grind visade en enkel skylt, FÖRENTA STATERNAS REGERINGS EXPERIMENTELLA VÄDERCENTRUM, - BEGRÄNSAT TILLTRÄDE.

För den som eventuellt vandrade förbi var ACIO regeringens vädercentrum, som ansvarade för att utveckla sofistikerade väderinstrument för att hjälpa USA's militär och underrättelseorganisationer att bättre kunna förutse och även kontrollera väderförhållandena utöver klotet. Det här var delvis ACIO's uppdrag. Men bara en liten del av dess budget och projektplan gick till detta.

Av dess 226 vetenskapsmän, var elva anställda inom utvecklingen av väderrelaterade teknologier. Majoriteten var involverad i utvecklingen av komplexa teknologier inriktade mot manipulation av den finansiella marknaden och dechiffringsteknologier, vilka gjorde det möjligt för algoritmerna att arbeta utan upptäckt.

ACIO hade en lång historia av att arbeta med de hemliga maktfaktorerna bakom scenen. De högsta makthavarna inom underrättelseorganisationerna och den privata industrin såg upp till ACIO's hjärntrust och uppfinningar. Det ryktades vitt och brett inom underrättelsetjänsten att en slags organisation existerade för att anpassa och bygga om utomjordiska teknologier, men bara en handfull av den högsta eliten kände till ACIO.

Neruda nådde Topside med en kväljande mage förorsakad av alltför mycket koffein. Han trodde att ett varmt glas mjölk och en banan innan han la sig skulle lindra. Sömn och föga annat drev honom hem. Han hade aldrig gift sig och nu, vid 46 års ålder, tycktes möjligheterna avlägsna. Hela hans vuxna liv absorberades av ACIO. Sedan sexton års ålder, när han började arbeta som assistent åt sin far, var ACIO hans tillflykt och fristad, arbetsplats och sociala mötesplats.

Stjärnljuset fångade honom alltid med förvåning när han lämnade inhägnaden. Den sammetsmjuka nattluften var verkligen klar; 120 km sikt tycktes underskattat. Han körde de sex kilometrarna till sitt hem i ett nytt område med mestadels ACIO-personal.

Hans huvud träffade kudden innan den varma mjölken hittat hans mage. Den oskalade bananen sov vid sidan om honom på nattduksbordet. Hur trött han än var, så såg han för sin inre syn de underliga markeringarna som omgav artefaktens ytterhölje. Under trettio års studier av gamla skrifter hade han aldrig sett så intrikat ingraverade hieroglyfer.

Plötsligt la han märke till att ett mjukt diffust ljus trängde igenom hans ögonlock. Ögonen for upp, öppna som om de hade gångjärn med hårt spända fjädrar. Rummet var tyst och mörkt. Han stängde ögonen igen och förmodade att han måste ha glidit in i en klar dröm av

något slag. När han vände sig på sidan rättade han till täcket tätt runt halsen och släppte ut en lång, trött suck.

Inom ett ögonblick återvände ljuset. Den här gången behöll han ögonen slutna och såg med förvåning, när ljuset började formas till samma hieroglyfer som han sett på artefakten. De svävade över huvudet på honom som en hägring av skimrande gyllene ljus: ormliknande, skulpturala. Han tittade på dem med all sin intensitet och till hans förvåning började de att röra på sig, inte hieroglyferna, utan någonting *inuti* hieroglyferna. Någonting cirkulerade inom dem liksom blod som rinner inuti en artär.

Vad det än var, började det att öka i hastighet. Fortare och fortare och sedan lade Neruda märke till ett surrande ljud, likt elektricitetens brummande men oändligt mjukare. Först var det ett lågt brummande ljud och sedan började det gå upp i tonhöjd till ett nästa ohörbart läge, och just när Neruda trodde att han skulle tappa bort det, började det att svänga. Först var ljudet ett fladdrande av elektriska rytmer, som pulserade som ett massivt hjärtslag en miljon mil bort, men sedan förändrades någonting och han kunde höra ord bildas. Inget begripligt, sa han sig själv, men det var definitivt ett språkmönster. Hela hans kropp och sinne lutade sig mot ljudet och försökte desperat att tyda orden.

Då hände det. Engelska. Ord som han kunde förstå. ”Du befinner dig bland vänner. Känn ingen rädsla. Slappna av och lyssna helt enkelt till våra ord.” Orden talades med perfekt uttal, artikulerade som av en Shakespeare-skådespelare. ”Det vi kommer att meddela dig kommer att lagras i ditt inre för senare återerinring. När du vaknar kommer du inte att ha något minne av vårt möte. Vi beklagar detta, men det är nödvändigt just nu.”

Neruda kunde känna sitt sinne forma en protest, men den skingrades innan sinnet lät höra sin röst.

” Du önskar aktivera vår teknologi,” mässade rösten. ”Men du förstår ännu inte i vilket sammanhang vår teknologi har placerats på er planet. Den insikten kommer att infinna sig, men det kommer att ta tid. Bara vila i förvissningen om att vi ser, väntar och hela tiden vaksamt skyddar dina intressen och vår missions intressen.”

Neruda kunde känna sin kropp, men var oförmögen att röra sina lemmar eller ens öppna ögonlocken. Han var fullständigt försatt i trance av rösten. Han svalde hårt och försökte att tala, men om det bara var med sinnet eller med uttalade ord var han inte säker. ”Vem är du?”

”Vi är den, som du kommer att bli. Du är den som vi har varit. Tillsammans är vi det som definierar den mänskliga själen. Vårt namn, översatt till ert språk, är VingMakarna. (WingMakers). Vi är genomsyrade av ljuset från Första Källan. Du lever i det svagare ljuset, som har trappats ned för att ta emot dig. Vi överbringar Enhetens Språk till detta svagare ljus så att ni kan förstå, hur ni skall kunna förenas med en ny kosmologisk struktur, vars arkitektur och storhet ni inte ens kan föreställa er.”

Nerudas sinne blixtrade till vid minnet av sin fars röst: ”...den nya andligheten kommer som grund att ha ett kosmologiskt underlag, så genomgripande att sinnet inte kommer att fatta det.”

Han log inom sig vid minnet av sin fars röst. ”Varför? Varför kan vi inte föreställa oss det?”

”Ni har inte kunnat förstå Enhetens Språk därför att ni inte förstår helheten. Ni förstår inte det storslagna universat i vilket ni lever och andas.”

”Era växter har rotsystem som tränger in i Jorden och dricker av hennes substans. På det här sättet länkas alla växter samman. Föreställ dig nu att varje växt hade en hemlig rot, som var osynlig men inte desto mindre förenad med planetens själva centrum. Vid den här sammanlöpande punkten förenades faktiskt varje växt och blev medveten om, att dess sanna identitet var det här innersta kärnsystemet av sammanlänkade rötter och att den här hemliga roten var den livlina genom vilken individuellt uttryck fördes upp till jordens yta och frigjorde sitt förenade medvetande. På samma sätt har mänskligheten en hemlig rot, som går i spiral in i det Centrala Universumets och Första Källans utforskade värld. Den är som en navelsträng som förenar den mänskliga varelsen med dess skapares närande essens. Den hemliga roten är bäraren av Enhetens Språk. Och det är det här språket, som vi har kommit för att lära ut.”

”Allt liv har inbäddat i sig vad vi vill kalla en Helhetens Navigatör. Den är er innersta visdom. Den drar er till att förnimma fragmentarisk existens som en färdväg in i helhet och enhet. Den är evig och vet att den hemliga roten existerar, även om den kan tyckas ofattbar för era mänskliga sinnen. Helhetens Navigatör är den outtröttliga maskin, som driver fragmentarisk livserfarenhet till ett enat livsuttryck. Den är den oföränderliga bron, över vilken allt liv helt säkert kommer att passera.”

Upplýsingens Tidsålder är den tidsålder, då ni lever i det multidimensionella universat och uppskattar dess helhet, struktur och perfektion och sedan uttrycker den här uppskattningen genom ert sinne och kropp till världen av tid och rymd. Detta är den innersta visionen hos Helhetens Navigatör. Avtrycket av dess syfte. Vi är här för att stödja väsen som du till att först göra det här begreppsmässigt och sedan erfara det multidimensionella universat som det i verkligheten är – inte bara genom er världsspråk utan genom Enhetens Språk; så som du kan se det i de här hieroglyferna. Allteftersom den här upplevelsen flödar igenom dig kommer du att transformeras. Helhetens Navigatör kommer att kunna placera en ny iakttagelseförmåga hos ditt Jag, som är intonad med bilden av Första Källan. Det är den här nya bilden, som dyker upp genom din Helhets Navigatör, vilken kommer att förändra det här planetsystemets riktning. Vi är här för att accelerera etablerandet av den här bilden i mänsklighetens sinne.”

Neruda fortsatte att lyssna även när ljudet från rösten sjönk tillbaka till hieroglyfernas pulserande. En del av honom raglade framåt och försökte förklara det som hände som en mental konstruktion – en dröm och ingenting mer. Men någonstans djupt inom honom under alla lager från hans uppfostran, väcktes ett svagt minne. En känsla av att verkligheten övermannade honom med intensiteten hos en jaguar som fångar sitt byte. En känsla av att allting i hans universum fokuserades på den här händelsen. Alla ögon vaktade.

Han kände en fråga bubbla upp till ytan. ”Varför bryr du dig om att den här erfarenheten uppnås av människor – av mig, eller av vem som helst? Varför är det så viktigt att den här nya bilden, som du kallar den accelereras hos mänskligheten?”

”Om mänskligheten förstår, att den här hemliga roten existerar och att den är bäraren av Enhetens Språk, så kan mänskligheten bli ansvarsfulla förvaltare av mer än jorden, dess solsystem, dess galax och dess universum. Mänskligheten kan bli förvaltare av den mänskliga själen och transformeras till det vi är. Vi är alla, oavsett var vi befinner oss på den evolutionära tidslinjen, inkodade att åter klättra upp för universums trappor. Detta är den stig vi vandrar. En del börjar och slutar fortare än andra, men alla kommer att göra resan.”

”Så vad händer nu?” lyckades Neruda fråga.

”Följ det, som du har funnit. Det kommer att leda dig till oss.”

Rösten tynade bort till hieroglyfernas pulserande ljud. Det låga brummandet återvände och hans sinne slappnade av i glömskans djupa sömn.

Kapitel två

REKOGNOSERING

Det finns inget ödmjukt bönfallande som berör mig. Ingen bön bjuder mig längre in i er värld om den inte åtföljs av känslan av enhet och helhet. Det finns inget tempel eller heligt objekt som berör mig. Det gör de inte. Ej heller har de någonsin fört dig närmare min utsträckta hand. Min närvaro i din värld är oföränderlig för Jag är helgedomen både i kosmos och i den enda själen inom dig.

Ett Utdrag ur *Första Källan*, Avkodat från Kammare 23

WingMakers

Neruda var alltid litet nervös, när han var tvungen att göra en presentation inför direktörerna, speciellt när han var sen. Lab-resultaten hade som vanligt tagit längre tid än han väntat sig. ”Förbaskade kopieringsdator”, tänkte han. Inte desto mindre var han nöjd med resultaten och kunde knappast vänta med att få presentera fynden. Andrews hade rätt: den här ”skiten” var otrolig.

Hans mage var både hungrig och illamående. Han grabbade tag i ett glas vatten från fontänen i hallen utanför labbet och gav sig iväg mot Femtons kontor. Han påminde sig om att han var en medlem i Labyrintgruppen, precis som de andra. De var inte intelligentare än han. Faktiskt, inom ämnet språk var han en världsauktoritet – även om ingen utanför ACIO visste om det.

Labyrintgruppen var en hemlig undergrupp inom ACIO. När Femton tog kontrollen över ACIO 1967, kände han att Nationella Säkerhetstjänsten (National Security Agency, NSA) bagatelliserade ACIO’s agenda. Han ville utnyttja teknologierna som var resultatet från TTP (Technology Transfer Program) med Zeta och Corteum och tillämpa dem för utvecklingen av Blank Slate Technology (BST), en komplicerad teknologi för att ändra tidsbaserade händelser utan upptäckt. Femton ville utveckla det ultimata försvarsvapnet, eller *Nyckeln till Frihet* som han kallade den, i händelse av en sedan länge förutspädd invasion av utomjordingar. Han var övertygad om, att ACIO borde fokusera på den här vetenskapliga verksamheten.

Delvis för att uppnå den här visionen och delvis som en följd av nya teknologier inom ACIO, grundade Femton en hemlig organisation inom ACIO bestående av hans närmaste cirkel av lojala medarbetare. Den grundades 1969 och den här elitgruppen kallade sig Labyrintgruppen. All personal med en säkerhetsgrad på 12 och däröver blev automatiskt medlemmar i den här lilla men mäktiga organisationen.

Med bara 66 medlemmar i gruppen hade var och en genomgått en typ av förhöjande åtgärder som utvecklade deras naturliga intelligens och inre förmågor – inklusive psykiska förmågor – och det var exakt detta, som gjorde Nerudas mage illamående.

”God middag,” hälsade Neruda inför den samlade direktörsgruppen. ”Jag ber om ursäkt att jag är litet sen, men kopieringsdatorn och korrelationsanalysen tog längre tid än vi trodde.” Han log charmerande, strök tillbaka håret, satte sig ned och tittade på Femton, som stod vid ändan av det långa konferensbordet av rosenträ. Sedan ryggkramper börjat besvära honom flera månader tidigare satt han sällan längre stunder.

Runt konferensbordet fanns Femton’s närmaste direktrapporterande: Li-Ching, Protokoll och Kommunikationschef; James Loudon, Produktionschef; William Branson, Chef för Informationssystemen; Leonard Ortman, Forsknings- och Utvecklingschef; Lee Whitman, som hade hand om allt som hade att göra med TTP, både till och från ACIO; och James Evans, som var säkerhetschef. Jeremy Sauthers, Nerudas chef och chef för Speciella Projekt, var på semester och inte närvarande vid det här mötet.

I den här gruppen var det omöjligt att genomföra ett möte, det spelade ingen roll hur kort, och inte göra något misstag. Den enda frågan var, hur stort misstaget skulle bli. Neruda visste detta bättre än de flesta och skruvade sig nervöst i stolen, medan han undrade vad han hade förbisett. Han fann sig själv önska, att han borde rest senare i veckan, så han hade haft mera tid att förbereda sig. Han fick fjärilar i magen.

”Jag bad Jamisson att presentera sina fynd,” började Femton, ”därför att det tycks som om vi fått till oss en teknologi, som även om vi använder vår bästa teknologi och vår bäst kvalificerade personal inte kan tränga in i. Vi har en legering, som utan tvivel är utomjordisk eller möjligtvis förflyttad i tid, vi är inte så säkra.” Han vände sig om och tittade direkt på Neruda. ”Eller hur?”

”Sannolikt är den utomplanetarisk men eftersom vi inte kan undersöka den ordentligt så, nej, vi är inte säkra.”

”Neruda kom till mig i natt eller jag gissar att det var i morse och bad om att få leda ett undersökningsteam till New Mexico med artefakten i släptåg. Han gav en skälig logisk grund och jag vill att ni var och en uppdateras.”

Femton’s ögon smalnade som om han kisade mot ett ljust fönster. ”Vi vet att föremålet låg ovanpå marken när det upptäcktes. Vi vet också, att det under de senaste tolv månaderna inte har blivit kvarlämnat av någon med ET ursprung. Enligt Jamisson är föremålet troligen en karta eller en målsökare av något slag. Han är här för att förklara sina hypoteser. Jag har redan gett honom tillåtelse att resa till platsen, men jag ville, att ni skulle få möjlighet att ställa frågor och formulera era egna åsikter.”

Femton nickade åt Neruda och satte sig försiktigt ned.

Neruda reste sig och gick bort till den stora vita tavlan vid konferensbordet. Han grabbade tag i en röd spritpenna och skrev ordet KARTA. Han hasade sig några få korta steg och skrev, MÅLSÖKARE. Sedan drog han en vertikal linje mellan de två orden. Ovanför orden, i mitten, skrev han BEVIS med stora bokstäver.

Han vände sig om med ansiktet mot den allvarliga gruppen, vilka alla tittade med intresse. De visste, att Neruda inte brukade ha för vana att göra förhastade uttalanden eller slösa med retorik.

”Vi är övertygade om att objektet är det ena, eller möjligtvis bådadera av de här”, sa han och pekade med tummen bakom sig. ”Vilket betyder att det antagligen inte är en isolerad artefakt. Det är också klart, att det här är en teknologi, inte en inaktiv konstform eller ett

organiskt objekt. Teknologin är överlägsen allt som vi har uppfunnit till dags dato. Den är fullkomligt dold. Tillknäppt, utan skarvar, och tyst i alla avseenden.”

Han gick tillbaka till sin stol och delade ut kopior av ett scannat dokument i affisch-storlek. ”Utom i ett fall,” sa han. I den här SMT- analysen kommer ni att lägga märke till den tydliga likheten med en topografisk karta föreställande någonting som liknar ett bergsområde. De här linjerna är osynliga för det mänskliga ögat, men med en upplösning på 0.0025, blir linjerna synliga och vad som är mera viktigt, så visar de ett mönster.

”Vi laddade också ned satellitbilder på upptäcktsplatsen och reducerade dem till enkla tredimensionella, topografiska kartor. Vi genomförde en korrelationsanalys i morse och drog slutsatsen att objektets yta verkligen är en karta.”

Neruda delade ut ytterligare ett stort dokument till var och en av cheferna. ”När väl våra datorer passade ihop skala och orientering, fann vi en 96,5 procents korrelation. Helt klart är en karta inbäddad i ytan på objektet –”

”Och den här kartan är över upptäcktsplatsen?” frågade Evans.

”Faktiskt är upptäcktsplatsen i periferin av kartan.”

”Berätta om referenspunkterna för dem,” uppmanade Femton.

”Som ni kan se, omges kartan av 23 hieroglyfer i periferin av kartans yta. De här hieroglyferna kan peka på ett centralt område precis här.” Neruda höll sin markör i en position som var ungefär på samma avstånd från de 23 hieroglyferna.

”Hur stort område visar den här kartan?” frågade Ortman.

”Den är på omkring tjugo kvadratkilometer.”

”Varför skulle en främmande ras lämna kvar ett sådant föremål och inkludera en karta om det inte vore för att visa på en punkt med en klar, specifik anspelning? Det tycks inte troligt, eller hur?”

Ortman la ihop armarna och lutade sig längre bak i stolen som för att poängtera sin frustration över att behöva spilla tid på spekulationer.

”Inte om objektet både är en målsökare och en karta,” svarade Femton. ”Kanske är kartan gjord för att leda dig till det område där målsökaren aktiveras. Därifrån ersätter målsökaren kartans funktion.”

”Om vi inte kan undersöka objektet, vilket bevis har vi på att det är en målsökare?” Ortman pekade på den vita tavlan där ordet BEVIS tycktes stå ensamt som en ö.

”Vi har verkligen inget starkt bevis,” svarade Neruda. Men studenterna som upptäckte den här – ”

”Om du tänker nämna det hallucinatoriska tillståndet hos de där studenterna som ett bevis på att det här objektet är en målsökare,” sa Ortman, ”då är du nog litet naiv, när det gäller collegestudenter och deras starka böjelse för förändrade tillstånd och drogexperimenterande.”

”Jag underkastade personligen de här studenterna en full genomgång,” sa Evans. ”Enligt min åsikt ljög de inte om hallucinationerna. Det var rena ungdomar, - de var inga knarkare.”

Evans var sällan så frispråkig med Femton närvarande, om han inte var säker i sina övertygelser. Alla visste detta om honom. Det räckte för att Ortman skulle sluta med sin utfrågningslinje.

”Låt oss ge Neruda litet spelrum här,” kastade Femton in. ”Jag råkar ha mina egna hypoteser, baserade till största delen på informerad intuition. Och det är jag säker på, att vi

alla har. Men ingen är bättre informerad om de här specifika sakerna än Neruda är. Så låt honom visa sin arbetshypotes.”

Cheferna nickade bekräftande till Femtons förslag och vände sig med en robotliknande precision mot Neruda. Han föredrog att låta andra tala och önskade att Femton skulle förklara sina hypoteser.

”Jag skrev orden på tavlan därför att jag ville, att ni skulle känna till fakta om det här fyndet,” började Neruda. ”Det finns väldigt litet vad gäller fysiska bevis som stöd för mina hypoteser.”

Han gick tillbaka till tavlan och skrev nedanför ordet KARTA: SMT – FYND (0.0025) TOPOGRAFISKA KORRELATIONER 96%.

Under MÅLSÖKARE skrev han, SPECIFIKA HALLUCINATIONER PÅ PLATSEN RAPPORTERADE AV TILLFÖRLITLIGA KÄLLOR.

”Det här är bevisets omfattning, vad vi vet idag, det som förklarar det troliga syftet med den här artefakten. Dessutom vet vi från vår språkanalys, att hieroglyferna inte finns omnämnda i vår Cyrus databas. De är till största delen unika och betydligt mer intrikata än något vi tidigare någonsin sett.

”Vad som är särskilt förvirrande är det faktum att objektet blev funnet ovan mark, som om någon eller något hade placerat det där för att hittas. Där fanns inget försök att dölja det, annat än det faktum, att det befann sig i en mycket avlägsen del av norra Nya Mexico.

”Vår hypotes är att objektets primära syfte är som målsökare. Kartan har också ett andra syfte, vilket skulle kunna användas av någon i händelse av att artefakten rubbas från den plats där den släppts. Objektet är känsligt för den platsen och när den hålls i närheten av den – antar vi, att det är det område som avbildats på kartan – så projicerar den på något sätt en bild i sinnet på bäraren som visar på dess hembas.-”

”Och du antyder, att dess hembas är en plats i centrum på den här kartan?” frågade Evans.

”Ja.”

”Och att den här hembasen,” fortsatte Evans, ”är antingen en gammal övergiven ET bosättning eller en aktiv plats?”

”Snarare det förra än det senare.”

”Varför?” frågade Branson.

”Även om vi inte har kunnat datera objektet med kol-14 metoden eller använda Geonundersökningen, så har vi analyserat kartkorrelationerna. De små avvikelserna i korrelation pekade konsekvent på erosionsfaktorer och efter att ha gjort en historisk analys på det sannolika erosionsmönstret inom kartans område, drog vi slutsatsen, att objektet är åtminstone sex hundra år. Det kan vara dubbelt så gammalt.” Neruda gjorde en paus, då han väntade att någon skulle göra ett inlägg. Han möttes med tystnad.

”Vi tror, att vår bästa handlingsväg är att ta artefakten till den centrala region, som beskrivs på kartan och testa hypoteserna.” Återigen gjorde Neruda en paus för att fiska efter frågor.

”Låt oss gå tillbaka,” bidrog Li-Ching med. ”Vi vet att objektet är autentiskt, eller hur?”

”Ja, det finns inget bedrägeri här,” sa Neruda.

”Vi vet också att det är UET.”

”Eller tidsförändrat,” tillade Neruda.

”Det knepigaste för mig är, att objektet är omkring sex hundra år gammalt och bara dök upp en dag utan ett spår. Är vi säkra på att det inte utgör något hot?” frågade Li-Ching med pannan lätt rynkad.

”Den möjligheten är liten, vad beträffar ZEMI. Väl under tio procent.”

”Vi har ju verkligen en del fiender,” påminde Li-Ching gruppen, ”och den här typen av objekt skulle naturligtvis hitta vägen till ACIO. Hur kan vi vara säkra på, att det inte är ett vapen av något slag, om vi inte kan undersöka det? Kommer ni ihåg de dimensionella sorderna som våra fjärrskådare hittade förra året med benäget bistånd av tolv lymmelaktiga Zeta-Reticuli? Vår teknologiska kunde inte undersöka dem heller.”

”På tal om fjärrskådning, har någon genomfört en session på det här objektet än?” frågade Ortman.

”Ja,” svarade Neruda, ”men återigen utan resultat – andra än att konfirmera objektets otroliga motstånd mot undersökningar.”

”Tänkte ni ta med fjärrskådare i ert utforskningssteam?”

Neruda suckade inombords, när han visste att hans förbiseende hade hittats. ”Nej, men det är en utmärkt idé.” Neruda kunde inte ljuga inför den här gruppen. Deras lögn-detektorer var så sensitiva, att de kunde pricka in en lögn i djup sömn, det kvittade hur liten eller välmenande den var.

”Förresten, har vi ytterligare några rapporter om Professor Stevens?” Ortman vände sig till Evans.

”Vi har övervakat den gode professorn sedan vi försäkrade oss om artefakten. Han skickade några få emails till kollegor och hade några få telefonsamtal, men han har följt vår story till punkt och pricka –”

”Jag syftade inte på om han var tillmötesgående,” sa Ortman. ”Jag var intresserad av innehållet i hans emails eller telefonsamtal. Har *han* någon hypotes?”

Professor Stevens undervisade i arkeologi vid New Mexicos Universitet. När studenter från universitetet snubblade över artefakten under en fotvandring hade de tagit den med till Stevens för identifikation. Stevens ansåg den omedelbart vara en utomjordisk artefakt av något slag och sände åtskilliga emails till kollegor, av vilka alla stoppades av Echelon, en hemlig underrättelseenhet hos NSA. Eftersom ett av nyckelorden som orsakade att emails stoppades var ”utomjordisk”, så vidarebefordrades dessa till ACIO.

När ACIO anlände till Stevens kontor 36 timmar efter att artefakten hade upptäckts, levererade de ett mäktigt budskap: ”Artefakten” var ett stulet, högklassificerat, experimentellt vapen. Det kunde vara mycket farligt i fel händer. Professor Stevens blev under dessa omständigheter bara litet motsträvig men ganska lättad över att få lämna över objektet till Evans, som spelade NSA-agent.

Evans tryckte på ett nedsänkt tangentbord i konferensbordet och fick upp en skärm till overhead-projektorn. Han mörklade rummet lätt och tryckte på några tangenter. ”Vi satte upp ett Avlyssningsstängsel Nivå Fem runt Stevens,” talade Evans om för gruppen. ”Våra analyser med detta som grund visar, att mannen trodde att objektet var utomjordiskt. Och han trodde på, att det var ett vapen. Han trodde också, att det bäst lämpade sig för NSA att begripa sig på anordningen och att ta hand om det.”

”I den här filen,” Evans klickade för att öppna en fil, ”finns alla hans emails och telefonavskrifter som hör till ärendet sedan tisdag, 9.00. Om ni söker på orden *hypoteser, teori, antagande eller förmodande* så kommer ni endast att hitta ett enda tillfälle.”

Evans avslutade skrivandet av dessa ord och tryckte på ENTER-knappen. Omedelbart hoppade det upp text från en telefonavskrift med titeln PÅ VÄG UT 602-355-6217/ENSTAKA ÖVERFÖRING/KANSLI/0722/1207/12.478 MINUTER. Han valde 30% i ett fönster som hade titeln INRAMNING, klickade på ljud och text-knappen och tryckte åter på ENTER. Rummet fylldes med en ljudinspelning av ett telefonsamtal mellan Stevens och en kollega. Medan ljudinspelningen pågick, rullade texten automatiskt, synkroniserad med ljudet:

Stevens: Jag visste att det här var farligt. För Guds skull, jag fick hela jävla NSA över mig.

Jordan: Varför lät du den här grejen försvinna? De tog alltihop, eller hur? Du vet, regeringen kan inte bara gå in på ditt kontor och stjäla dina förbannade rättigheter, för att inte tala om din personliga egendom eller universitetets egendom.

Stevens: Jag hade inget val. Grejen kunde vara ett vapen.

Jordan: Varför? Bara för att någon agent sa det?

Stevens: Hör här, jag känner en av studenterna, som hittade den här grejen och de gjorde gällande, att den framkallade någon sorts hallucinatorisk upplevelse, när de höll i den, eller också när de kom i grejens omedelbara närhet.

Jordan: Och den låg bara därute, helt öppet?

Stevens: Ja.

Jordan: Vad var NSA´s förklaring till att detta topphemliga vapen bara låg där mitt ute i ödemarken?

Stevens: De sa, att en av deras anställda hade hoppat av och stulit vapnet flera månader tidigare och fortfarande saknades. De gjorde gällande, att vapnet var en uppfinning som kontrollerade sinnet. Det hade konstruerats för att påverka sinnet hos någon tills denne blev tokig. De antar att avhopparen blev tokig och lämnade vapnet bakom sig.

Jordan: Skitprat. Det är antagligen ett experimentellt vapen. Men varför då alla dessa konstiga hieroglyfer? Varför stod det inte U.S. Regering på det?

Stevens: Min teori är att den här grejen var så hemlig, att de ville att den skulle se utomjordisk ut. Jag påminner dig igen om, att det var det jävla NSA som kom och knackade på min dörr, - inte den lokala polisen eller FBI. Det tog dem bara 24 timmar att hitta mig. Och det var inte för att studenterna tipsade dem. De visste, därför att den här grejen, detta jävla vapen, hade en målsökare som ledde dem direkt till mig.

Jordan: Stopp ett tag. Om den här grejen har en målsökare, varför hittade de den inte innan? Om den bara låg därute i mitten på Chaco Canyon, så måste det vara lättare att hitta den där än när den ligger på ditt bråkiga och stökiga kontor.

Stevens: Vad kul! Tydligen aktiverade studenterna målsökaren på något sätt.

Jordan: Så det är allt? Det är allt du kan göra?

Stevens skrikande: Allt jag kan göra? Vad annat kan jag göra?

Jordan: Tala med din rektor eller styrelsen. Tala om för dem exakt vad som hände och be dem kontakta NSA.

Stevens: Du lyssnar inte. Jag skrev under ett papper från den jäkla regeringen och sa att jag inte skulle göra någonting som möjligtvis kunde väcka intresse i den här saken. Om jag gjorde det, skulle de släpa mig i fängelse för spionage eller terrorism.

Jordan: Jaha, jaha. Jäkla regering och deras vapen. Lugna ner dig. Kanske du har rätt. Jag skulle inte gilla att vara tvungen att tillbringa min dyrbara tid med att besöka dig i fängelse. (Skratt). Kanske du borde ta ledigt i helgen. Jag menar, ge dig iväg från kontoret, din idiot, och åk och fiska eller någonting. Låt oss se vad som händer under de närmaste dagarna. Om ingenting händer, så kanske du har rätt. Låt saken försvinna.

Evans tryckte på ytterligare några tangenter, och ljuset kom tillbaka. Projektorskärmen försvann in i taket.

”Det där är hela hans teori,” sa Evans.

Neruda tittade med en viss beundran när Evans satte sig igen i sin stol och korsade benen som en engelsk gentleman. Hans kropp hade inte marinens stereotypa muskulösa krogvaktliknande prägel. Inte desto mindre, även i sina löst sittande kläder, kunde man inte misstolka hans atletiskt byggda och imponerande, två meters närvaro.

Femton ställde sig långsamt upp. Hans axellånga, silvervita hår var tillbakaknutet i en pedantisk flätad ponnysvans, utan tvivel Li-Chings hantverk. Det fanns envisa rykten om att han och Li-Ching hade ett romantiskt förhållande, fastän ingen kunde bevisa det. Om ryktena var sanna, så var de förvånansvärt diskreta. Ingen frågade någonsin och varken Femton eller Li-Ching sa eller gjorde någonsin något, som definitivt skulle kunna bekräfta eller förneka skvallret.

”Jag tror, att vi alla ger vårt stöd till din forskningstripp,” sa Femton, ”och vi alla förstår vikten av att testa dina hypoteser. Kanske skulle det hjälpa om vi tog några minuter och diskuterade dagordningen för ditt uppdrag. Har du haft någon chans att bestämma den ännu?”

Neruda beslutade sig medvetet för att inte svälja. Han ville att hans andra förbiseende skulle bagatelliseras. Att ta en direkt smäll var nog. Nu var han tvungen att tacksamt medge, att han inte hade bestämt dagordningen för sitt uppdrag. Förbaskat också!

”Jag har varit så strängt sysselsatt med SMT-analysen, kartkorrelationerna och med att planera uppdraget,” sa han, ”att jag, det måste jag erkänna, förbisett uppdragets agenda, åtminstone när det gäller att skriva ner den i ett format som kan presenteras -”

”Nåja, men varför kan du inte nu i enkla drag tala om för oss, vad du planerar att göra när du kommer till Chaco Canyon. Vi kan lägga till en del egna idéer, om det är något vi kommer att tänka på. Okay?”

Femton var alltför hövlig. Han var den bästa psykolog som Neruda någonsin träffat, men vanligtvis förlorade han sin vänlighet efter två misstag.

”Ja, det är bra,” sa Neruda med ett nervöst leende. ”Vi har valt ut sex platser att testa och vi har rankat dessa i prioritetsordning baserat på våra kartkorrelationer och bästa indikationer baserade på hieroglyfernas antydningar – som jag sa tidigare, mest troligt är den här centrala delen av kartan.”

”På varje plats, kommer vi att börja med att testa fjärrskådning på artefaktens hallucinogena effekter och förmåga att bestämma sin hembas. Om vi antar att vi lyckas med att aktivera målsökaren, kommer vi att följa dess signal till hembasen. I hembasen kommer vi först att säkra området, uppskatta vad som behövs ifråga om försörjning och folk, och sedan återvända för förnödenheter och planering av uppdraget.”

Han tittade snabbt på sitt armbandsur, och hoppades att han sände ut det inte så subtila budskapet att han var färdig och behövde skynda sig.

”Kommentarer?” frågade Femton.

”Vilka är med i forskningsteamet?”

”Dawson, Collin, Andrews, Evans, och jag själv.”

”Och vem är då fjärrskådaren?” frågade Ortman.

”Ja, ja visst ja, Jag har inte haft en chans att gå igenom det ännu. Har någon här en rekommendation?”

Fjärrskådare var en mycket speciell personalgrupp inom ACIO, som tränats i att kunna se en omgivning över avstånd och även utöver tid. Men till skillnad från andra underrättelseorganisationer som använde fjärrskådning (RV), så använde ACIO också en teknologi för att öka sina naturliga psykiska förmågor. Teknologin, kallad RePlay, gjorde det möjligt för fjärrskådare att fånga sina observationer mera exakt.

Fjärrskådare ingick ofta i ACIO's spaningsuppdrag om syftet var att lokalisera ett objekt, en person eller en specifik tid/rymd koordinat. Deras exakthet var uppseendeväckande. De kunde ”se” platsen där objektet fanns och om där fanns landmärken kunde de peka ut den exakta positionen.

Branson harsklade sig. ”Nu när jag hört ditt uppdrags natur, skulle jag rekommendera Samantha Folten. Hon är relativt ny men hennes fokusering är den bästa vi någonsin sett i oberäkneliga omgivningar utomhus. Walt Andersen är också helt klart bra, men jag skulle ta Samantha på grund av hennes ovanliga fokus. Om de här hallucinationerna visar sig vara kraftiga, kan hennes koncentration vara en verklig tillgång.”

”Vilken är Samanthas säkerhetsnivå?” frågade Evans.

”Hon har Nivå Fem sedan i juni.”

”Jag tror, att vi bör begränsa personal i det här uppdraget till säkerhetsnivå Nio,” sa Neruda. Vi vet ännu inte vad vi kommer att finna och omstrukturering av minnet hos fjärrskådare är sällan effektivt.”

”Walt är då er man. Han har Säkerhetsnivå Tio.”

”Jag håller med Evans,” hävdade Femton. ”Ta Andersen och tala om för honom att han måste vara klar att resa kl. 18.00. På tal om att lämna så bjuder jag er alla farväl, eftersom jag har ett annat möte som väntar. Tack till Neruda och hans team för deras genombrott med kartkorrelationerna. Det är det första vi har hittat, som kan lösa mysteriet. Jag önskar ditt team lycka till.”

Neruda och direktörerna ställde sig unisont upp och med en orolig rörelse gick de på rad ut genom dörren från Femtons kontor. Li-Ching stannade kvar bakom dem, antagligen det väntade ”möte” som Femton refererat till.

Neruda hade exakt tre timmar på sig innan ”fåglarna” skulle flyga. Q-11 helikoptrarna var det transportsystem som man föredrog inom ACIO, särskilt vid klassificerade uppdrag.

Han och hans team skulle sova i New Mexico i natt. Han kunde knappast vänta tills han skulle få se stjärnorna. Att arbeta under jord så många år gjorde det här särskilda uppdraget allt mera spännande. Hans aptit för arbete ute på fältet hade aldrig varit särskilt starkt, men nu tycktes gräset mycket grönare i Chaco Canyon.

Kapitel Tre

ARTEFAKTEN

All tro har ett energisystem, som fungerar liksom förlossningsrum för trons manifestation. Inom dessa energisystem finns strömmar, som riktar in din livserfarenhet. Antingen medvetet eller undermedvetet är du medveten om de här strömmarna och du låter dem föra dig in i den erfarenhetsvärld, som bäst exemplifierar det trossystem, som du tror är sant. När du tror "Jag är ett fragment av Första Källan genomsyrad av DESS förmågor," så tar du i anspråk den energi som är inneboende inom känslan av samhörighet. Du drar in en känsla av förening med din Källa i din verklighet och med alla dess inre attribut. Tron går inte att separera från dig därför att dess energisystem har assimilerats inom ditt eget energisystem och har vävts in i din ande såsom en tråd av ljus.

Ett utdrag ur *Tron och dess Energisystem*, Avkodat från Kammare Fyra
WingMakers

Öknen om natten var en magisk värld genomdränkt av tystnad och klarhet. Neruda blev påmind om detta när han och Andrews satte upp sitt tält.

Neruda behövde en god natts sömn. Under den två timmar långa helikopterfärden hade han smugit till sig en tupplur på några få minuter, men den mesta tiden tillbringade han med att se över uppdragets agenda tillsammans med Evans; att välja ut en plats att slå läger; att uppdatera Samantha Folten vad gäller målen för uppdraget och artefakten.

Walt Andersen hade inte varit tillgänglig för resan med tre timmars varsel på grund av sjukdom i familjen. Evans gav med sig och tillät Samantha att förena sig med forskningsteamet trots sin relativt låga säkerhetsnivå. Neruda var i hemlighet nöjd med detta, delvis på grund av att Samantha var ny och entusiastisk, och delvis på grund av att hon rekommenderades så starkt av Branson.

"Vet du, chefen, imorr´n blir det allt en riktig kanondag."

Neruda log åt Andrews´ okonventionella ordval. Inom den vetenskapliga kärnan var Andrews den ende som talade med en sådan guttural spontanitet. Genom åren hade det blivit en tröst för Neruda. Konstigt nog, var det också en källa till beundran. Neruda önskade ofta att han kunde säga samma ord med Andrews´ naturliga lätthet.

"Så länge som du finns i närheten och förser oss med färgfulla kommentarer, så är jag säker på att det kommer att bli det." När Neruda var ensam med Andrews, var sarkasmen en ofrivillig reflex.

Emily stack in huvudet i det lutande tältet. "Ni pojkar leker fortfarande med ert tält?" drev hon lättsamt med dem.

Neruda och Andrews svarade unisont. "Ut härifrån!"

”Litet överkänsliga , eller hur?” Även i det matta ljuset från lanternan, var hennes leende smittande.

”Samantha och jag är färdiga med vår tältuppsättning och har lagat till litet pulverkaffe och är just färdiga för en promenad innan sängdags. Vi tänkte vi skulle fråga om ni *gentlemen* ville gå med.” Hon la precis lagom engelsk accent på ordet ”gentlemen” för att påminna dem båda om sin utbildning i Cambridge.

”Ja, ja, ja, gå runt och skryta med er snabba uppsättning är vad ni vill. Men ni har inte behövt lyssna på när chefen förklarar med långtråkiga detaljer allt om våra tänkbara, möjliga planer.”

Neruda kunde bara grymta att han inte var överens, när han knöt det sista repet och fick bort det som hängde slakt.

”Är Samantha med dig?” frågade han.

”Hon är litet blyg inför er med säkerhetsnivå tolv,” sa Emily spydigt.

”Hon har antagligen hört hur ni läser av sinnen och plockar sönder alibis. Alla fjärrskådare är på sin vakt mot er grabbar. Alla andra tycker, att ni bara är en samling kattungar.” Sa Andrews halvt allvarligt.

”Hörde jag rätt? Ni har kaffe färdigt, eller försöker ni bara få oss gamla *gentlemen* att må dåligt?” frågade Neruda.

”Jep.”

”Jep på vilken fråga?”

”Båda faktiskt.”

”Och hade ni planer på att dela med er av kaffet?”

”Låt mig konferera med min nya rumskamrat.” Emily stack ut huvudet utanför tältet ett ögonblick. Viskande röster utbytte några ord.

”Jep, men vi har ett villkor.”

”Och vad skulle det vara?”

”Samantha vill se på artefakten.”

Neruda gjorde en paus och försökte känna sin reaktion hellre än att tänka på den. ”Okay,” var hans instinktiva svar. ”Jag vet, att det är svårt att tro men vi är nästan färdiga här. Vi möter er i ert tält om ett par minuter. Jag tar med mig artefakten och gör de lämpliga presentationerna.

”Har ni två beskäftiga människor tid nog att baka några kakor innan vi kommer?” Neruda log när han talade och kastade sina spjuveraktiga ögon mellan Emily och siluetten av Samantha utanför tältet.

”Antagligen har vi det, förmodar jag.” Emily vände och lämnade sin simulerade sydstats accent svävande bakom sig.

”Vet du vad, chefen, jag är inte så säker på, att det är någon bra idé att låta Samantha titta på den här grejen,” sa Andrews och pekade på kappsäcken av aluminium, designad för artefakten enligt beställning.

”Varför inte?”

”Hon är en fjärrskådare.”

” Jag förstår att du inte litar på fjärrskådare, men försök att vara litet mindre paranoid om du kan.”

”Se det så här, Jag är paranoid därför att vi har Evans och en fjärrskådare med på vårt uppdrag. Den kombinationen är skit. Det vet du. Allt som händer utöver det vanliga kommer du omedelbart att tappa greppet om.” Andrews viskade igen.

”Nåja, låt oss försäkra oss om att vi försöker hålla allt så vardagligt som möjligt,” svarade Neruda. Och vi borde börja med att få vårt förbaskade tält uppsatt.”

”Ta det lugnt, chefen, vi har gjort allt färdigt. Tack och lov.” Därmed ställde han sig upp och sträckte ut sina armar liksom en trollkarl gör efter att han fullgjort en extraordinär trolleribedrift.

* * * * *

”Står ert tält fortfarande?” frågade Emily med ett leende. Hon såg efter kaffet på bränslecellsvärmaren och dukade upp några mördegskakor, som hon tagit med på resan.

”Det gjorde det, när jag lämnade det.”

”Tur att det inte blåser ikväll.”

”Tur att det finns kaffe.” Nerudas kärlek till kaffe kunde bara överträffas av hans entusiasm för upptäckter.

”Kommer Andrews med?”

”Jag tror, han ville hålla sig borta från kombinationen fjärrskådare och artefakt,” viskade Neruda och lutade sig mot Emilys öra. ”När man klär av honom hans machofasad, är han i grund och botten en skrämde liten snorvalp.”

Emily skrattade och ropade ut Samantha från tältet.

Samantha var ung efter ACIO's normer. Trettiofemårsåldern, lätt överviktig med ett blygt leende och med påfallande vackra smaragdfärgade ögon som dominerade ansiktet. Hon såg keltisk ut med vågigt rött hår som var nästan midjelångt. Hon var den sortens person, som till hälften såg ut som en tjuserska, till hälften långtansfullt inåtvänd.

Neruda gav henne sitt mest avslappade leende. Han placerade kappsäcken på marken. ”Jag tror, att du kommer att finna det här fascinerande,” började han. ”Som jag sa i helikoptern, så hittades föremålet omkring nio kilometer härifrån. Vi väntar tills i morgon bitti innan vi fortsätter med fullt utvecklad fjärrskådning och inspelning, men du kan ta en snabb titt på den nu.”

När han knäppte upp säkerhetslåsen och reste upp överdelen av aluminiumkappsäcken, började artefakten, halvt begravd i skumgummi, omedelbart att brumma på ett spöklikt, pulserande sätt. Samantha kikade över kanten på kappsäcken. Ljuset från elden och lanternan i närheten tycktes förenas i hennes ansikte.

En bekymmersam min ersatte hennes upphetsning. Hennes ögon smalnade för att fokusera enbart på föremålet och hennes läppar pressades samman som om de förbjöds att tala.

Då han kände att något var fel, stängde Neruda snabbt locket över artefakten. Samantha föll ihop på marken och hennes huvud föll direkt ovanpå kappsäcken. Emily gallskrek. Neruda tog tag i Samantha och höll upp hennes huvud medan han lätt klappade hennes kinder med handen.

”Samantha, Samantha. Det är okay. Det är okay.”

Samantha öppnade ögonen nästan omedelbart. Hon tittade på Neruda, som höll hennes huvud i sitt knä.

”Den är levande,” viskade hon som om hon vore rädd att vara avlyssnad av föremålet. ”den är en intelligens... inte en teknologi.”

”Låt oss få upp dig,” sa Neruda, när han hjälpte henne att långsamt komma på fötter.

”Är du okay?” frågade Emily enträget.

”Ja, jag är okay, bara litet chockad av den här – ”

”Vad i helvete hände?” frågade Evans, när han kom störtande in på scenen, följd av Collin några steg bakom. Under ett ögonblick var inte Neruda säker på vad han skulle säga.

”Vad hände?” frågade Evans igen, den här gången mera påträngande.

”Lugna bara ner er allihop,” svarade Neruda mjukt. Finns det tillräckligt med kaffe till alla, Emily?”

”Ja, ja, naturligtvis.”

”Låt oss då sätta oss och ta en kopp kaffe och tala om för er vad vi vet. Jag är lika intresserad att höra från Samantha som från någon annan.”

Samantha var synbart skakad och Neruda hjälpte henne lugnt till en av de fällbara stolar som var samlade runt elden. Evans och Collin ställde samman cirkeln av stolar litet oregelbundet runt lägerelden.

Emily började snabbt hälla upp kaffe. Neruda gav den första koppen till Samantha. Nattluften började att bli sval och den varma koppen påminde Neruda om att öknens lagrade hetta utdunstade till det kalla mörkret.

”Är du säker på att du är okay?” frågade Neruda igen och hukade sig ner framför Samantha. Hon tog en stor klunk kaffe.

”Ja, jag mår bra. Tack.”

”Vad upplevde du? Kan du tala om det för oss?” Neruda reste sig upp bara för att sätta sig ned mitt emot Samantha i en fällstol som Evans satt upp.

”Jag hörde det här brummandet... det ... det trängde omedelbart in i mitt sinne. Det hade en otroligt kraftig hypnotisk effekt. Det förde tanken till en bild –”

”Och vad var det för bild?” vräkte Evans ur sig.

”Det var av en grotta eller en mörk konstruktion av något slag.”

”På jorden?”

”Det vet jag inte...kanske. Den var utformad...inte en naturlig grotta... mera som ett förrum. Ja, grottan var konstruerad men maskerad till en naturlig struktur.”

”Av vem?” Neruda och Evans frågade på en gång.

”Det vet jag inte.”

”Samantha, du sa tidigare att artefakten var levande. Att den inte var en teknologi, utan snarare en intelligens. Vad menade du exakt?”

”Jag kunde ha fel, men föremålet tycktes projicera sig självt.” Hennes röst darrade och hennes andning var kort. Hon svalde och såg förvirrad ut. ”Den läste av mitt sinne. Jag kunde känna att den scannade av mig. Det var litet som att bli uppäten levande – men det var bara mina tankar som den åt.”

”Det kunde ändå vara en teknologi som gjorde detta, eller hur?” Evans tittade kort på Neruda och sedan på Collin.

”Jag kan inte föreställa mig, hur det här föremålet skulle kunna ha organisk intelligens,” konstaterade Collin. ”Det är ju inte precis vanligt att någonting gjort av metallegering – ”

”Jag tror, att vi bör förutsätta att den här grejen är farlig.” Evans ställde sig upp och förblev tyst. Han tänkte helt klart på alternativ.

”Låt oss förmoda att vi inte vet någonting om det här föremålet,” sa Neruda. ”Den här bilden du såg, Samantha, var det en ingång?”

”Ja, det tror jag.”

”Och allt du såg var en mörk struktur eller byggnad av något slag?”

”Ja.”

”Fick du någon känsla av avstånd eller riktning från vårt läger?”

”Nej, inte riktigt. Fastän, när du just nu frågade, tycks det som om det var i närheten. Jag vet inte säkert. Allt hände på några få sekunder. Jag var överväldigad. Det var en känsla av ...av mental våldtäkt.” Hon började att gråta, från hennes ögon droppade tårar vid varje blinkning.

Emily kramade stödjande hennes hand och Evans, som stegade runt eldgropen och samlade ihop stolar, stannade plötsligt. ”Vet ni, att det här kan vara en sond. Jag vet inte varför jag inte tänkte på det innan. Målsökare, kompass, karta. Du tänkte på allt utom en sond. Varför?”

”Innan vi slutför vår undersökning, låt oss börja den,” sa Neruda med en antydning av sarkasm. ”Med all tillbörlig respekt för Samantha, hon kan misstolka artefaktens äkta avsikter.”

”Hur så?” begärde Evans.

”Det är möjligt att apparaten aktiverades av hennes psykiska förmågor. Kanske av mina egna. Jag vet inte. Men apparaten aktiverades i vilket fall som helst och det kan vara så, att dess första handling är att testa och koppla ihop sig med vad det än är som aktiverar den och leverera ett budskap eller bild.”

Neruda vände sig till Samantha igen. ”Hörde du vad jag nyss sa?”

Hon nickade.

”Det är möjligt att apparaten helt enkelt försökte koppla ihop sig med dig? Den försökte inte att göra dig illa?”

Samantha rörde inte på huvudet. Hennes ansikte var inåtvänt. Hennes ögon slöts som tunga dörrar, och alla väntade.

”Samantha, hörde du mig?”

Hon förblev orörlig som om hon sov.

Neruda kände intuitivt att artefakten återigen utforskade henne eller försökte att koppla ihop sig på något sätt.

”Jag tror att hon just nu kommunicerar med föremålet.”

”Borde vi inte rycka henne ur det?” vädjade Evans. ”Hon kan vara i någon slags fara.”

”Hon ser lugn ut. Till och med fridfull,” viskade Neruda. Låt oss bara observera henne en stund.” Han låste upp aluminiumkappsäcken och öppnade långsamt överdelen. Föremålet spred en otvetydig vibration. Det var inte brummandet från en elektrisk apparat. Det här brummandet var mycket subtilt, nästan omärkligt även i öknens tystnad. Det kändes mer än hördes.

Samantha fortsatte att se tillbakadragen ut, transliknande, i total förbindelse med artefakten. Neruda lutade sig närmare henne och vidrörde hennes panna med baksidan av handen som om han försökte kontrollera om hon hade feber. Han kontrollerade hennes puls. Han var övertygad om att Samantha var okay.

När han satte sig ned igen, blev Neruda litet yr i huvudet och disorienterad.

”Är du okay?” frågade Emily.

Neruda nickade långsamt, men det fanns osäkerhet i hans ögon.

”Jag känner det som om jag håller på att dras in i medvetlöshet,” sa Neruda otydligt. ”Det är inte lätt att motstå den här grejen – ”

Evans reste sig upp och började gå fram och tillbaka igen. ”Finns här någon annan som känner den här... den här hypnosen?”

Collin och Emily skakade båda på huvudet och mumlade ”nej”.

”Förbasket också, jag trodde att vi var överens om att vänta till imorgon med att börja den här undersökningen.” Evans röst ökade i tonläge och intensitet.

”Jag glömde att tala om för föremålet att vi skulle vänta tills i morgon,” anförtrorde Neruda honom och visade att hans sinne för humor var intakt. ”Bekymra dig inte, jag känner ingen fara. Den försöker bara att ansluta sig till sin hembas och till mitt sinne på samma gång. Det är som om den här grejen håller på att presentera sig.” Neruda formade orden med läpparna som om han talade i sömnen. Han gned ögonvinklarna med pekfinger. Varje rörelse var spänd som om tyngdkraften plötsligt intensifierades och som om tiden sträckte sig in i en värld av slow motion.

”Jag förstår.” Samantha rörde på sig. Hela hennes kropp sköts upp ur stolen och hon knäböjde framför artefakten. Hon plockade upp den och hennes ansikte visade stor ansträngning, hennes armar kämpade med vikten. Hon vidrörde vissa hieroglyfer i en särskild ordning med sina fingrar. Brummandet upphörde.

”Den har konstruerats för att skydda mot inkräktare,” förklarade Samantha. ”Den skyddar sig själv. Den undersöker er för att komma underfund med ert syfte, och medan den undersöker förvirrar den era tankar. Den lämnar er i grund och botten hjälplösa, när den värderar era avsikter.”

Neruda slet sig tillbaka till verkligheten när Samantha stängde av apparaten. ”Såg du platsen?”

”Ja,” sa hon upphetsat. ”Den finns här i närheten. Den är väl gömd, men jag tror att vi kan hitta den.”

”Vilken plats? Var?” frågade Evans lätt förbryllad.

”Jag såg någonting också,” sa Neruda. ”Jag tror, att jag skulle känna igen den om jag såg den igen.”

”Fint, men vet du *var* du skall börja leta?”

”Nej,” svarade Neruda som om han distraherades av någonting.

”Jag tror, att jag kan lokalisera den genom ett landmärke jag såg.”

Samantha la tillbaka föremålet i sitt bo av skumgummi inuti kappsäcken, kämpade sig till en del upp på fötter och lät sig falla bakåt i sin stol med en lång suck.

”Du skulle just berätta för oss om ett landmärke,” påminde Evans henne.

”Det är en tunn, spetsig klippformation som en hög skorsten. Den kan vara trettio meter hög, tio i omkrets vid basen, men bara fem meter vid toppen. Det kan inte finnas alltför många sådana klippformationer häromkring. Eller hur?”

”Såg du det här också?” Evans vände sig till Neruda och ignorerade Samanths fråga.

Neruda skakade på huvudet. ”Av någon orsak såg jag inte någonting, som jag kunde identifiera som ett landmärke. Det var mera en samling bilder, liksom en mosaik Och de flesta av dessa var från en grotta eller någonting under jord.”

”Så vad är detta,” frågade Emily, ”teknologi eller en levande intelligens?”

”Kanske bådadera.” Neruda log. ”Vad det än är, så känner den till oss mycket bättre än vad vi känner till den.”

”Jag vet inte hur det kan vara en levande intelligens,” började Samantha långsamt, ”men varje ben i min kropp skriker att den är levande. Det är inte en livlös, programmerad teknologi. Det finns en vital intelligens, som på något sätt är lagrad inuti eller som projiceras genom det här föremålet.”

Sedan tillade hon i frustration: ”Oh, jag vet inte, vad jag pratar om. Jag pratar smörja ikväll. Förlåt mig.”

”Under omständigheterna kanske smörja är det enda språk som går att välja.” Neruda log avväpnande och hällde upp ytterligare en kopp kaffe åt sig. ”Vet du, om det inte vore för ditt kaffe, Emily, kunde jag ha dragits in i medvetlöshet av den där grejen.” Han skrattade och pekade med sin lediga hand på artefakten. Den såg fridfull ut som en fågelunge i sitt bo.

”Det är pulverkaffe,” svarade Emily med ett uttryckslöst ansiktsuttryck.

”Så det är din skuld att jag missade min koncentration – ”

”Jag önskar att ni kunde ta det här litet mera allvarligt,” slungade Evans ur sig. ”Vi har just sett en teknologi göra er två hjälplösa, mentalt våldta er, som Samantha formulerade det, och ni skämtar om kaffet.”

Neruda vände sig lugnt till Emily. ”Kan du ta hit SMT-kartan...nummer 2507 till mig?” Och sedan vände han sig till Samantha: ”Hur lång tid tar det för dig att förbereda en inspelning och få den manövrerbar.”

”Tio minuter,” svarade hon.

”Fint, kör igång och få den uppsatt.” Neruda vände sig mot Evans med plötslig otålighet inetsad i ansiktet. ”Och vad ville du, att vi skulle göra?”

”Bara observera...för stunden.” Evans vände sin blick mot elden, då han ville komma bort från Nerudas auktoritära stirrande. Evans visste att hans närvaro på forskningsuppdrag alltid var något man kände sig förnärad över. Han visste, att han utmanade sina kollegor till gränsen. Han visste också, att det var hans jobb att göra detta.

Emily återvände från sitt tält och höll i ett stort pappersark och en ficklampa. Hon räckte båda till Neruda, som spred ut kartan på marken omkring två meter från elden.

Ficklampa lyste upp mitten på kartan, som var täckt med linjer i olika färger. Evans, Collin och Emily flyttade sig bakom honom och stod lutade med händerna på knäna. Neruda hukade sig med ett knä på marken.

”Här är Samanthas landmärke,” Neruda pekade med både strålen från ficklampan och med pekfingret. Där fanns en liten punkt med tätt formade cirklar, nästan koncentrisk, i regnbågens alla färger nära den topografiska kartans centrum. ”Den står för sig själv, har rätt proportioner och omkring trettio meter hög,” fortsatte han. ”Och den finns omkring tre kilometer rätt österut från vårt läger.”

”Låt oss vänta med inspelning tills imorgon,” sa Evans. ”Det är sent och vi vet vart vi skall gå. Låt oss alla få litet vila.” Hans röst lät som en snyting, som ett maskingevär.

Samantha kom ut ur tältet med sin monitor och en huvuddel som såg ut lite som en ståltrådkorg om huvudet. Det spelade ingen roll hur många gånger Neruda såg detta, så tyckte han alltid att den såg ut som den dummaste teknologi han någonsin sett. De flesta av teknologierna som ACIO utvecklade massproducerades aldrig eller formgavs ur en konsuments perspektiv. De byggdes för hand, en åt gången. Hur de såg ut ansågs aldrig viktigt.

”Vi tänker vänta tills imorgon, Samantha,” sa Neruda. ”Jag är ledsen, att jag upptog din tid med att få den uppsatt. Men jag tror, att Jim har rätt, vi borde alla få en god natts sömn och koncentrera våra energier på att hitta platsen under dagen.”

Samantha nickade, något lättad över att hon inte skulle behöva ha vidare kontakt med artefakten den kvällen. Hon kände sig uttömd på energi och sömn lät som den perfekta medicinen.

”Förresten,” Neruda vände sig mot Samantha, ”hur kunde du veta, hur du skulle stänga av artefakten?”

”Vad menar du?” svarade Samantha.

”Kommer du inte ihåg, att du reste dig och stängde av den här grejen?” frågade Neruda.

”Nej...” Samanthas ögon smalnade till en linje av fladdrande ögonfransar. Hon koncentrerade sitt sinne som en laser, och Neruda kunde förstå, varför Branson tyckte så mycket om henne.

”Jag har absolut inget minne av att jag reste mig och stängde av någonting. Är du säker?” Hon tittade från Neruda till Emily.

”Jag såg det också,” bekräftade Emily. ”Du for upp så kvickt från din stol som om du hade eld i byxorna. Du plockade upp artefakten och började vända den i din... din vänstra hand, medan din högra hand vidrörde hieroglyferna på ett sätt som såg ut som i en speciell ordning. Du tycktes veta exakt vad du gjorde.”

”Om jag gjorde det, så kommer jag inte ihåg det.”

”Kanske var ditt sinne lite traumatiserat,” yttrade Emily, ”och du har fått en svag minnesförlust.”

”Det förklarar inte, hur hon visste hur hon skulle stänga av artefakten.” Neruda kastade en blick på Emily. ”Artefakten planterade på något sätt den här kunskapen inom dig utan att du kommer ihåg det. Du handlade utan att veta om dina handlingar.”

”Så vad är det du säger?” frågade Samantha. Ett nervöst leende spred sig över hennes ansikte och hennes koncentration skingrades som rök för vinden.

”Jag tror, att vi bör sluta spekulera,” Neruda stängde kappsäcken och spände dess säkerhetslås med ett högt synkroniserat klick. ”Det enda som är säkert är, att den här grejen inte är ett ensamt barn. Den har bröder och systrar som finns i närheten. Och jag kan inte vänta på att hitta dem.”

”Hur kommer du att sova inatt?” frågade Emily med sin fullt löddriga sydliga accent.

Neruda bara skrattade och plockade upp kappsäcken. ”Vi ses i morgon bitti. God natt.”

Neruda kunde höra Samanthas och Emily's dämpade röster när han gick mot sitt tält omkring tjugo meter bort. Det fanns inte en rörelse i ökenluften. Den var så totalt stilla. Neruda kände alltmera dess närvaro.

Andrews sov. Hans hörlurar var fortfarande på och en bok låg placerad över bröstet, ansiktet nedåtvänt, utbrett som en skadad fågel i bön. Genom ljudet från hans andning visste

Neruda att han befann sig i djup sömn. En plats där också han skulle vilja vara, men han visste alltför mycket om händelserna under den dag som väntade dem. Han kunde inte sova. Åtminstone inte än.

Kapitel fyra

INLEDANDE KONTAKT

Utforskningsplanen har ett överbryggande syfte. Ni är inte mottagare för gudomlig möda och ytterst noggrann träning bara för att försäkra er om att kunna njuta av ändlös lyckalighet och evigt välbehag. Det finns en avsikt, som består i ett enastående tjänande, dold bortom den nuvarande världsålderns horisont. Om jag skapade er för att ta er med på en evig utflykt in i nirvana, skulle jag säkerligen inte konstruerat hela ert universum till en vidsträckt och invecklad skola för träning, införlivat en stark underavdelning inom min skapelse såsom lärare och instruktörer, och sedan tillbringat tidsåldrar med att lotsa er, en efter en, genom denna enorma universella skola av inläring genom erfarenhet. Stödet till det mänskliga framåtskridandets process kultiveras genom min vilja med det tydliga syftet att blanda de mänskliga arterna med andra arter från olika universa.

Ett utdrag från *Flödeszoner*, Avkodat från Kammare 22
WingMakers

Fastän Neruda saknade den infraröda utrustningen, så hade han en kompass. Det var fortfarande ganska tidigt efter hans vanor – omkring kl. 23.00. Han tog med sig några få förnödenheter i ett bylte, valde en ACIO-jacka av standardtyp, som visade DoD Väder Forskningscentrum i stora bokstäver men liten text, och började gå i en östlig riktning.

Han tog en vid sväng runt lägerplatsen, noga med att undvika upptäckt av Evans. Neruda ville vara ensam. Han visste mycket väl att Evans eller någon annan i säkerhetsgruppen kunde spåra honom var han befann sig. All ACIO-personal hade spårningssändare inopererade som ACIO's satellitnätverk kunde följa. Ingen gillade det, men Labyrintgruppen medgav att den var nödvändig när teknologin utvecklades i mitten av 60-talet. Den *fick bukt med paranoian*, som Femton förklarade det.

Implantaten var bara stora som ett riskorn och var inlagda just nedanför nacken till höger om ryggraden. De sände över individens unika kroppsfrekvens. ACIO upptäckte 1959, att varje person utstrålade ett relativt stabilt och totalt unikt vibrationsmönster. Kroppsavtrycket, som det kallades inom ACIO, var helt och fullt lika tillförlitligt som ett fingeravtryck. Den här upptäckten ledde till en teknologi, som fastställde personens kroppsavtryck och sände över det till ett satellitnätverk, gemensamt ägt och använt av NSA och ACIO.

Deserteringar ansågs inom ACIO såsom den största risken mot dess framgång och framtid. Teknologin med implantat av kroppsavtryck var den främsta metoden genom vilken ACIO's anställda avhölls från desertering. Där fanns andra teknologier – både under utveckling och fullt utvecklade – som också minskade risken. Det var den enda saken hos ACIO, som Neruda aldrig hade kunnat förmå sig att acceptera.

En prärievargs sorgesamma ylande fick Neruda att helt stanna upp för att orientera sig.

Han hade klarat lägerplatsen och fortsatte sin väg genom de glesa pinjeträden och salviasnåren. Månen var en tunn lysande skära, dess ljus så svagt som en trött viskning trots den klara nattluften. Som kontrast lyste stjärnorna nästan skarpt ner på ökenlandskapet och klarade att visa tillräckligt med ökenflora och klippor så att Neruda kunde fortsätta sin vandring i lagom takt.

Han kände sig säkrare allteftersom han kom utom synhåll från lägerplatsen, så han tände sin ficklampa och ökade takten. Lampan tycktes irriterande kraftfull mot den mörka öknen och han kände sig som en inkräktare i en förbjuden värld.

Han kom fram till toppen av den bergskam, som han hade pekat ut för Emily bara en kvart tidigare. Han kunde se den, även utan infrarött ljus. Den såg ut precis som Samantha sa. En ensam fallosformad sandstensformation, som tornade upp sig över sin omgivning av knotiga träd, besvärliga salviasnår och förkrympta utspridda klippblock.

När han tog ner kikaren från sina ögon visste han, att platsen var mindre än två kilometer bort. Neruda värderade sin situation. Han var inte särskilt trött. Kanske litet andfådd av klättringen, men för övrigt var hans kropp och sinnen klarvakna. Luften var sval, men klättringen uppför bergskammen fick honom att känna sig varm.

Utän att tveka vandrade han mot klippformationen som om det vore hemåt.

* * * *

Doften av kaffe och bacon väckte Andrews redan innan morgonljuset sipprade in genom den mörka, gröna tältduken. Han rullade runt i sin sovsäck och hörde boken braka till, när den fann det röda stenhårda golvet. Det fick honom att öppna ögonen med ett ryck. Ingen Neruda. Hans sovsäck var tom och orörd.

”Är ni karlar vakna än?” Det var Emily som lät höra sin glada röst utanför tältet.

”Ja, vi är uppe,” svarade Andrews genom en ohöjd gäspning, ”Men jag har inte sett till Neruda. Han måste ha gått upp tidigt.”

”Det är *tidigt* nu. Klockan är bara sex,” var Emily’s skarpa svar med en mindre glad röst.

”Nåja, om du inte har sett honom och han inte är här inne, så är han antagligen med Collin och Evans.”

”Nej, de håller på att äta frukost och de nämnde aldrig att de sett Neruda.”

Andrews drog upp blixtlåset på sin sovsäck och ställde sig upp.

”Kanske gillade han promenaden så mycket igår kväll, att han tog sig en ny idag på morgonen. Skit också, inte vet jag.”

”Vi gick aldrig någon promenad igår kväll.”

”Nåja, jag är säker på att han dyker upp snart. På grund av en enda sak, lukten av kaffe. Det borde dra fram honom om något. Det fungerar på mig.”

”Om du ser honom, tala om att vi har ägg, bacon och kaffe färdigt.”

Andrews kunde höra hennes fotsteg försvinna när hon gick iväg.

Evans synade återigen kartorna när han tittade upp, ”Någon skymt av Jamisson ännu?” Han tog en slurk kaffe.

”Inte vad jag har sett,” svarade Andrews, ”men så har jag knappast letat efter honom heller.”

”Kanske vi borde...”

”Jag kan bara inte tro, att han bara lämnar lägret,” sa Emily. ”Såg du honom alls igår kväll?”

Andrews la upp ägg och bacon på sin tallrik. ”Jag vet inte... Jag kommer inte ihåg att jag alls såg honom igår kväll. Men när jag sover är jag helt utslagen.”

”Han gick till platsen,” sa Evans med klentrogenhet i rösten. ”Han bröt mot protokollet igen. Han kunde inte vänta tills morgonen. Jag kan slå vad om, att han gick efter det att vi lagt oss igår kväll.”

Evans drog fram en liten svart låda i storleken som ett paket cigaretter. ACIO använde bara hemliga linjer när de kommunicerade och den svarta lådan var en digital sökare. Hans stora hand, som liknade solbränt läder, slöt sig helt runt föremålet medan hans tumme tryckte in en grön knapp. Han vände ryggen till och med låg röst talade han in i dess sändare.” Genomför omedelbart ett scannat kroppsavtryck på Neruda. Sänd över exakta koordinater. Bestäm gränserna för hans rörelser inom en meter.” Han tryckte på sändarknappen och väntade på konfirmering av meddelandet. Ett bärnstensfärgat ljus blinkade och Evans stoppade tillbaka den digitala sökaren i västfickan.

ACIO föredrog en kommunikation av typen enkelloop eller icke realtid. Den var mycket svårare att dechifrera därför att krypteringen ändrades varje gång ett meddelande sändes. Sålunda var sammanhanget nästan omöjligt att få fram. Men den frustrerade Evans ibland därför att det tog längre tid att få svar.

”Finns artefakten fortfarande i ert tält?” frågade Evans och vände sig till Andrews.

”Såvitt jag vet. Kappsäcken finns där och jag antar att artefakten finns däri.”

Emily hoppade in till Nerudas försvar, ”Antyder du, att han skulle ta artefakten och gå till platsen utan oss?”

”Han är på platsen,” svarade Evans. ”Antagligen tog han inte artefakten bara på grund av dess vikt. Men lita på mig, han finns där.”

”Och varför skulle han göra det?” frågade Andrews med munnen full av mat.

”Du vet inte vad som hände igår kväll, eller hur?” frågade Emily.

”Nej... jag sov, kommer du väl ihåg?”

”Samantha och Jamisson kommunicerade båda med artefakten. Den aktiverades på något sätt och sände dem bilder om var dess hembas fanns. Vi fick en ganska bra uppfattning om dess läge... omkring tre kilometer österut från vår position.” Evans reste sig upp från det fällbara bordet och drog ut sin sökare ur fickan. ”Vad är det som gör, att det tar så förbaskat lång tid för dem?”

”Det är väldigt tidigt; kanske har de kort om folk,” yttrade Emily.

”Så när kommer vi att ge oss iväg till den här platsen?” frågade Samantha.

”Så snart jag får bekräftelse, skall jag ringa på vår skjuts.”

Andrews vände sig om för att titta österut med en snabb blick. ”Det ser ut som en ganska ordentlig klättring uppför den där bergsryggen. Hur skall vi kunna bära artefakten?” Han stoppade in mer mat i munnen som en villkorligt frigivens första smakbit av hemlagad mat.

”Vi skall alla flyga. Bekymra er inte.” Evans röst avslöjade att han hade tankarna någon annanstans. ”Förbaskat också, Jenkins! Vad är det som tar så lång tid för dig?”

”Så berätta för mig vad som hände igår kväll med dig och artefakten.” Andrews kastade en förstulen blick på Samantha och fäste sedan ögonen på äggröran som han slukade.

Samantha stammade litet, osäker på hur hon skulle beskriva sin upplevelse. ”Jag såg en bild på dess hembas.”

”Och vi vet, att den finns tre kilometer österut på grund av... därför att du såg en bild av... av vadå?” frågade Andrews.

”En ovanlig klippformation.” Samantha upplevde att hon var ovillig att prata. Hennes psykiska förmågor hade ifrågasatts och förlöjligats i hela hennes liv, och hon hade blivit expert på att nosa reda på vad hon kallade, frågor som satte krokben för henne. Det hade lärt henne förmågan att bruka en viss förtegenhet även bland sina ACIO-kollegor.

”Hon såg också en grotta –”

”Äntligen!” utropade Evans innan Emily kunde avsluta sin tanke. Han satte sig ned och scannade av den lilla skärmen, och kupade handen för att skydda den från den uppgående solen. Hans läppar rörde sig, men lämnade inte ifrån sig något ljud när han läste meddelandet:

0527 – 0921: NERUDA BP ID'ED @
NML0237/L0355. 3.27 KILOMETER ÖSTER
OM ER NUVARANDE POSITION. RÖRELSE-
GRÄNSER NEGATIVA. LIVSTECKEN INTAKTA.
YTTERLIGT OTYDLIGA AVLÄSNINGAR. GE RÅD.

Evans snörpte med munnen ett ögonblick och talade in i sökaren, ”Inga vidare aktioner önskas. Övervaka och uppdatera. Allt väl. Klart, slut.”

”Han finns på platsen och han sover,” Evans ansträngde sig inte för att dölja sin frustration. Han kastade en blick på armbandsklockan. ”Vi måste bli färdiga. Helikoptern är här inom mindre än femton minuter.”

Evans gick sin väg utan att säga något mer. Emily tittade på Samantha som om hon ville läsa en förklaring i hennes ögon, men Samantha bara stirrade mot den östra bergsryggen med sinnet riktat rakt mot den framförliggande uppgiften.

”La du märke till om han tog sin sovsäck?” frågade Emily.

”Han tog den inte,” svarade Andrews. ”Den var oanvänd.”

”Jag kan inte föreställa mig Neruda sovande ute i öknen utan sovsäck,” sa Emily, ”och inte bry sig om sitt morgonkaffe. Någoting är fel.”

”Tror du att han är skadad?”

”Jag vet inte, men något är fel.” Emily vände ansiktet mot Samantha. ”Vad känner du?”

Samantha tittade på Emily med en känsla av empati. ”Han är okay. Det känner jag.”

”Du känner inte att han befinner sig i någon fara?”

”Nej.”

Emily's ansikte slappnade tydligt av. ”Om vi ska hålla jämna steg med Evans, så är det bäst vi lägger in högsta växel.”

”Fan också, om det finns något man kan räkna med, så är det, att Neruda är alldeles för förbannat smart för att försätta sig själv i fara.” Andrews röst var tröstande. Han prasslade ned några papperstallrikar i en sovsäck av plast och överräckte den till Emily. ”I vilket fall som helst måste jag packa ihop ett tält på fem minuter som det tog oss trettio att sätta upp. Tvungen att rusa. Ses om tio minuter.”

* * * *

”Sista chansen, vill ni promenera eller åka?” Evans röst var knappast hörbar ovanför dånandet från helikoptern. Sanden slet genom hennes hår och stack henne i skinnet som små nålar angelägna om att få blod. Emily gav slutligen efter för att åka.

”Jag tänkte just, att vi borde sända någon till fots, ifall han går samma väg tillbaka.” Hon satte sig ned i sätet bredvid Evans med en bister uppsyn i ansiktet.

”Poängen är”, började Evans, ”att han fortfarande sover, annars skulle jag blivit uppdaterad om hans positionsförändring.”

”Hur skall vi hitta hans spår när vi landar?” frågade Emily. ”Den här saken för ut vindar av orkanstyrka.” Hon svängde vilt med händerna i luften för att betona sitt missnöje.

”Hör här, vi kommer att landa en halv kilometer öster om hans position och dubbelt så långt på tillbakavägen. Okay?” Evans böjde sitt huvud framåt för att kika ovanför glasögonen, som han hade tagit på sig för att titta på en karta. Han visste att det gav honom ett auktoritärt utseende.

”Okay.” upprepade Emily tyst med läpparna.

Bara sekunder senare pekade Collin på det skrangliga klipptornet som tornade upp sig framför dem. Det hade en spöklik struktur. I siluett mot den uppåtgående solen såg den ut som en hög med mynt, som var färdig att falla vid minsta andetag.

Helikoptern nådde sin position på mindre än fem minuter. Emily höll ett öga på den klippiga terrängen under hela färden, medan Evans var helt upptagen med kartan. Samantha slöt ögonen till synes besvärad av den bullersamma färden, eller kanske för att undvika en konversation med Andrews. Andrepiloten kom bakåt till passagerarutrymmet och talade om för dem, att de tänkte landa direkt nedanför. Alla skulle göra sig redo att hoppa ut. Samantha höll sig för magen och grimaserade, tydligt oroad av det plötsliga fallet i höjd.

De lämnade helikoptern hastigt på rad, Evans först, som sedan hjälpte var och en att komma ut på ett säkert sätt. Andrepiloten överräckte några ryggsäckar till Evans och Collin och sedan flyttades aluminiumkappsäcken försiktigt över till Evans.

”Vi kommer att stå i beredskap om vi inte hör från er, i annat fall kommer vi att möta er på de här koordinaterna kl.18.00. Lycka till.”

Evans bekräftade andrepiloten med en vinkning och helikoptern skyndade iväg som en stor skalbagge.

Den följande tystnaden svalde dem såsom bara öknen kan göra.

”Så var i helvete skall vi kunna hitta hans spår?” frågade Andrews, litet obekvämt med hur högljudd hans röst plötsligt lät.

”Innan vi kommer igång, så finns det några få regler, som vi alla behöver tänka på från och med nu och framåt,” Evans rörde på huvudet för att överblicka landskapet som om han orienterade sig. ”För det första, kommunikationen med basen sker uteslutande genom mig. För det andra, om vi hittar något särskilt – såsom den här artefaktens hembas – så arbetar vi endast på ett rekognoserande sätt. Vi säkrar platsen. Vi utforskar den inte. Förstått?”

Alla nickade när Evans snurrade på huvudet för att leta efter svar. ”Och förse er med vätska. Vi stannar då och då för att vila och dricka vatten. Om någon behöver vila oftare, bara säg till. I annat fall forcerar vi.”

Evans tittade västerut under några ögonblick. Hans näsborrar fladdrade som en blodhund som sniffade efter sitt byte. ”Vi har hans koordinater, så vi startar där och går sedan i en väst-sydvästlig riktning tills vi får syn på hans spår. I den här blandningen av sand och sten borde det inte vara alltför svårt att se hans fotspår.”

”Men Samantha?” frågade Emily. ”Skulle inte hon kunna vara till hjälp?”

”Låt oss försöka med det gammaldags sättet först,” svarade Evans. Om vi inte hittar hans spår inom de kommande tjugo minuterna, tar vi till andra alternativ – inklusive fjärrskådning.”

Andrews tittade på Evans efter att han tagit en stor klunk vatten ur sin fältflaska. ”Om du verkligen vill försöka på det gammaldags sättet, varför inte skrika allt vad lungorna förmår?”

”Låt oss hitta hans spår först. Sedan kan vi skrika.” Evans skrattade för sig själv när han gick mot koordinaterna som avslöjade Nerudas kroppsavtryck. Andrews rättade till sin ryggsäck och blev det som han hatade allra mest: en följeslagare.

Evans hittade en stig mellan två klippblock som låg omkring 50 meter i sär. Klipporna hade färgen av ljus kanel, och allteftersom solen steg i öster, fick de en rödaktig nyans. Luften var fullständigt stilla och jackorna började kännas litet för varma när de promenerade genom den glesa undervegetationen.

* * * *

Efter bara tio minuters mödosam vandring fann Collin ett fotsteg.

”Neruda!” Evans skrek omedelbart med sina händer kupade runt munnen. Han ropade ett flertal gånger i fotstegens riktning och väntade på svar. Ett lätt eko följde på hans rop, men ingenting som liknade Nerudas röst. Emily försökte också, men med samma effekt.

”Är det inte rimligt att förmoda att han är skadad?” frågade Emily och vände sig till Evans. ”Jag menar, låt oss räkna med det. Neruda är inte den som vill sova ute i den öppna öknen utan sovsäck. Någonting hände honom.” Hennes röst försvann i en viskning. ”Och det är säkert inte något bra.”

”Det vet vi inte med säkerhet,” resonerade Evans. ”Hans livsviktiga organ var bra. Jag är säker på att han bara sover.”

”Varför svarar han oss då inte?”

”Vi får följa hans spår och ta reda på det,” svarade Collin som en medlare. ”Det lönar sig inte att stå här och spekulera.”

Collin var mycket tunn, i 45-årsåldern, med rödbrunt hår som visade en antydning av silver ovanför båda öronen och en enda strimma högst upp som pendang. Han föreföll inte trivas med att stå stilla alltför länge, som om hans fågelliknande ben inte bar upp hans kroppsvikt.

”NERUDA!” Evans ropade en gång till och hans röst lät alltmera otålig när tystnaden kom tillbaka.

”Vi går och väcker honom,” sa Evans.

De följde med lätthet hans spår, tills en klippa dök upp där spåren blev mer suspekta. De spred sig som en solfjäder, utspridda som myror som letade efter föda. Men själva spåret hade försvunnit. Ingen kunde hitta några flera fotspår.

”Han måste finnas någonstans i de här klipporna. Kanske finns det en klipphylla eller grotta någonstans.” Det var Evans’ röst som skrek till resten av teamet. ”Leta efter några tecken på en skreva eller öppning i klipporna.”

Emily kunde uppfatta en växande oro i hans röst. Hon kunde känna spänning i luften. Alla var medvetna om, att de kunde vara inom några få meter från en utomjordisk (ET) hembas. Kanske en aktiv plats. Nerudas försvinnande förvärrade den underliga känslan av hotande undergång eller upptäckt.

”Jag har hittat ett avtryck,” skrek Samantha. ”Det är detsamma som de andra... tror... tror jag.” Hon knäböjde nära avtrycket med en pinne i handen och pekade ut det då alla kom fram.

”Bra,” anmärkte Evans. ”Nu vet vi i vilken riktning han gick. Sprid er alla med fem meters mellanrum och sedan går vi långsamt.”

”NERUDA” skrek Emily igen. Ett starkare eko ljud nu och vittnade om, att de befann sig i det djupaste av en kanjon-vägg. De närmade sig en massiv klippvägg, som tornade upp sig 40 meter i en nästan vertikal linje. De gick betänksamt med huvudena svängande som granskningskameror.

”Jag tror att jag har hittat ett nytt spår,” sa Samantha, ”men jag är inte säker.”

”Det är som om han har försvunnit in i den här klippväggen,” sa Andrews. ”Varför skulle han komma hit? Är inte det här klippan du såg i din vision?” Han pekade som en liftare på den smäckra klippstrukturen direkt bakom dem omkring 100 meter bort.

”Det ser ut som ett avtryck, men det är inte ett tydligt. Olyckligtvis finns det inte mycket sand eller lösa klippor här omkring.” Evans slöt sina ögon för ett ögonblick som om han försökte bli klar i huvudet för att kunna fokusera på Nerudas ungefärliga läge.

”Han finns här i närheten. Jag kan känna honom. Han sover inte. Han är vaken.” Evans röst lät som på avstånd, som om han talade för sig själv. ”Jag tror att han är därinne.” Hans hand pekade rakt fram på bergväggens tvärbranta klippyta.

”Om han är därinne, hur kom han in?” frågade Emily.

”Det måste finnas en öppning någonstans. Låt oss undersöka klippytan noga. Det finns en öppning någonstans.”

”Kanske vi borde använda artefakten,” yttrade Samantha. ”Om den är en sökare, och vi är så nära –

”Låt oss hitta Neruda först,” fräste Evans, ”och bekymra oss om artefaktens hembas senare.”

”Men kanske är de en och samma plats,” sa Samantha dröjande.

”Det tvivlar jag på.” Evans tittade bort och stirrade med sina gangsterhårda ögon mot väggen framför dem. ”Hur i hellesicke skulle han kunna hitta hembasen utan artefakten? Speciellt på natten.”

”Det vet jag inte, men hur kunde jag veta, hur jag skulle stänga av artefakten igår kväll?” Samanthas ord hängde viktlösa i den friska och svala morgonluften, omgivna av djup tystnad, som en skärgård i ett turkost hav.

”Okay, vi letar efter en öppning först...och om vi inte hittar något inom tio minuter, så försöker vi med artefakten.

”Varför inte låta Samantha mixtra med det lilla monstret medan vi letar efter en dörr in i det här jäkla berget?”

Evans suckade. Han tittade på Emily och Collin för att se deras reaktion på Andrew's förslag. ”Emily, leta där borta. Collin, gör ett försök med den där sidan bortom de där klipporna. Andrews, ta den klippavsatsen där borta, precis på andra sidan de där små träden. Jag tar mittpartiet, så jag kan vara nära Samantha ifall något händer. Om ni ser någonting som även bara vagt liknar en öppning, så låt mig få veta det omedelbart.”

”Jag förstår fortfarande inte varför ni tror att han är därinne,” Andrews tittade föraktfullt på den massiva klippväggen framför teamet. ”Kanske var han bara helt jävla vilse. Ett fotavtryck behöver inte –”

”Hördu,” sa Evans och kunde knappast hålla sin ilska i schack, ”Jag *känner* att han är därinne. Det räcker för mig. Om det inte är bra nog för dig, leta någon annanstans, men sluta argumentera med mig.”

Andrews tittade ner och låtsades undersöka fotavtrycket.

”Då börjar vi.” Evans började gå iväg och stannade sedan abrupt för att titta på Samantha.

”Känns det okay för dig?”

”Ja, det är bara bra. Jag är säker på att det kommer att bli okay.” Hon log, svagt resignerad inför det faktum att hon skulle bli ensam med artefakten.

”Jag är bara på sekunders avstånd. Ropa om det är något du behöver.”

”Lycka till,” orkade hon säga för sig själv när de spred sig till sina anvisade sökområden. Emily väntade medan de andra promenerade iväg.

”Samantha,” sa Emily tyst, tänker du fjärrskåda Neruda?”

”Det verkar inte som om jag behöver det. Evans vet, att han är därinne. Han har säkerhetsfaktor 14. Jag tänker inte argumentera med honom.”

”De är inte perfekta,” sa Emily. ”Jag har också hört historier om deras psykiska förmågor, men jag tror, att det skulle vara en bra idé att fjärrskåda honom om inte för någon annan orsak än för att bekräfta Evans' antagande.”

”Det kan jag göra,” yttrade Samantha.

”Tack, du är jättegullig.”

”Varsågod,” svarade Samantha och log mot marken.

”Oh, på tal om det,” frågade Emily, ”kommer du ihåg hur du skall stänga av artefakten om den aktiveras igen?”

”Jag har ingen aning, men det hindrade mig inte förut. Dessutom tror jag, att vi är bekanta nu. Jag har en känsla av att den kommer att uppföra sig annorlunda mot mig nu.”

”Jag hoppas att du har rätt,” Emily klappade henne lätt på skuldran när hon gick förbi på jakt efter Nerudas tillhåll. Hon tyckte om Samanthas blyga sensitiva natur. Den påminde henne om henne själv några år tidigare. Innan cancern.

Klippväggen tornade upp sig framför dem och hindrade solens strålar och gav en känsla av surrealistisk skönhet och mystik. I skuggan av väggen var luften sval, men den absoluta frånvaron av vind gjorde det drägligt även utan jacka. Klipporna som hade fallit från mammutväggen under tusentals år var av storleken små hus. Det var lätt att föreställa sig, hur det kunde ha sett ut och låtit när de föll liksom glaciärskärvor.

Samantha sysselsatte sig med jobbet att sätta upp inspelningsutrustningen och att förbereda sitt möte med artefakten. Hon föredrog alltid att arbeta ensam när hon utförde fjärrskådning. Allt hon behövde var litet indata, vilket vanligtvis bestod av sökkoordinater och en tidsram. Det var underligt, men om hon visste för mycket om sökningens parametrar var det mindre

sannolikt för henne att träffa mitt i prick. Branson kallade fenomenet Spök-Knutar, som på något sätt innebar, att alltför mycket kunskap om sökningen förvirrade det fria flödet av psykisk energi.

Samantha hade bara erfarit detta en gång tidigare och det bekymrade henne, därför att hon nu befann sig under liknande omständigheter. Hon kände till ämnet, platsen och sökningens mål. Det kunde bli svårt för henne att medvetet släppa sin kunskap och helt enkelt se och höra de bilder, som tränger sig på under en fjärrskådningssession (Remote Viewing). Bilderna är så ömtåliga och sköra. De kräver fullständig försjunkhet. I annat fall försvinner de innan de kan förstås och göras sensitiva för inspelning.

När hon tagit på sig sin huvudutrustning, vänligt kallad Hjärnsnäcken, öppnade hon kappsäcken. Artefakten var tyst. Hon var litet förvånad. Kanske hade hon stängt av den permanent. Eller kanske dess mission fullbordades kvällen innan.

Hon synade föremålet omsorgsfullt och vidrörde höljet som om den var ett nyfött barn. Hon knäppte på strömbrytaren på inspelningsutrustningen, rättade till fångaren för sensitiviteten, satte sig i sittande ställning med benen i kors på indianskt sätt, och slöt ögonen likt tunga dörrar som stänger ute bullret från en livlig gata.

I sista sekunden hade hon ändrat målet för sitt uppdrag från att lokalisera Neruda till att identifiera platsen för artefaktens hembas. Hon resonerade helt rationellt, att Neruda skulle befinna sig där i vilket fall som helst, och med den här strategin skulle hon slå två flugor i en smäll.

Inom några ögonblick började hon se en bild träda fram på skärmen i sinnet. Hennes chef talade om detta fenomen som Statisk BS, därför att Hjärnsnäcken, när den just var påslagen, ofta producerade en egen bild i den verksamma fjärrskådningen. Det hade någonting att göra med dess elektriska fält och dess omedelbara närhet till syncentrum i hjärnbarken. Emellertid var den här bilden olik allting hon någonsin sett tidigare.

Tre dimmiga figurer höll på att formas. De såg ut som gröna rektanglar, flytande i ett gråbrunt ljus. Hennes sinnes öga skelade som en reflex inför de diffusa figurerna, och hon hoppades få en lösning på formen och avsikten. Men ingenting hon gjorde, förändrade något. De såg litet grann ut som dörrar – fastän hon kände inte intuitivt, att det var deras syfte.

Rektanglarna som svävade i rymden började att spinna – var och en i olika riktning. Den första förblev vertikal och spann motsols; den andra roterade framåt i längdriktningen som en väderkvarn; och den tredje spann medsols i vertikalplanet. Utan någon varning blev hon medveten om, att artefakten brummade och att den på något sätt var förenad med bilden – med rörelsen – hon såg.

Hon beslöt sig för att testa hypotesen med dörren och hon närmade sig objekten. När hon kom närmare stoppade de och brummandet från artefakten blev tyst. Hon funderade på att avsluta sessionen, men det fanns någonting hos sättet med de här rektangulära formerna som tilldrog sig hennes uppmärksamhet. Där fanns en närvaro, de utstrålade en kraft, som hon aldrig tidigare hade träffat på. Den tycktes naturlig och onaturlig på samma gång och det var denna paradox som drog henne framåt.

Samantha sträckte sig ut för att röra vid det mittersta objektet och när hon gjorde det förändrades figuren. Den började att anta kännetecknen hos en mänsklig man, äldre, högväxt, med skägg, till en del såg han ut som en trollkarl med ögon som borrhade sig in i hennes med en sådan intensitet att hon bara kunde vända sig bort. ”Var inte rädd för oss,” en röst fyllde

henne, ekade inuti henne. Det var som om varje cell i hennes kropp plötsligt hade växt till öron.

”Vi är det ni söker, det ni alltid har sökt,” fortsatte rösten. Den var auktoritär, ändå mild. ”Ni har blivit ledda till och med i detta ögonblick för att finna det vi har lämnat åt er. Det är redan inom räckhåll och när ni finner era fingrar sträcka sig efter det, slut dem säkert utan att dröja. Utan rädsla. Vi talar om för er, att det är den enda vägen. Den enda vägen.”

Orden övergick i tystnad. Samantha tittade igen på varelsen som befann sig framför henne. Den hade gått tillbaka till formen av en rektangel. Svävande som en grön, intetsägande dörr.

Hon talade från ren instinkt. ”Vad är det som är inom räckhåll för oss?”

”Vägen in i vår värld,” svarade rösten.

”Er värld?” Hon upprepade utan att tänka.

”Ni kommer bara att finna vår värld om ni går vidare utan rädsla. Den är det enda hindret in till vår värld, som inte går att tränga igenom.”

”Varför vill du, att vi skall finna *din* värld?” frågade Samantha, medveten om att hennes röst lät häpen.

”Vi har funnits inom er art sedan dess skapelse på den här planeten ni kallar Jorden. Vi finns inom ert DNA – inkodade i de osynliga strukturer som omger och stödjer ert DNA. Vår värld finns både inom er och på ett längre avstånd än ert sinne kan förstå. Ni kommer att finna vår värld, därför att ni behöver vår hjälp att väcka upp en del av er natur, som finns dold utom ert synhåll bakom er världs språk.”

”Dold?” frågade Samantha. ”På vad sätt?”

En bild av Jorden omsluten av ett gallerverk av ljustrådar fyllde ytan på den mellersta rektangeln. Det var som om en tredimensionell film projicerades på dess yta. ”Er planet är av intresse för en utomjordisk art, som ni inte är medvetna om i den här tiden. Det är en art som är mera avancerad och farligare än vad era vanliga medborgare kan föreställa sig. Om mänskligheten är ämnad till att vara förvaltarna av det här genetiska biblioteket, kallat Jorden, vilket vi så omsorgsfullt odlade och exporterade till den här galaxen, då kommer den att behöva försvara sig mot den här rovdjursrasen.

Bilden på Jorden förstörades som om en kamera långsamt zoomade in på den mycket lilla blå sfären, som flöt i den bläcksvarta rymdens väldighet. Samantha började att lägga märke till åtskilliga pulserande ljus, som tycktes markera strategiska platser på planeten. Hennes ögon fastnade vid New Mexicos landområde, där hon såg en platsmarkör.

”Vad som är dolt för er,” fortsatte rösten, ”är, att er planet är en del i ett sammanhängande universum, som arbetar i ordnat kaos, utanför konstruktionerna, instrumenten, teknologierna och formulerade uppfinningar av era vetenskapsmän. Där finns någonting under partikeln och vågrörelsen, under det undermedvetna, under den andliga återklngen från Jordens största lärare, och detta Enhetens Språk förblir dolt för er. Det är inkodat i ert DNA. Vi gjorde detta. Och vi placerade triggerfaktorer inom era DNA, som skulle väcka upp er förmåga att överleva ett skifte i er genetiska uppbyggnad.”

”Varför? Varför behöver vi göra ett genetiskt skifte?” Hon kunde inte behärska sin skepticism, men allteftersom hon uttalade orden kunde hon känna rädslan stiga. Vad det än var hon hade kontakt med, så var det en okänd och hon visste, att det var dåraktigt att lita på någonting eller någon under en självstyrd fjärrskådnings-session.

”Du kommer att få svar snart nog,” svarade rösten.

”Efter det här mötet kommer du att känna en ny tillförsikt till din förmåga att inhämta upplysningar. Det är det enda, som kommer att hålla dig uppe inför det tvivel och den rädsla som kommer att möta dig under de närmaste veckorna. På en nivå, som du aldrig har sett, är du en holografisk varelse som är invävd överallt i alla ting, och när du kommer åt den här känslan, väcker du upp en frekvens i ditt medvetande, som kommer att leda dig in i vår värld. Du har ingen orsak till att tro på oss, ändå vet du, att våra ord inte har något annat syfte än att väcka upp en del av dig som sovit länge. Vi är VingMakarna (WingMakers). Vi lämnar dig i det Ljus som är Ett.”

Rektanglarna blev suddiga och gick över i ett gyllengrönt ljus som fullständigt fyllde hennes synfält. Ljudet av Andrews röst på avstånd bröt hennes koncentration och hon återfick sitt vanliga mänskliga jag, otydligt medveten om att hon förlorat kontakten med den mest förbluffande kraft hon någonsin sett.

Kapitel fem

INLEDANDE KONTAKT

Eftersom det är min natur att vara sjufaldig, så finns det sju universa som inkluderar min kropp. Inom vart och ett av dessa har en art med ett särskilt DNA-mönster kastats ut och fått näring av Källans Intelligens till att utforska sitt materiella universum. Var och en av dessa arter har sänts ut från den Centrala Rasen till det universum som skapades för att avslöja dess potential och frösådda vision. Er art kommer att sammanstråla med sex andra arter i en avlägsen framtid, vilket kommer att återföreina min kropp såsom den levande utvidgningen av känd skapelse. Trots att detta kan tyckas så avlägset, att det inte har någon relevans i er tid, så är det livsviktigt för er att förstå vidden av ert syfte. Ni kan se de här sju arterna såsom lemningar på min kropp, åter sammanfogade för att göra det möjligt för mig/er att få en total funktionalitet inom det stora universat. Detta är mitt syfte och därför också ert eget syfte.

Ett utdrag ur *Flödeszoner*, Avkodat från Kammare 22
WingMakers

Mycket få människor i Femtons mystiska värld gjorde honom illa till mods, men Darius McGavin var en av dem. McGavin var chef för NSA's Laboratorium för Speciella Projekt. Skenbart gav sig McGavin ut för att vara Femtons inspektör, därför att ACIO blev inrättat som en inte erkänd, hemlig avdelning inom Laboratoriet för Speciella Projekt när UFO-aktiviteten gjorde detta nödvändigt under det sena 1940-talet. Formellt rapporterade Femton till McGavin.

Femtons smygande och hans intellekt var så raffinerat, att McGavin var fullständigt omedveten om ACIO's verkliga omfattning, dess sanna uppgift och mål, eller existensen av Labyrintgruppen och dess TTP med Corteum. Det var sannerligen en mästerlig täckmantel i betraktande av NSA's paranoia och teknologiska skicklighet.

Men det som verkligen störde Femton var, att McGavin gjorde en icke planerad visit med kort förvarning, vilket bara kunde betyda en sak: ett allvarligt problem var på gång. Mycket ofta var dessa allvarliga problem rykten om ACIO's hemliga initiativ med industriparters inom det militära industriella komplexet eller inom den privata sektorn.

Femton upplevde dessa visiter med kort förvarning med största irritation. McGavin var arrogant och imponerande illa informerad; en kombination som Femton bara kunde tolerera i små doser. Han hade redan arrangerat en serie brådskande möten före och efter hans obligatoriska möte med McGavin.. Om han hade tur, skulle McGavin vara tillbaka på väg mot Virginia inom blotta 30 minuter.

Klockan var 11 när knackningen på dörren påminde honom om att se glad ut och le som en partyvärd. Hans ryggkrämper attackerade honom mer än vanligt, men han använde aldrig smärtstillande eller någon sorts medicinsk hjälp. Han lunkade bort till dörren med sin vita spatserkäpp och repeterade sitt leende en sista gång.

”Darius, så trevligt att se dig.”

”Trevligt att se dig också,” svarade McGavin. ”Varför har du käpp? Du håller väl inte på att bli gammal, eller hur?” Han gnäggade när han gick vid sidan om Femton för att sätta sig vid hans lilla bord vid sidan om skrivbordet. McGavin satte ned sin portfölj och placerade sig i sin väntande stol, for med händerna över sitt hårlösa huvud som om en del fantom-hår fortfarande fanns kvar.

”Jag har bara haft lite kramp i ryggen under de sista veckorna. Och käppen, nåja, den är bara till för att få sympati.” Han log artigt, precis så som han övat in.

McGavin var en sällsynt kombination mellan tekniskt geni och politiskt skarpsinne. Med examen från Air Force Academy 1975, bäst i sin klass, fortsatte han till MIT (Michigan Institute of Technology), och tog examen såsom civ.ing. i mekanik och plussade sedan på med avancerade studier i kvantfysik vid Yale. Han var den perfekta studenten, välsignad med förmågan att studera in professors fördomar och sedan spegla dem som en nypolerad spegel. NSA rekryterade honom när han bara var 23 år gammal och han gjorde där en snabb karriär inom SPL (Special Projects Laboratory).

På bara elva år blev han dess ledare. Femton hade redan varit Verkställande Direktör för ACIO i 18 år, när McGavin tog tyglarna vid SPL. Femton kunde nätt och jämt tåla charaden av att vara underordnad den *slöe ynglingen* som han ofta benämnde McGavin inom Labyrinthgruppen.

”Så tala nu om vad din visit gäller,” mässade Femton när han lirkade sig ned i sin stol. Hans röst genljöd med ett sådant absolut självförtroende, att McGavin omedelbart bytte ställning i sin stol liksom en skolpojke, som kallats in på rektorns kontor.

”Jag hoppades faktiskt, att du kunde hjälpa mig med att förstå vad det här är?” McGavin öppnade en liten glasflaska, som innehöll en liten elektronisk apparat ungefär av storleken och till sin allmänna form som en fingerborg. Femton kände omedelbart igen den som en av ACIO’s telefonavlyssnings-teknologier, som de använde sig av vid uppsättningen av sina avlyssnings-stängsel.

Femton satte på sig sina glasögon, plockade upp apparaten med handen och undersökte den ingående. ”För mig ser den ut som ett kabelskydd. Jag skulle kunna låta en bland vårt elektronikfolk ta och scanna den inuti –”

”Två underliga saker har hänt denna veckan som inte stämmer.” McGavins ansikte blev allvarligt och hans röst föll till en viskning.

”För det första har en professor vid New Mexicos universitet svurit en ed på, att han skrämts av NSA till att överlämna en ovanlig artefakt upptäckt endast dagar tidigare av några fotvandrande studenter. För det andra, har vi bevis på att två ACIO-uppdrag sattes igång till New Mexico under de sista fyra dagarna– bara ett fåtal kilometer från den här artefaktens upptäcktsplats. Det sista så nyss som igår.”

McGavin gjorde en paus medan han inventerade Femtons kroppsspråk och letade efter några ledtrådar för att brodera ut sin analys. Femton förblev orörlig i alla avseenden och väntade på att McGavin skulle fortsätta sin historia.

”Och sedan gjorde våra agenter imorse, i ett försök att bekräfta den här professors påstående, en rutinartad finkamning i hans hem och på hans kontor. Vi hittade fem sådana här apparater. De liknar våra egna bevakningsapparater, men de är mera sofistikerade, enligt *vår* elektronikpersonal.”

”Och du tyckte att överensställningen mellan ett ACIO-uppdrag till New Mexico och den här professorns edsvurna förklaring var oförenliga. Har jag rätt?” Femton hade ett plågat uttryck i ansiktet.

McGavin nickade. ”Hör nu, tala bara om för mig vad det är som pågår. Du vet förbaskat väl att du måste rapportera dina aktiviteter eller också tvingas jag att ta för givet att du har blivit alldeles vild. Du känner till protokollet under sådana här omständigheter. Så tala nu bara om för mig rakt på sak, vad i helvete det är som pågår?”

Femton drog tillbaka sin stol och reste sig klumpigt upp. Med käppen i hand hasade han sig bort till sitt skrivbord och tog ut en stor dokumentmapp. Han släppte den på bordet framför McGavin. ”Här finns allt som jag vet.”

McGavin öppnade pärmen och började ögna igenom flera dokument. ”Ni kan inte undersöka den?”

”Vi kan inte få ut någonting ur den förbannade grejen. Det är en förseglad teknologi. Så besvärlig så vi blir fullständigt häpna. Vi skickade två vetenskapliga team till området och hoppades att vi skulle hitta någonting annat.”

”Och...?”

”Ingenting än så länge,” svarade Femton.

McGavin's ögon vände tillbaka till dokumentmappen. ”Varför rapporterade du inte det här?”

”Där fanns ingenting anmärkningsvärt att rapportera. Vi har bara hållit på med vår undersökning i fyra dagar -”

”Fyra dagar är en lång tid, min vän. I den här branschen kan det vara en livstid.” McGavin lade ner mappen. Han fingrade nervöst på plastetiketten där det stod, Den Gamla Pilen.

”Så ni har en främmande artefakt, ett namn på projektet, ni har försatt den här professorn i full panik, ni avlyssnar hans kontor och hans hem, men du tror inte, att du har något anmärkningsvärt att dela med dig till mig.”

Femton lyssnade spänt. Han behöll det förbryllade utseendet i ansiktet och samlade sig plågsamt i sin stol. ”Jag vet, att du skulle föredra en mera omedelbar kommunikation, men vi har ingenting att rapportera -”

”Du har en jäkla främmande teknologi! Nu är jag inte experten på de här teknologierna som ni är, men om ni inte kan undersöka den här grejen, då är den förbannat sofistikerad. Allt ni vet är att den är ett vapen eller sond av något slag. Verksamhetsprotokollet statuerar att minsta lilla bevis på utomjordisk teknologi måste *omedelbart* rapporteras till SPL. Du vet detta lika bra som jag.”

McGavin sänkte rösten. ”Du vet, att jag måste sätta igång en undersökning. Det luktar nedtystning. Jag vill inte spilla min tid och energi på att undersöka det mest produktiva laboratoriet inom NSA's bolag. Det är ett jäkla slöseri. Men jag har inget val.”

”Jag förstår fullständigt,” sa Femton. Även om det kommer olägligt, så kommer vi att samverka på alla sätt vi kan.”

”Du kan börja med att be Evans kontakta Denise Shorter för att planera in en skuggningsagent, som tilldelas Projektet Den Gamla Pilen. Vi kommer att hålla kommunikationsvägarna öppna om vi är involverade i projektet.”

”Naturligtvis. Han kommer att kontakta henne imorgon.”

”Nej, idag. Jag vill inte ha några flera dröjsmål med kommunikationen.”

”Evans befinner sig på ett fältuppdrag tills imorgon. Han har ingen säker kommunikationslinje ”

”Ha då Jenkins till att göra arrangemangen,” svarade McGavin. ”Jag skiter i vem som ringer Shorter, bara det blir gjort omedelbart.

”Och hör du, jag är väl medveten om alla rykten, som omger det här ”grevskapet” som du har byggt upp. Jag vet om, att du tycker om att spela dina kort och jag vet att du har mäktiga bundsförvanter. Men jäklas inte med mig. Kommunícera bara genom vanliga kanaler. Om du är alltför upptagen, kan Li-Ching göra det åt dig. Jag bryr mig inte om vem som sköter kommunikationen. Jag vill bara vara säker på, att när du sätter ett projekts namn på en dokumentmapp, så kommer ni att skicka en identisk kopia till mitt kontor inom minuter. Inte timmar. Minuter. Förstått?”

”Fullständigt.”

”Och en sak till –”

En knackning på dörren avbröt McGavin.

”Ja,” kom Femtons röst.

Dörren öppnades långsamt och en man stack in huvudet på kontoret. ”Jag ber om ursäkt för avbrottet, sir, men ert nästa möte har kommit. I vilket konferensrum skall de vänta på er?”

”Vi håller just på att avsluta,” sa Femton, ”låt oss använda Hylo-rummet.”

”Tack så mycket, sir.”

Dörren stängdes utan ett ljud.

”Du sa just...?” påminde Femton.

”Vad är det som är så speciellt med den här artefakten?”

”Vi känner inte till om något är speciellt med den. Kanske kan det mynna ut i, att den här grejen verkligen är en förseglad teknologi, vilket skulle vara försmädligt. Men icke desto mindre, om vi inte kan undersöka den, finns där inte mycket som vi kan göra utom att placera den i ett förråd och vänta tills vi har teknologin att undersöka den.

”Jag la märke till, att ni inte hade någonting i dokumentet om fjärrskådningsanalyser. Jag antar att ni kommer att göra en fjärrskådning.”

”Ja, naturligtvis.”

”Jag skulle vilja se inspelningarna när ni fått dem.”

”Naturligtvis.”

McGavin såg sig om runt det rymliga kontoret som om han försökte hålla sig kvar. Femton visste, att han var förargad över det faktum, att ett annat möte hade inbokats så nära hans eget. ”Jag kommer att sätta en blåslampa i ändan på dig om jag hittar något som helst, som är det minsta suspekt när det gäller det här projektet. Du kan kanske tycka, att du ligger gott utom räckhåll för mitt inflytande. Men låt mig påminna dig om, att det är jag som godkänner din budget. Jävla inte med mig.”

Med detta ställde sig McGavin upp och öppnade sin portfölj. ”Jag förmodar, att jag kan ta med mig den här?” Han höll i dokumentmappen, som Femton hade gett honom för att läsa.

”Naturligtvis.”

”Jag kommer att ringa till Shorter om trettio minuter,” sa McGavin. ”Jag litar på, att hon då kommer att ha talat med Jenkins.”

McGavin stängde sin portfölj, satte tillbaka sin stol i dess tidigare position och gick mot dörren, eskorterad av Femton. McGavin lade sin hand på dörrhandtaget, stannade kort upp

med att öppna dörren och tittade Femton rakt i ögonen. ”Octavio, jag har tvivel när det gäller dina motiv och din verksamhet. Och dessa tvivel... de bekymrar mig. Och när jag är bekymrad får jag paranoia. Och den här paranoian ... den gör mig skoningslös.”

”Vad är det du försöker säga?” frågade Femton oskyldigt.

”Jag kan göra ditt liv till ett rent helvete om jag inte kan lita på dig.”

”Du vet nu lika mycket som jag gör om Projektet Den Gamla Pilen,” svarade Femton lugnt. ”Vi kommer alla att göra ett bättre jobb om vi håller dig informerad. Vi tyckte bara inte att vi hade något som var värt att distrahera dig med. Jag förstår nu, att vi missbedömde detta. Det skall inte hända igen. Det försäkrar jag dig.”

”Gud nåde dig.”

De två skakade hand och önskade varandra en god dag.

Femton stängde dörren till sitt kontor. Han la sin käpp på bordet och satte sig ned i samma stol där McGavin hade suttit några ögonblick tidigare. Han slöt ögonen. Hans ansikte var fullständigt avslappat. Hans händer gick in på undersidan av bordet och drog ut ett litet, svart föremål. Femton lutade sig närmare för att inspektera apparaten och log långsamt. En knackning på dörren avbröt honom.

”Ja.”

”Jag är ledsen att jag stör, men jag var nyfiken på att få veta hur ditt möte med McGavin gick.” Det var Li-Ching. Hon bar en röd yllekjol som hängde ned till anklarna och en ärmlös vit sidenblus. Hennes korpsvarta hår var knutet där bak i en exotisk ponnysvans, som hölls samman av ett trådgaller i silver.

Femton höll upp det lilla svarta föremålet för att hon skulle få se. Han log brett som en Cheshire-katt.

Hon satte sig på bordskanten intill Femton; en trång slits i hennes kjol delade sig för att avslöja hennes elfenbensfärgade ben, perfekt svarvade. ”Att döma av ditt ansikte, gick det ganska bra.”

”Ja,” svarade Femton, ”men det är synd att han inte litar på oss.”

Femton tog sin käpp och levererade ett fatalt slag mot den elektroniska avlyssningsapparaten som McGavin lämnat kvar.

”Bara en den här gången?”

”Bara en,” suckade Femton. ”Man kan tycka, att han skulle ge upp de här meningslösa ansträngningarna att avlyssna mitt kontor.”

”Han vill bara påminna dig om, att han ser och lyssnar,” sa Li-Ching. ”Du vet strategin, ju mer paranoid du är, desto flera misstag kommer du att göra.”

”Han vill bli av med mig.”

”Nej, han vill bli av med ACIO och dess separata skydd och oberoende. Han är inte dum. Han vet, att det enda sättet på vilket han någonsin kan gripa kontrollen över SPL’s agenda är om ACIO integreras inom hans avdelning. Det är dit han vill styra. Allt han gör är planlagt för att föra honom närmare det målet.”

”Om han visste vad vi verkligen gjorde, skulle kanske hans intresse avta.”

”Vad är det du tänker på?”

”Den förbannade idioten beordrade en undersökning – skenbart för att avgöra om vi handlat skurkaktigt med Projektet Den Gamla Pilen. Men jag är säker på, att hans verkliga

handlingsplan är att snoka i våra teknologier. De hittade ett avlyssningsstängsel Nivå Fem i Stevens hem och kontor.”

”Fan också!” Li-Ching reste sig upp och började gå fram och tillbaka.

”Han misstänker, att vi behåller de rena och äkta teknologierna och skickar de urvattnade till dem. Den här undersökningen kommer att koncentreras på det. Han vill ha bevis. Med ett sådant i handen kommer han att försöka flytta på mig.”

”Gud, vilket slöseri med tid.” Sa Li-Ching.

”Det vet han inte om.”

”Nåja, då *är* han en idiotisk åsna i alla fall.

”Låt honom få sin undersökning, sin skuggagent, och vadhelst han önskar. Evans tar hand om SPL-agenten och du tar hand om alla kommunikationsprotokoll.”

”Gav du honom dokumentet om Den Gamla Pilen som jag gjorde i ordning?”

”Naturligtvis,” svarade Femton. ”Han tycktes nöjd, åtminstone delvis.”

”Det mesta är ju sant i vilket fall som helst. Jag var inte tvungen att fiffla så mycket.”

”Han vill ha inspelningarna angående artefakten från vår avdelning för fjärrskådning.”

Femton suckade. ”Du får sätta Branson att jobba med det omedelbart. Jag skulle vilja godkänna manuset innan vi gör tejp.”

”Förstått.” Li-Ching’s röst tycktes avlägsen som om hon funderade på en helt annan fråga..

”Du antydde tidigare, att du vill att han skall veta, vad vi verkligen håller på med här. Vad menar du?”

”Låt oss ge honom bevis på vad han redan tror är sant. Han har inte en aning om Labyrintgruppen eller Corteum. Han kan ha hört några osammanhängande rykten, men ingenting mer. Han tror att vi är skurkaktiga och att vi inte har delat med oss av våra bästa teknologier.”

”Vill du att Ortmann skall läcka några av våra mera gynnsamma och rena teknologier... t.ex. våra avlyssningsstängsel?”

”Ja, kan du få honom att sätta samman en lista över vilka teknologier han tror, att vi kan leva utan?”

”Inga problem.”

”Jag vill att McGavin skall känna sig som segrare. Då slappnar han av och låter bli att hänga på ryggen på oss.”

”Någonting annat?”

”Stevens är instabil,” sa Femton. ”Jag tror, att han behöver en visit som en påminnelse och ett avlyssningsstaket Nivå Sju.”

”Hur skulle det vara med en omstrukturering av minnet?”

”Skadan är redan skedd. Om han plötsligt glömmer, skulle det kanske bara förvärra vår situation genom att oro hans kollegor som redan vet, för att inte nämna McGavin. Nej, vi får ha Morrison att göra en påminnelsevisit så snart som möjligt. Jenkins kan återinstallera avlyssningsstängslet.”

”Okay.”

Li-Ching satte sig ned igen på bordskanten. Hennes kjol delade sig när hon korsade benen. Femtons hand vandrade till det exponerade benet och han log med spjuveraktiga ögon.

”Förbaskade McGavin!” Femtons knytnäve bankade i bordet. ”Jag kan inte få det som jag vill med dig just nu... Jag kom just ihåg, att jag behöver överlägga med Jenkins om en brådskande sak.”

Han reste sig abrupt upp och Li-Ching förstod att hennes tid med honom var slut. Hon kysste hans kind och viskade någonting i hans öra. Femtons ögon smalnade när han lyssnade uppmärksamt. Li-Ching slutade då Femtons ansikte tydligt blossade upp i en röd färgton.

”Ifall McGavin klarade att plantera ut fler än en avlyssningsapparat,” sa Li-Ching. Hon försvann innan Femton kunde yttra ett ord i protest. När dörren stängdes, kämpade han ett ögonblick för att komma ihåg Jenkins´ anslutningsnummer.

* * * *

Evans såg ett hack i bergväggen i ögonvrån. Det var litet, bara omkring en halvmeter högt, men det var tydligt en öppning in i klippytan. Han motstod frestelsen att ropa på sina kollegor. Istället föll han på knä och kikade in i sprickans mörker, och ropade med hög röst Nerudas namn flera gånger. Han lyssnade så mycket han kunde och en svag röst kom i retur, ”Jag är här. Jag är här inne.” Det kom mera, men Evans kunde inte uppfatta resten.

Det fanns en enträgenhet i rösten som var oroande. Någonting var på tok. Rösten lät som Nerudas, men saknade sin normala vitalitet. Han var skadad. Det var den enda troliga förklaringen. Evans skrek med all sin kraft. ”Vi kommer om bara ett par minuter. Håll ut.”

Han ställde sig omedelbart upp och skrek åt sitt team. ”Jag har hittat honom! Följ min röst allesammans och kom hit!” Han fortsatte att skrika, ”Jag har hittat honom!” med några få sekunders mellanrum. Inom några få minuter var hela teamet samlat utom Andrews.

”Vad har hänt med Andrews?” frågade Evans.

”Han bär på det Lilla Monstret, som han kallar det,” sa Samantha. ”Han erbjöd sig.” Hon sträckte ut armarna med handflatorna uppåt, som om hon antydde att ett litet mirakel skett.

”Jag kan bara föreställa mig hur länge vi måste vänta,” sa Evans med avsmak. ”Vi har inte tid. Collin, du och jag fortsätter att lokalisera Neruda. Han har antagligen fastnat i en trång tunnel. Jag kan inte tro, att han kunde göra det... ändå mindre nattetid.”

”Resten av er vänta här på Andrews. Vi kommer tillbaka så snart som möjligt – förhoppningsvis tillsammans med Neruda.”

”Kan inte jag få följa med er?” frågade Emily. Vi behöver väl inte båda vänta på Andrews.” Hon tittade på Samantha och sedan på Evans.

”Okay, men var ytterst försiktig, och håll dig alldeles bakom oss. Samantha, fortsatt att skrika ofta så att Andrews har någonting att följa.”

”Okay,” svarade hon.

”Alla har sina ficklampor, antar jag,” Evans framförde det han sa som en befallning. ”Jag har ett rep, första hjälpen-utrustning och litet mat och vatten. Finns det något annat som ni kan tänka er?”

Emily och Collin tittade på varandra och skakade på huvudena.

”Då sätter vi igång.”

De tre försvann in i den öppna sprickan liksom resenärer som rör sig genom en portal in i en ny värld. Evans gick först och hade svårast att komma igenom på grund av sin

kroppsstorlek. Endast efter att kraftigt ha vridit axlar och huvud, som en trollkarl som försöker befria sig från en tvångströja, lyckades han.

På andra sidan öppningen fanns en stor kammare eller grotta på omkring 20 meter i diameter, med en öppning in i mörkret på den bortre sidan av kammaren. Deras ficklampor skar lätt och ledigt genom mörkret därinne, gick kors och tvärs på måfå över den bruna stenen.

”Neruda, var är du?” ropade Evans.

”Jag är här,” kom det svaga svaret.

”Kan du ge oss riktningen till där du är,” skrek Emily.

”Skönt att höra era röster...” svarade Neruda. ”Jag är rakt fram. Gå till öppningen och stanna direkt efter ytterligare omkring tjugo meter eller så. Ni kommer då till en förgrening i tunneln, stanna till höger. Innan ni tar ytterligare steg, lyssna noga.

”Det här är hembasen. Jag har inte något verkligt bevis ännu. Men allteftersom ni rör er djupare in i det inre, kommer ni att lägga märke till, att den blir mer och mer kultiverad i sin konstruktion. Och en del av den här förfiningen ligger i dess säkerhetssystem.”

”Fortsätt!” skrek Evans.

”Det finns någon form av säkerhetssystem som omger det här tunnelsystemet. Jag föll i en av fällorna, därför jag väntade mig inte något sådant raffinemang, men tro mig, hela platsen skulle kunna vara fylld med fällor. Med andra ord, var ytterst försiktiga.”

”Något råd?” frågade Collin.

”Gå långsamt och följ mina steg tills ni kommer till en hieroglyf som är utskuren i tunnelväggen – det är på höger sida av tunnelväggen. Jag är okay. Om det tar er en timma att komma hit så är det bra, ta er bara hit säkert.”

”Är du fångad i en fälla?” frågade Collin.

”Helt definitivt.”

”Vad hände? Kanske vi kan lära oss av din erfarenhet.”

”Problemet är att jag inte vet vad jag gjorde, kanske har jag vidrört ett skydd som var känsligt för tryck eller snavat på en tråd. Jag är inte säker. Allt jag vet är, att det hände så snabbt, att jag inte kunde reagera snabbt nog för att rädda mig. Jag föll ganska långt, men ingenting är brutet.”

”Okay, vi tar till oss ditt råd. Ha tålamod.” vrålade Evans tillbaka.

”Bekymra er inte, jag har inga planer på att ge mig iväg någonstans,” svarade Neruda matt.

Evans, Collin och Emily såg ut som statyer förankrade vid marken. Deras ficklampor synade golvet med damm, smuts och stenar och letade efter tecken på någon möjlig fara och efter Nerudas spår. Ljusstrålen från deras ficklampor kunde tillfälligt lysa upp en djurskalle eller ett skelettartat kadaver av en oberäknelig kanin, undangömd mot väggen i kammaren liksom skräp som vinden blåst samlas mot ett staket.

”Jag tror, att vi har en stig utan hinder bort till tunnelingången,” anmärkte Evans.

Evans valde omsorgsfullt sin väg mot tunnelöppningen i den bortre ändan av kammaren. Collin och sedan Emily följde efter alldeles bakom. Var och en försökte göra sitt bästa för att följa exakt samma fotspår som Evans lämnade bakom sig. När de kom in i tunneln blev luften märkbart svalare och de kunde känna en lätt sluttning nedför i tunnelns gång.

”Kan du se våra ljus ännu?” frågade Evans.

”Nej, men ni kommer att förstå varför om några minuter. Bara fortsätt och gå framåt enligt mina instruktioner.”

Emily var lättad över det faktum att Nerudas röst blev allt starkare. Han tycktes avslappad och inte i någon överhängande fara. Hon kunde känna hans egen optimism stiga för varje fotsteg.

”Jag försöker att följa dina fotsteg,” skrek Evans.

”Det är fint, men försök att undvika mitt sista,” skrattade Neruda, ”det är en verklig fallgrop.”

”Det här är sista gången som jag någonsin kommer att resa utan lokal kommunikationsradio,” sa Evans för sig själv.

”Hela den här utflykten planerades alltför snabbt. Vi borde ha väntat,” klagade Emily.

Evans riktade strålen från sin ficklampa nerför den trånga tunneln i hopp om att se några spår av Neruda, men strålen blandades med mörkret innan något tydligt kunde identifieras.

Evans vände sig om ansikte mot ansikte med Collin och Emily. ”Om den här tunneln fortsätter i den här lutningen, så går den ner djupt. Det kommer att bli kallt.”

”Kan du se våra ljus än?”

”Nej. Men släck era ficklampor ett ögonblick,” föreslog Neruda. ”Jag sätter på min och ser om ni kan se något.”

Ett omedelbart beckmörker dränkte dem när deras lampor stängdes av.

”Där, jag tror att jag såg något omkring femton meter framför oss. Ja, jag såg definitivt ett ljus.” Evans knäppte på sitt ljus igen. Tunneln var bara omkring tre meter bred och redskap hade skapat den. Inte mycket precision, men väggarna hade definitivt en formgiven struktur.

”Okay, Jamisson, vi såg ditt ljus. Vi kommer så fort vi kan. Din röst låter som om den är nedanför oss. Du sa att du föll. Hur långt, vet du det?”

”Jag är inte säker. Jag förlorade medvetandet under en stund – kanske tio minuter eller så. Jag har fortfarande en helsickes huvudvärk som kan vittna om mitt fall.”

”Okay, bara ta det lugnt så kommer vi alldeles strax.” Evans vände sig mot Emily och Collin. Låt oss gå väldigt nära varandra. Jag håller min ficklampa riktat på gången framför oss. Collin, placera din stråle på höger sida av tunneln och Emily, du övervakar den vänstra. Var på alerten. Om ni ser någonting som ser ovanligt ut, tala om det omedelbart och frys era positioner. Förstått?”

Fastän han hade en tendens att vara outhärdlig, var både Collin och Emily glada över att Evans ledde dem. Han ingav förtroende genom sina manér och genom varje rörelse. Han tycktes bli upprymd under sådana omständigheter där andra bara kunde finna rädsla.

Medan de tum för tum tog sig ner i tunneln, bröt Collin’s röst tystnaden. ”Stopp!”

De frös sina positioner. ”Vad är det?” frågade Evans.

”Det är hieroglyfen som Neruda nämnde tidigare.”

Alla ljuskäglorna från ficklamporna strålade samman på en hieroglyf utsirad på ett invecklat sätt på tunnelns klippvägg. Väggen hade blivit omsorgsfullt preparerad och var relativt jämn för att anpassas till de detaljerade linjerna och mönstret hos hieroglyfen.

”Vad gjorde du åt hieroglyfen på väggen?” ropade Evans till Neruda.

”Jag har aldrig sett något liknande innan,” svarade han. Hans röst var otvetydigt närmare, men den kom också från ett visst avstånd nedanför deras position. ”Den kan kopplas samman

med hieroglyferna på artefakten, men den är annorlunda på många sätt. Håll ett öga efter mitt sista fotsteg, det var inte mycket längre fram som jag snavade på någonting.”

Evans ficklampa identifierade Nerudas sista fotavtryck omkring två minuter senare. Ett märke efter en halkning vek av till höger i tunneln, men där fanns inget tecken på någon dörr eller utgång.

”Vi sätter allt vårt ljus på det här området.” Evans använde strålen från sin ficklampa som en laserpekare för att bestämma området, som han ville att de skulle lysa upp tillsammans. ”Okay, ser ni någonting som ser ut som en skarv?”

”Ingenting än så länge,” svarade Collin.

Emily pekade på tunnelns tak där hennes ficklampa var placerad. ”Vad är det där?”

”Det ser ut som en ventilationskanal eller en liten öppning av något slag,” sa Evans. ”Kanske det är på det sättet vi kan höra Neruda.”

”Jamisson, säg något,” föreslog Evans.

”Något.”

”Litet mera av din vanliga ordrikedom skulle vara till hjälp,” sa Emily lekfullt.

”Okay, men jag varnar er, mitt livs historia är ganska långtråkig tills jag uppnådde en ålder av fem eller sex –”

”Du har rätt, det är därifrån hans röst kommer,” sa Collin upphetsat.

”Jamisson, det här är Evans, vi hittade en ventilationskanal eller något i taket på tunneln. Det är ett litet hål, kanske tio centimeter i diameter. Vi hittade också ditt sista fotavtryck, men det finns inget tecken på varhän du föll. Vi kan inte se några skarvar eller kanter som tyder på en dörr eller en utgång. Några rekommendationer?”

”Har du något rep?”

”Ja, omkring tio meter långt, tror jag.

”Kan du trä in repet genom öppningen?”

”Ja, det tror jag,” sa Evans.

”Försök att mata in repet genom öppningen, så mycket du kan. Med litet tur kommer jag att se det.”

”Vad för slags rum befinner du dig i?” frågade Emily.

”Det är högt till tak – kanske tio eller tolv meter, det är omkring tre meter i diameter och taket är välvt som en kupol. Det är definitivt en konstruktion... en omsorgsfullt utarbetad konstruktion. Men jag kan inte se några öppningar och liksom du kan jag inte se några skarvar. Jag vet inte ens hur jag kom in hit.”

Evans stod på tåspetsarna och försökte att få repet igenom öppningen. Han såg litet ut som en jättelik, klumpig ballerina. Öppningen i taket var omkring en halv meter utom räckhåll, och repet var alltför böjligt för att trä igenom öppningen utan att Evans hoppade.

”Det kan vara idiotiskt att hoppa omkring här, men det är enda sättet att kunna mata igenom det här repet. Gå bakåt ni två. Om jag faller, går Collin tillbaka efter hjälp. Emily, du står och vaktar. Här är min kommunikationsradio med basen.” Han räckte över den till Collin.

”Jag skulle kunna lyfta dig i läge,” sa Collin.

”Det tvivlar jag på. Jag väger för mycket. Och vi har inte råd att förlora oss båda.”

Emily höll med. Collin liknade en promenadkäpp.

”Varför lyfter inte du upp Collin?” föreslog Emily. ”Han är som en fjäder för dig.”

”Jag vill inte riskera två personer, om det kan göras av en. Låt mig försöka själv först. Om jag misslyckas och ingenting händer, så lyfter jag upp Collin. Gå tillbaka åtminstone fem meter.”

Evans väntade på att de skulle gå samma väg tillbaka, baklänges. Han hoppade perfekt upp till hålet liksom en basketspelare, som droppar i bollen. Repet seglade rakt in. Och föll sedan ut. Evans landade hårt men helskinnad.

Tio minuter senare hade de hittat en sten av lämplig storlek för att knyta fast i ändan på repet och Evans fick återigen in repet i hålet. Den här gången stannade det kvar.

”Ser du någonting?” skrek Evans när han började mata in repet genom öppningen.

”Ja, men ni kommer att behöva en massa mer rep för att nå mig.”

”Finns det någon chans att du skulle kunna klättra upp för väggen och grabba tag i det?”

”Omöjligt.”

”Om jag ordnar rätt rep som når dig, skulle du kunna klara av att ta dig till taket på kammaren?”

”Det tror jag, men det är inte klart för mig vad vi skall göra därefter. Sist jag kollade, kunde jag inte komma igenom ett tio centimeters hål.”

”Vi kan vidga hålet,” svarade Evans litet irriterat. ”Men kan du klara av att ta dig till kammarens tak?”

”Ja, det finns något som liknar en hylla, som går runt högst upp på väggarna innan de går över i takkupolen. Den kunde vara användbar.”

Evans vände sig om mot Emily och Collin. ”Vad jag behöver är, att ni går tillbaka till ingången. Kontakta Jenkins och informera honom om vår situation. Jag skall få ut Jamisson och vi kommer att möta er igen vid ingången om två timmar. Om vi inte finns där om två timmar, be då Jenkins att skicka en säkerhetsenhet med sök och räddningsutrustning omedelbart.”

”Hur skall du få ut Neruda alldeles själv?” frågade Collin med förbryllad röst.

”Innan vi gör någonting,” sa Emily, ”föreslår jag, att vi försöker repetera Jamisson´s sista fotsteg och ser om vi kan trigga passagen till att öppna sig, utan att vi själva faller in i kammaren?”

”Det är alltför farligt,” invände Evans.

”Om den är tryckkänslig, tycker jag att det borde vara möjligt att vidröra samma fläck och öppna porten. Kanske kan vi hålla den öppen.”

”Jag håller med dig, att det är värt att försöka,” sa Collin. Jag kan inte se hur du skall ha någon chans att få ut honom på något annat sätt.”

”Neruda, lyssnar du till det här?” frågade Evans.

”Ja.”

”Åsikter?”

”Ja, Emily och Collin bör göra som du föreslog. Ju snarare desto bättre.”

Evans viskade. ”Snälla, gå nu. Och var noggranna med att gå tillbaka i våra fotsteg precis som vi kom in. Vi kommer att vara ute inom två timmar. Ge er iväg.” Hans arm vinkade iväg dem som en väderkvarn.

Emily och Collin gick besvikna sin iväg. De kunde inte se någon orsak till Evans´ säkra attityd. Det var ännu mera förbryllande att Neruda kunde hålla med honom. Något underligt

pågick. Men de fullföljde plikttroget sin del i planen och återförenades med Andrews och Samantha vid ingången. Det gjorde de snabbt. De behövde bara 17 minuter.

Ljuset träffade hårt deras ögon, när de snubblade ut från den trånga öppningen in i Andrews och Samanthas väntande armar, vilka hjälpte till att underlätta för dem att komma ut ur sprickan.

”Vad i helsicke var det som tog så lång tid?” frågade Andrews.

”Vi hittade Neruda. Han är okay,” började Emily. ”Men han är fångad i en sorts kammare och vi kan inte få ut honom utan att skaffa hjälp. Evans stannade kvar. De skall gemensamt försöka få ut honom på egen hand, men om de inte är ute inom ... en och en halv timma, tror vi, att vi måste låta Jenkins skicka ett säkerhetsteam.”

”Vi bör förvarna Jenkins nu,” påminde Collin henne.

Collin drog fram den kommunikationsapparat med basen som Evans hade gett honom och tryckte på START knappen. Han talade haltande i mikrofonen. ”Subjektet funnet. Sökning och räddning troligt. Uppdatering om nittio minuter. Var snäll och förbered för omedelbart avsändande av sök- och räddningsbistånd om nittio minuter. Vi sänder exakta koordinater i nästa kommuniké. Konfirmera, tack.”

Collin spelade tillbaka inspelningen och tryckte sedan på SÄND-knappen, nöjd med sitt exakta och korta meddelande. Alla visste att Jenkins och Evans hatade långa, detaljerade meddelanden.

Klockan var lite efter tio på morgonen och värmen från ökensolen började göra sig påmind. Andrews hade satt upp en provisorisk lägerplats och de ställde in sig på att vänta ut de kommande 90 minuterna. Emily sysselsatte sig med att göra kaffe på den soluppvärmda plattan. Collin tittade över kartorna för att få de exakta koordinaterna för sök och räddningsuppdraget.

”Det är en hembas, eller hur?” frågade Samantha Emily.

”Neruda tycks tro det.”

”Såg du någonting... någonting ovanligt?”

”Tunnlarna är tillverkade. Det finns en hieroglyf på tunnelväggen som liknar hieroglyferna på artefakten. På något sätt hamnade Neruda i motsvarigheten till en fängelsecell, men vi kunde inte hitta någon utväg eller dörr i tunneln. Det var som om han bokstavligen dematerialiserades och placerades i väntläge –”

”För vad?”

”Det vet vi inte.”

”De skyddar någonting,” sa Samantha.

”Vad är det de skyddar?” frågade Andrews när han närmade sig Samantha. ”Jag menar, om det finns fler artefakter som vårt lilla monster här, vad skyddar de.?”

”En genetisk teknologi,” sa hon både som ett påstående och en fråga.

”Hur vet du det?” frågade Emily.

”Jag hade en ny erfarenhet med artefakten under en fjärrskådnings-session just innan Evans upptäckte öppningen i väggen. Jag såg bilder –”

”Som vadå ?”

”Som en bild av hur de här utomjordingarna ser ut.”

”Oj...” Andrews satte igång. ”Hur kan du veta, att du kan tro på en bild som den här grejen sätter i ditt huvud?” Han pekade på aluminiumkappsäcken, som innehöll artefakten.

”Samma utomjordingar byggde motsvarigheten till en förbannad musfälla, som nu håller Neruda som fånge. Det skapar inte precis tillit i mitt eget lilla hjärta.”

Samantha började säga något men hejdade sig.

”Herre Jesus, Andrews,” sa Emily, ”Kan vi inte bara låta henne tala om för oss vad hon såg utan dina avbrytanden och jäkla åsikter?”

Andrews sparkade på några lösa stenar och såg dem skingras. Hans läppar rörde sig tyst med ord som ingen kunde höra.

”Det enda jag säger,” sa Samantha långsamt, ”är att bilderna jag såg var något helt och hållet annorlunda... mer utvecklat... kanske mänskligt, kanske något annat. Det varierade från en människoliknande närvaro till en geometrisk form liksom... likt en rektangel.” Samantha hejdade sig ett ögonblick som om hon försökte komma ihåg något.

Collin tittade upp från sina kartor och lyssnade med spänd uppmärksamhet.

Samantha började igen. ”Jag kan inte göra anspråk på att veta vad eller vilka de är, men den här bilden är lika klar för mig som ni är, och det är inte bilden av en kringdrivande eller krigisk art. Min känsla är att de är välvilliga – till och med hjälpsamma mot vår ras. De har förvarat någonting här, som det var meningen att vi skulle upptäcka och det har något att göra med genetik. Allt är en del i en mästerlig plan.”

”Det innebär naturligtvis att Neruda råkar så jävla illa ut,” mumlade Andrews.

”Jag vet inget om Neruda,” förklarade Samantha, ”men jag är säker på det, som jag talat om för er. De konstruerade antagligen en mängd skyddsmekanismer för att försäkra sig om, att vi upptäcker den här platsen istället för någon annan. Här finns någonting, som de vill att vi skall ha.”

”Så du tror att det finns något på insidan av det här berget... en gåva med vårt namn på från dessa okända ET'n,?” Andrews kunde inte behärska sig. Han var en av de få inom ACIO, som inte hade en sund respekt för fjärrskådare och det arbete de gjorde, eller för någonting annat som dunsar om natten. För Andrews, var fjärrskådare helt enkelt glorifierade psykfall.

”Ja.” svarade Samantha lugnt.

”Collin, har du fått något svar från basen ännu?” frågade Emily.

”Ja, man har bekräftat,” han kastade en blick på sitt armbandsur, ”sextio-åtta minuter och på nedräkning.”

”Så vad är det för ena?” frågade Andrews. ”Vänliga ET, som kom till jorden för tolv hundra år sedan, lekte med indianerna, och sedan lagrade något inuti ett berg för att vi skulle hitta det? Jag köper det.”

”De här sakerna är bara känslor du har, eller hur Samantha?” Collin frågade lugnt och försökte att mildra Andrews sarkasm. ”Du har faktiskt inget inspelat, eller hur?”

Samantha ändrade sin ställning på en stor klippa och borstade tillbaka håret med båda händerna. ”Nej. När jag gick tillbaka för att spela upp var inte bilderna inspelade. På något sätt gick de förbi och kopplade bort inspelningsutrustningens känslighet. Bilderna är troligen baserade på sådant som projiceras av artefakten, och jag var inte ens intonad för fjärrskådning. Men de här bilderna är kraftfulla. Jag menar verkligt kraftfulla. Jag kan inte överbetona det.”

”Okay, jag är fortfarande förvirrad,” sa Andrews. ”Du såg en bild på en geometrisk form – jag tror du sa en rektangel – och utifrån den känner du, att det finns något begravt inuti det här berget, kanske i form av en genetisk teknologi. Stämmer det?”

”Jag såg åtskilliga bilder. En bild var jorden flytande i rymden. Där fanns ett rutsystem som omslöt den som trådar av ljus och vid vissa kryss-punkter kunde jag se en pulserande glöd –”

”Hur många?” frågade Emily.

”Kanske tre, nej, kanske fem. Jag är inte säker.”

”La du märke till var på jorden som de var lokaliserade?” frågade Collins.

”Den enda som jag uppmärksammade tycktes vara här i ... New Mexico.” Hon kisade med ögonen och slöt dem sedan helt under några ögonblick.

”Jag hade ett överväldigande intryck av att teknologin fanns bevarad på just den här platsen,” tillade hon. ”Den lämnades här av den här rasen av en mycket speciell orsak, men jag är inte säker på vad den är...” Hennes röst bredde ut sig i tystnad. Alla hade lyssnat så spänt till hennes röst, att de inte hade lagt märke till Neruda’s dämpade vädjan om kaffe alldeles innanför klippväggen.

”Herre Gud, ni lyckades!” Emily skrek när hon såg Neruda trycka sig igenom spricköppningen ut i ljuset. Solen nådde nu klippväggen och lyste nu – i all sin härlighet – direkt på Neruda. Förblindad av solskenet satte han sig ned på marken och skyddade ögonen.

”Värmen känns underbar, men jag önskar att någon kunde slå av på ljuset.” Nerudas ögon var tunna springor som letade efter ett bekant ansikte. Han fann Emily först. ”Jag antar att du inte har gjort något kaffe? Jag har en sprängande huvudvärk”

Emily’s skratt var en blandning av lättnad, glädje och stor förvåning.

Kapitel sex

I TRANS

Ditt medvetande har många fasetter för att uttrycka sitt ljus in i många system av existens. Det finns många, många uttryck som omfattar ditt totala Själv, och varje uttryck är länkat till det centrum i medvetandet, som är kärnan i din identitet. Det är i detta centrum som din urgamla röst och dina ögon kan observera, uttrycka och erfara multidimensionellt. Det här är den källa, som ger föda till din expansion och försköning. Håll din uppmärksamhet på kärnan i din identitet och släpp den aldrig. Med varje information, som kommer i din väg, inse hur den gör det möjligt för dig att ställa in dig till den här rösten och förnimmelsen. Det här är den enda disciplin du behöver. Den är medicinen mot begränsning.

Ett Utdrag ur *Minnets Aktivering*, Avkodad från Kammare Sju
WingMakers

Röda klippor förstärkte himlens azurblå färg. Den höglänta öknens nakenhet var silverfärgad, naturligt ren och obefläckad. Solen gjorde jackor och västar överflödiga, och gav perfekt temperatur för bomullströjor och shorts.

Upprymdheten av att se Neruda och Evans dyka upp från bergväggen drog samman teamet som om en osynlig väv band dem. Emily omfamnade Neruda, och glömde för ett ögonblick sin professionella distans. Både Andrews och Collin skakade Nerudas hand och välkomnade honom tillbaka ”bland de levande”, medan Samantha helt enkelt tittade på med ett brett leende.

Det bröt ut ett regn av frågor om hur Neruda befriats och hur hans räddning gått till, men Evans och Neruda avvägrade dem för att ta upp detta senare och visade mera omsorg om Nerudas fysiska behov: att bli varm och få mat i sin tomma mage.

Omedelbart efter att de satt sig ned med benen i kors runt en liten eld, som Andrews lyckats få ihop av döda pinjegrenar, började Neruda berätta sin historia. En kopp kaffe värmdde hans händer.

”Allt jag kan säga,” började han, medan hans tonfall blev introspektivt, ”är att jag efter vår upplevelse igår kväll med artefakten gick ut på en oskyldig promenad. Jag ville bara vandra upp till bergsåsens topp för att se om jag kunde se klippstrukturen som Samantha berättat för oss om.

”När jag kom högst upp och såg den här saken,” han pekade på formationen precis bakom dem, ”fick jag en oemotståndlig stark längtan efter att se den på nära håll. Jag var inte trött, faktum är att jag kände mig energifylld. Så jag vandrade under omkring femton minuter... hela tiden visste jag att jag gjorde något... något dumt – och ja, jag visste att det var mot protokollet. Men till mitt försvar,” han vände sig mot Evans, ”tyckte jag, att jag följde order.”

Evans for upp och bad Collin om sin kommunikationsapparat. ”Jag har redan hört det här, så förlåt mig, men jag behöver uppdatera Jenkins.” Evans gick iväg och började trycka på knappar på sin kommunikationsapparat.

”Order från vem?” frågade Collin.

”Hur konstigt det än kan låta, från artefakten. Jag är säker på att den planterade någonting i mitt huvud,” svarade Neruda. ”Det finns ingen annan förklaring.”

Inte en enda, inklusive Evans, skulle ifrågasätta, eller ens fråga om Nerudas slutsatser. Han var känd inom ACIO för att vara skrupulöst exakt i sina observationer och motiveringar. Men hans påstående möttes av tomma blickar från Emily, Andrews och Collin. Bara Samantha nickade medvetet.

”Och det här *någonting* som du refererar till,” föreslog Samantha dröjande, ”var en oemotståndlig motivation att hitta dess hembas. Har jag rätt?”

”Ja, men jag är förvånad, att någonting kunde tvinga mig att göra detta. Det tycks fullständigt osannolikt...”

Andrews lutade sig framåt för att peta liv i elden. Trots att det inte behövdes någon mera värme, gav det hans händer något att göra. ”Hur kunde du hitta det här hålet i väggen mitt i jävla natten? Och mer viktigt, varför gick du in ensam? Det skulle jag vilja veta.”

”Jag bara visste vart jag skulle gå,” sa Neruda. ”Jag visste exakt vad jag skulle göra, när jag väl kom nära bergväggen. Jag hade den här bilden lagrad i min hjärna, det... det var som att se en kluven bild – en i huvudet, den andra i den yttre verkligheten – och dessa två bilder förenades till en bild ju närmare jag kom.

”När jag såg öppningen, tittade jag in med min ficklampa innan jag gick in. Jag såg ett mörkt hål som såg ut som en tunnel på den bortre sidan av grottan. Den såg artificiell ut ... gjord av människor. Men naturligtvis tänkte jag hela tiden på, att det var artefaktens hembas.

”Jag klättrade in,” fortsatte han, ”och det enda jag kunde göra var att gå mot den där tunneln som om mitt liv var beroende av den på något sätt.”

”Var du inte rädd?” frågade Emily.

”Nej, jag var fullständigt lugn. Jag hade en uppgift inkodad i mitt huvud och allt annat var utestängt.”

”Så du följde den här tunneln och föll in i den där kammaren?” sa Collin.

”Kommer ni ihåg hieroglyfen på tunnelväggen?” frågade Neruda.

”Ja,” Collin och Emily svarade samtidigt.

”I det ögonblick jag såg den, fick jag en bekräftelse. Hieroglyfen var helt klart från samma ursprung – fastän den bar en annorlunda design. I min upphetsning skyndade jag på mina steg. Några få steg senare slant jag på någonting och föll... det måste ha varit nästan sju meter, ner på ett stengolv... in i samma kammare där ni upptäckte mig i morse.”

”Okay, så berätta nu hur i helvete du kom ut?” frågade Collin.

”Jag räknade ut, hur jag skulle kunna klättra upp på väggen högt nog för att ta tag i repet. Evans drog mig upp till taket och tillsammans gjorde vi ventilationshålet stort nog så att jag kunde krypa igenom –”

”Men det var solid sten, hur kunde ni förstora det hålet... jag menar vilka verktyg hade ni?” frågade Emily.

”Evans har en kniv stor nog att filea en val. Det var inte så jobbigt att förstora hålet. Klippan är av sandsten och väggen var inte så tjock, den gick att bryta sönder ganska lätt.” svarade Neruda nonchalant.

Evans kom tillbaka till gruppen och satte sig ned på en stor sten mitt emot Neruda. Han hade sin kommunikationsradio framme och checkade den lilla skärmen och skruvade nervöst på en av knapparna. Hans ansikte såg uttryckslost ut.

Andrews såg förbryllad ut. ”Är jag den enda idioten här, som inte förstår vad i helvete det är som pågår?”

”Ingen av oss vet,” sa Samantha som om hon var i ett rum med sovande vargar. ”Men vi kan vara säkra på en sak, skaparna av den här artefakten har fört oss till den här platsen, och om de inte ville att vi skulle vara här, så skulle vi inte vara här.”

”Du kan ha rätt,” Evans svalde hårt. ”Men vi har verkligen inte upptäckt någonting ännu. Vi har en tom kammare och en hieroglyf på en tunnelvägg. Det ser ut som slöseri om det här är omfattningen av hembasen.”

”Okay, Okay, jag är bara trögare än resten av er,” sa Andrews med en bister uppsyn. ”Men kan någon tala om för mig, vad som är vår arbetshypotes? Jäklar, jag menar, vi har väl en... en arbetshypotes. Har jag rätt?”

Evans förblev tyst.

Neruda tittade runt på sitt team. Han visste att de bad om ledarskap just nu.

Och han visste att de väntade sig att han skulle förse dem med det. ”Artefakten har lett oss till den här platsen av en speciell orsak som vi ännu inte har fastställt. Men det har att göra med det, som ligger bakom den här klippväggen, och ju snarare vi börjar leta desto fortare kommer vi att komma på varför vi är här.”

”Men platsen är gillrad med fällor,” utropade Andrews. ”Hur kan vi förvänta oss hitta något om vi blir fångade i kammare?”

Neruda tittade ner på sin armbansklocka, och ignorerade Andrews’ fråga. ”Vi har exakt sju timmar och tretton minuter på oss innan vi blir hämtade av helikoptrarna.”

Neruda kämpade sig upp på fötter, vacklade lätt när blodet ändrade sig i hans kropp likt småstenarna i en regn-sticka. Emily kom omedelbart till hans hjälp och han återfick balansen.

”Du sov inte mycket inatt, eller hur?” frågade hon.

”Vet du, grejen med ett kallt stengolv är att det ger en väldigt lång natt.” Han log trött. ”Men min kropp går igång på kaffe – det var vanligt kaffe, eller hur?”

”Tyvärr, jag tog bara med pulverkaffe.”

”Skit.”

”Vi har värktabletter i första-hjälpenutrustningen. Vill du att jag skall hämta åt dig?” frågade Emily.

”Tack... ta tre stycken.” Neruda vände sig till Andrews som lastade sin packning. ”Sättet att undvika att hamna i en fälla är att vi tar med oss artefakten. Den kommer att visa oss vad vi skall göra.”

”Oh, du store, chefen,” sa Andrews utan att se upp, ”mina armar släpar redan på marken av att ha burit på det lilla monstret hela morgonen. Så om vi ska ta med den, hitta en annan sherpa. Snällllaaa.”

Neruda kunde bara skratta. Bilden av Andrews bärande på artefakten i den stenbeströdda öknens, spridande förbannelser över allting längs vägen, såg han plötsligt som komiskt.

”Kanske har den satt någonting i huvudet på dig också,” kommenterade Neruda. ”Jag menar, genom att bära omkring den hela morgonen, så slår jag vad om att ditt huvud är programmerat med Gud vet vad.” Han skrattade igen och grep tag i kappsäcken.

”Jag tar den Jamisson,” erbjöd sig Evans. ”Du fick ingen sömn och det där blåmärket på din höft kan inte kännas alltför bra heller.”

”Är du skadad?” frågade Emily ögonblickligen. ”Jag tyckte du sa, att allt var bra efter fallet.”

”Jag är okay,” svarade Neruda. ”Evans är bara vänlig.”

”Då fortsätter vi,” sa Evans stadigt.

De tog alla på sig sina packningar och gick tysta till den tunna springan av mörker som sköt ut från bergväggen. Högtidliga ansikten slingrade sig fram till öppningen och hejdade sig en kort stund innan de gick in. De samlades kring Evans.

”Lyssna noga.” Evans satte ned kappsäcken på marken och stoppade sina solglasögon i skjortfickan. ”Stanna nära varandra och följ de fotsteg, som vi redan lämnat efter oss. Vi kommer att vila var femte minut. Rör inte vid någonting. Om ni ser något som ser misstänkt ut, ropa, i annat fall, håll er lugna. Vi vet inte vad vi kommer in i, så vi håller en låg profil.”

”Och vad hoppas vi på att åstadkomma under sex timmar?” frågade Andrews.

”Att hålla oss vid liv.” svarade Evans när han tog av sig sin packning och krängde den innanför öppningen som om han matade en stor, hungrig mun.

Andrews skrattade . Nervöst.

* * * *

”Jävla arsele,” hävde McGavin ur sig och slängde på telefonen. Kabinen av metall och trä ekade av hans ord under en kort sekund. Flygplanet, en Gulfstream V befann sig i turbulent atmosfär, även på 10.000 meter och med en fart på 1 000 km/tim.

”Gick det inte bra, så kan jag ta det,” anmärkte Donavin McAlester som satt på andra sidan bordet mitt emot McGavin. Han var McGavin’s nyligen utnämnde skuggagent på ACIO. Donavin, som var specialiserad på spionage och säkerhetsteknik, lärde upp sig under åren som fältagent i Ryssland. Alldeles nyligen hade hans jobb varit att leda NSA’s initiativ att övervaka och hindra den ryska maffian. I den ställningen hade han arbetat med så gott som varje gren inom regeringen, inklusive CIA, INS, Justitiedepartementet och FBI.

”Kanske skulle han kyssa dig i arslet, om du skär i hans budget, chefen,” sa Donavin.

”Du är inte precis försynt av dig, eller?” McGavin var fortfarande rasande efter sitt nyligen avslutade telefonsamtal. Venerna på hans högra tinning såg ut som Mississippi-floden på en satellitkarta. ”Det där rövhålet, ringde just Shorter, tre timmar försenad! Och det var inte Jenkins som ringde, nej, det var en underordnad två nivåer ner – en Henry någonting eller vad det var. Skit!”

McGavin reste sig upp och tryckte på knappen för internkommunikationen.

”När beräknas vi landa?”

”Lokal tid 19.35, sir, eller om två timmar och femton minuter,” kom rösten.

McGavin stängde av internkommunikationen, gick bort till dryckesbaren och tog sig en skotsk whisky och vatten. Mest skotsk.

”Vad vet du om ACIO?”

”Bara det jag läste i den korta faktaorienteringen som du skickade till mig i förra veckan,” anförtrodde Donavin. ”Jag har varit i underrättelsetjänsten i tjugonio år. Inte ens ett rykte om en sådan organisation fann sin väg till mina öron.” Donavin ändrade ställning i sin stol och tog upp ett paket cigaretter. ”Tar du illa upp om jag röker?”

”Inte om du inte bryr dig om att jag dricker.”

De bröt båda ut i leenden, och spänningen i rummet försvann som rök i stark vind.

Donavin hade kortklippt, ljusbrunt hår med bara en anstrykning av kastanjebrunt. Han var lång, men han bar på omkring tio extra kilon, det mesta på magen. Han bar trendiga glasögon, vilket fick honom att se studieinriktad ut, trots sin stora, atletiska kroppsbyggnad.

”Jag måste vara uppriktig, chefen,” sa Donavin, ”utomjordingar är inte exakt min specialité... inte heller de uppblåsta teknologier, som de skulle kunna vara upphov till. Min expertis ligger inom det strategiska, planering av infiltration bland fienden. Och det är allt, men jag tänkte –”

”Så när du läste faktaorienteringen,” avbröt McGavin okänsligt, ”trodde du att jag var intresserad av din expertis inom ET eller inom infiltration?”

”Det senare, sir.”

”Bra, jag är glad att vi har konstaterat det.” McGavin satte sig ner igen med sin drink och petade bland iskuberna med ett plaststrå. Han hade hört bra saker om Donavin och han ville inte, att det här skulle låta alltför mycket som en arbetsintervju. Han skulle få uppdraget antingen han ville ha det eller inte.

”Vad vi vill,” påstod McGavin, ”är att installera dig som vår skuggagent i Projektet Den Gamla Pilen.”

”Hur sa?”

”Först i morse stötte jag på ACIO’s officiella namn på projektet. Det är orsaken till varför det inte fanns med i din korta orientering. Det hänger ihop med de skurkaktiga aktiviteter, som engagerar dem i samband med den här nyligen funna artefakten i New Mexico.”

McGavin lät en dokumentmapp glida från sin portfölj tvärs över det polerade bordet av körsbärsträ. ”Gör en kopia.” Han pekade på en fax och kopieringsmaskin i hörnet. ”Den här innehåller allt, som ACIO vill att vi skall veta. Jag är säker på att den är förfalskad, men du kommer åtminstone att veta mer än du vet nu.”

Han tog en djup klunk medan Donavin reste sig från bordet och började att göra kopior.

”Den här typen Femton,” frågade Donavin med ryggen åt McGavin, ”har han någon verklig makt utanför NSA?”

McGavin log åt den naiva frågan. ”Hans makt är helt förankrad utanför NSA.”

Donavin snurrade på huvudet med en förvånad min.

”Hur är det möjligt?”

”Du vet verkligen ingenting om ACIO, eller hur?”

”Jag har haft mitt huvud begravt i den Ryska Maffian under tjugo besynnerliga år, sir.”

”Femton var en liten ”sketen” avhoppare från sina college-studier. Faktum är, att han fick sparken från college för att han smutskastade sina professorers rykte. Han är fullständigt mot alla auktoriteter, men han är så förbaskat smart, att ingen kan kontrollera honom.”

”Om han var så smart, varför blev han då sparkad från college?”

”Som jag sa, han gjorde en smutskastningskampanj. Han skrev en artikel för skoltidningen – jag tror, att det var Princeton – där han beskrev, med klinisk precision, svagheterna hos

undervisningsfakulteten. Den blev högt uppskattad bland studenterna – inte för att de förstod den – men den gjorde fakulteten rasande. De sparkade ut honom två veckor senare, efter att saker och ting hade lugnat sig tillräckligt för att ge hans utträde en relativt låg profil.”

Donavin fortsatte att mata in dokument i kopieringsmaskinen, medan han puffade på cigaretten som han höll fast med läpparna. ”Så hur kunde en ”sketen nörd” sluta som verkställande direktör för ACIO?”

”Jag vet inte,” svarade McGavin och avslöjade sina begränsade kunskaper. ”Ingen vet helt säkert, utom den pensionerade direktören för NSA, och han är inte den sortens man, som skvallrar om sådana saker. Allt jag vet är, att Bell-laboratorierna anställde honom, när han var utsparkad från skolan, på grund av hans arbete med heuristik och datormodellering. Han var då bara arton år och endast månader ifrån att doktorera inom kvantfysik och matematik.

”Vid Bell-laboratorierna arbetade han i en av deras tankesmedjor inom ingenjörsvetenskap som utvecklade hemliga (black box) teknologier för regeringen. Efter vad historien säger, utvecklade han, medan han var där, målsökare för satellitspaningssystemen för att avlyssna exakta, målbestämda platser. Kunden var främst NSA. Det var på det sättet vi hittade honom. Det var på sent 50-tal.”

”Du driver med mig.”

”Nej, det gör jag inte.” McGavin tömde glaset med whisky helt och hållet. Iskuberna skramlade i hans tomma glas, när han satte tillbaka det på bordet. ”Jo du, den mannen är otroligt skärpt, men han är också en skitstövel av hög rang. På något sätt nästlade han sig in och tog kontroll över ACIO och han skapar teknologier, som han sedan säljer till privat industri och till världens regeringar... bakom vår rygg.”

”Men hur kan han komma undan med det? Det låter inte klokt; vi har den bästa underrättelsetjänsten i världen.”

”Verkligheten bromsar,” sa McGavin. ”Det finns element inom en världsregering – och jag talar här inte om Förenta Nationerna – som är mer hemliga än någon statsregering inklusive Nord Korea. Och vår underrättelsetjänst har skapats för att övervaka de här elementen.”

”Så du talar inte om maffian?”

”Nej, nej, nej.” McGavin skakade på huvudet under ett par sekunder och reste sig sedan för att fylla på sitt glas. Maffian är organiserad och hemlig, men jämförelsevis leds den av idioter.” Han hällde i ren whisky, ingen is eller vatten. Hans smaklökar var ordentligt körda i botten..

”Nej, jag talar om eliten av penningmagnater som leder världens finansiella marknader. Det är de, som Femton arbetar tillsammans med, och det är de som har makten. Det är inte politikerna, maffian, eller den förbannade militären. De är i själva verket det här nätverkets verktyg –”

”Och vad kallas de... den här elitgruppen?” frågade Donavin.

”De har inget officiellt namn. Några har kallat dem Illuminaterna, eller Bildeberggruppen, men dessa är bara pseudonymer. Vi benämner dem Incunabula. Vi vet inte riktigt hur de är organiserade eller vad deras metoder och motiv är... men vi tror att de får en ansenlig mängd av sin teknologi från ACIO... speciellt deras dechiffrerings- och säkerhetsteknologier. Femton är i maskopi med dem. Jag är säker på det.”

”Och du vill att jag skall infiltrera inom ACIO för att röja den här länken med Incu... Inculnab... vad det nu hette?”

”Incunabula,” rättade McGavin.

Efter han var färdig med kopieringen av dokumentet, återvände Donavin till sin stol för att tända en ny cigarett. Med ett snabbt leende och tack knuffade han originaldokumentet tillbaka till McGavin.

”Det är en förbannad skam,” suckade McGavin.

”Vadå, sir?”

”Det är en förbannad skam, att du inte kan infiltrera dem. Men tro mig, din erfarenhet med den ryska maffian kvalificerade dig inte för det här jobbet. ACIO är ointagligt. Vi har försökt så många gånger och misslyckats så jag är färdig med den strategin.

”Vad jag vill är, att du skall omvända deras högste säkerhetsman – en karl som heter James Evans. Vi behöver en avhoppare för att bekräfta våra misstankar. Beväpnad med den information som den mannen kan förse oss med, skulle jag kunna störta Femton och hans lilla domän.”

”Vilka är hans svaga punkter, som man kan trycka på, den här mannen Evans?” frågade Donavin och hans röst var plötsligt kall och kalkylerande.

”Först av allt är han en före detta marinofficer.”

”Så det är därför. Det är därför ni vill ha mig.”

”Bara en del av orsaken, min käre pojke. Han är också till hälften irländare.” McGavin glittrade med ögonen och använde sin irländska accent som ett barn som har på sig sin fars skor för första gången.

”Finns det några tecken på att han skulle samarbeta eller vara motiverad till att omvändas?”

”För ungefär sex månader sedan,” svarade McGavin, ”spelade vi in en konversation mellan Evans och hans underordnade, Jenkins – vilken skitstövel.” Han gjorde en paus, lång nog för att avsluta sin andra drink. ”I vilket fall som helst sa Evans några saker, som ledde oss till slutsatsen, att han kanske kunde övertygas om att hoppa av om han kunde få skydd –”

”Vilket slags skydd, sir?”

”Vi vet inte alla detaljer, men ju högre du avancerar inom ACIO desto mer vikt lägger de på din lojalitet. De använder implantat för att kunna behålla eftergivenheten. Vi är inte säkra på av vilket slag. Men det verkliga hindret för avhopp är deras fjärrskådningsteknologi. Ingen kommer att hoppa av, därför att de har övertygat sina anställda om att de kommer att hittas genom RV teknologin.”

”Där tappade du bort mig. RV-teknologi, vad i helvete är det?”

”Jag skall göra det enkelt,” McGavin återvände till baren medan hans röst blev litet mera sluddrig. ”De har tränat upp medier, som kan titta in i en kristallkula och se dig – precis som den elaka häxan i Trollkarlen från Oz.”

”Och de har fått tag på de flygande aporna också?” sa Donavin skrattande. ”Ju mer du talar om för mig om den här gruppen, desto mer tror jag att jag just stigit in i Skymnings-Zonen.”

”Är du säker på att du inte är redo att ansluta dig till mig ännu?”

McGavin höll upp sitt glas för att Donavin skulle se och vickade lockande på det i luften. ”Här uppe smakar det så mycket bättre.” Han log och hoppades på ett tillmötesgående.

”Säkert för helvete, om du inte misstycker, sir.”

”Inte alls. Jag skulle uppskatta sällskapet.”

McGavin sysselsatte sig med att göra drinkar. Han såg äldre ut än sina 47 år. Han var nästan fullständigt flintskallig och det hår som fanns kvar var på väg att försvinna. Han hade mustasch, som tycktes vara hans enda hopp om hår, liksom det sista lövet på en ek i november. Åren bakom ett skrivbord gav honom en fysisk rondör, som tycktes begränsa honom till shuffleboard och bowling.

”Jag skulle kunna berätta historier om fjärrskådningsteknologin som skulle skrämja skiten ur dig,” sa McGavin. ”Men det gör jag inte. Orsaken är att vi har lurat ut hur vi skall blockera den. Blockeringen är i funktion just nu på det här flygplanet. Vi kan installera den här teknologin i ett rum av vilken storlek som helst – även i ett auditorium.

”Vi tror att Evans kanske skulle omvändas om du kan övertyga honom om att han kommer att tas om hand finansiellt, skyddas av vår anti- RV teknologi, och få en fullständigt ny identitet i det land han själv väljer.”

Han räckte drinken till Donavin och deras glas möttes i en outtalad skål. ”Lita på mig, du kommer att gilla den här uppgiften.” McGavin log och hans ögon vandrade bort till monitorn, som blinkade ut ett meddelande.

”Tänk på det...” mässade han, och spatserade bort till monitorn med drinken i handen. Han klickade på musen och öppnade ett email-dokument. ”Skit!”

”Kan du vänta utanför några minuter. Jag behöver ringa ett samtal.”

Donavin reste sig upp och böjde sig instinktivt för att undvika att slå emot någonting i kabinen, även om det fanns ytterligare två fots svängrum.

”Glömde du inte något?” McGavin tittade ner på Donavin’s whisky och dokumentet med den Gamla Pilen som låg på bordet.

”Jo, tack för påminnelsen, sir.” Han skopade upp glaset med sina kloliknande fingrar. ”Du har rätt, jag kommer att gilla den här uppgiften.”

”Bra, jag är glad att du samtycker. Vi pratar mer om ett par minuter.”

Donavin stängde dörren bakom sig. Han roterade runt whiskyn i botten på glaset och log. Sedan kastade han huvudet bakåt, noga med att få i sig varje droppe.

* * * *

Lukten av fuktig krita blandad med koppar fyllde grottan när de tryckte sig in, den ena efter den andra. Evans gick försiktigt mot tunneln. Aluminiumkappsäcken såg ut som bagage och Evans såg ut som en turist, som letade efter en flygplats.

”Vill du ta ut artefakten nu?” frågade Samantha Neruda lågt. Evans var redan på väg mot tunneln.

”Det är nog inte så dumt,” svarade han Samantha. Sedan vände han sig om för att titta på Evans rygg. ”Hallå, kanske vi skulle packa upp artefakten i grottan och se vad som händer. Kanske tunneln inte är den rätta vägen in.”

Evans stannade genast upp och vände sig mot dem. ”Finns det en annan väg ut härifrån?”

”Jag vet inte,” sa Neruda, ”kanske. Jag tänkte just, att vi skulle kolla det. Vem vet vad den här tingesten kan göra när den väl är här inne.”

Evans gick tillbaka med barnslig motvillighet.

Neruda knäppte upp låsen och öppnade locket. Alla ficklamporna lyste mot artefaktens metalliska yta. Den såg fullkomligt utomjordisk ut, ändå på något sätt såsom hemma i grottan, likt en självlysande varelse funnen i oceanens svarta djup.

Artefakten var lika tyst som grottan.

Samantha böjde sig ned med sina ögon liksom ljuset från sin ficklampa låsta vid föremålet. Hon rörde försiktigt vid artefakten. Med blott en viskning aktiverades någonting inuti föremålet – den började att vibrera. Dess konturer blev suddiga. Artefakten tycktes inte längre cylindrisk. Den förvandlades till ett sfäriskt, genomskinligt föremål och dess massa tycktes ömsa skinn till ett ångliknande ljus. Som en spöklik uppenbarelse steg den upp från kappsäcken. En intensiv hetta började fylla kammaren, och plötsligt gnistrade ett blekgrönt ljus ut från föremålet, när det svävade två meter ovanför aluminiumkappsäcken, som hade varit dess surrogat.

Fastfrusna utan att ta ett steg, tittade alla på det tablåmässiga spektaklet liksom grottmän kan ha tittat på de första flammorna från hemmets eld.

Neruda lyckades komma till tals först. ”Det är otroligt... det kan bara betyda en sak... den aktiverar någonting.”

”Eller kommunicerar någonting,” yttrade Samantha.

Andrews gick bakåt några steg. ”Är den säker? Det är allt jag vill veta. Därför att den skrämmer skiten ur mig.”

”Slappna av,” sa Neruda, ”och observera.”

Hettan blev mer intensiv liksom ljuset. Grottan var fullständigt insvept i närvaron av föremålet – ljud, ljus, och även lukter. En molekylär förändring uppstod i grottan, igångsatt av artefakten och det laddade luften med ett intensivt elektromagnetiskt energifält. Det byggdes upp. Intensiteten ökade tills inte ens Evans kunde motstå driften att backa till säkert avstånd.

Sedan bröt föremålet ut i ett kalejdoskop av virvlande, snurrade färger, vilka sköljde över grottans väggar och allt som fanns därinne.

”Den kommer att explodera!” skrek Emily. ”Kan ni inte känna suget?”

Neruda kunde se rädsla i hennes ögon, när hon vände sig mot honom.

”Vad är din hypotes nu?” frågade Andrews.

”Kanske borde vi ta oss ut,” ropade Evans. ”Det kan vara en ny fälla.”

”Nej. Det är okay.” ropade Neruda tillbaka. ”Slappna av allihop. Håll bara ögonen öppna för signaler om riktning. Den försöker tala om för oss vart vi skall gå... jag är säker på det.

”Jäklar, den talar kanske om för oss att dra åt helvete och lämna den ifred,” menade Andrews.

Energifältet fortsatte att byggas upp, medan det spred en statisk elektricitet som fick håret på samtliga att stå på ända, som om gravitationen försvunnit. Ett tunt lager av damm från grottans golv drogs upp i luften och virvlade runt efter mönstret på ljuset. Allt i grottan kändes förenat genom ljuset och ljudet.

Samantha gick fram mot föremålet med armarna utsträckta som om hon vore blind och kände efter hinder på sin väg. Neruda fångade hennes arm. ”Vad gör du?”

Hon tittade mot föremålet med tom blick.

”Vad gör du?” frågade Neruda igen.

Samanthas blick förblev tom och hon kämpade för att fortsätta mot föremålet.

Neruda dröjde ett ögonblick, osäker på om han skulle låta henne gå. Hon var tydligen hypnotiserad eller kontrollerad av föremålet.

”Samantha!” ropade Neruda, medan hans händer höll fast hennes armar och blockerade hennes väg, ”tala om för mig vad det är du försöker göra.”

Samantha vände på huvudet och tittade på honom, medveten om hans närvaro och att han höll henne. ”Jag behöver stänga av den.”

Hennes svar var alltför svagt för att Neruda skulle uppfatta det.

”Vadå?”

Hon kämpade med honom. Neruda skrek till Evans om hjälp, men innan Evans hann svara föll Samantha till golvet medvetslös.

”Var det någon som hörde vad hon sa?” skrek Neruda ovanför ljudet från föremålet.

Alla skakade på huvudet, nej.

”Låt oss komma ut härifrån,” sa Neruda. Han gick ned på knä och började placera sina händer under hennes kropp för att lyfta henne. Plötsligt upphörde malströmmen och mörkret och tystnaden återvände med en nästan välkommen kuslighet.

Neruda kom snabbt på fötter och snurrade runt för att se på föremålet. Hans ögon kunde inte ställa in sig snabbt nog för att se om artefakten fortfarande fanns där. Han kisade hårt. Fullständigt mörker blandat med de upprepade ljusen som blixtrade i hans inre. Han kunde inte se några distinkta former, däribland inte heller sina kollegor.

”Kan någon se någonting?” vädjade Evans med oro i rösten.

”Jag kan inte ens se mina egna händer just nu,” jämrade sig Emily. ”Vad hände med våra ficklampor?” Ljudet av kontakter som slogs på och av fyllde grottan när de försökte att få igång sina ficklampor. Ingen fungerade. Gradvis blev öppningen i grottväggen synlig för Neruda, när hans ögon började ställa in sig till det matta ljuset.

Neruda slöt sina ögon hårt och hoppades kunna tränga bort alla kvarvarande ljusstörningar från sitt inre.

”Det förbannade elektromagnetiska fältet måste ha neutraliserat våra batterier,” sa Andrews.

”Hur är det med Samantha?” frågade Evans.

Neruda gick ned på knä och för att orientera sig med sina händer, så att han kunde ta pulsen på henne. Han fumlade efter hennes kropp och fann huvudet. När han placerade sitt pekfinger på hennes hals, suckade han av lättnad då han kände hennes puls, oregelbunden men klar.

”Hon är avsvimmad, det är allt,” sa Neruda. Låt oss flytta över henne till öppningen där det är mer ljus. Hon kan ha gjort sig illa i fallet.”

Evans hittade kvickt Neruda och tillsammans bar de Samantha till den trånga sprickan i bergväggen och satte ner henne just nedanför ljusstrimman.

”Kan någon se artefakten?” ropade Neruda.

”Den svävar bara på samma plats,” sa Emily. ”Jag kan se den, men den är inte så särskilt klar. Det skulle hjälpa, om vi kunde få våra ficklampor att fungera.”

Andrews började gå närmare föremålet. Han satte huvudet i en underligt undergiven ställning, som om en 45-gradig vinkel skulle ge honom ett bättre perspektiv.

”Den är nätt och jämt synlig... Grejen är förändrad till en ... jäklar, jag vet inte vad. Den är bara annorlunda. Kanske en halv meter i diameter, till största delen rund...som en stor

basketboll. Den är genomskinlig. Kanske tjugo lumen. Jag vet inte vad som hände med det lilla monstret, som jag börjat älska, men det är förvandlat till något helt annorlunda. Det har kanske gått igenom motsvarigheten till puberteten.”

”Rör inte vid den,” kommenderade Evans. ”Vi vet inte vad den där grejen kan hitta på om vi rör vid den igen.”

Neruda öppnade första-hjälpen-utrustningen som fanns förvarad i Evans´ryggsäck och tog ut litet ammoniumkarbonat. När han svängde det nedanför Samanthas näsborrar, hostade hon och spottade som ett gammalt gårdsmaskineri tidigt om våren.

”Vad hände?” frågade hon.

”Ta det lugnt,” svarade Neruda. ”Det tar vi om en minut eller två. Hämta bara andan och slappna av så mycket du kan. Alla är okay. Inklusive du själv.” Han gav henne ett stort leende, även om han visste, att hon inte kunde se det.

Samantha kisade och blinkade med ögonen medan hennes högra hand grep tag om pannan. ”Gud, jag har huvudvärk.”

Neruda öppnade flaskan med värktabletter och gav henne två aspirin och en flaska vatten. Bortsett från det, hur känner du dig?”

”Okay,” sa hon stilla.

Hon tog båda värktablettorna med en kraftig sväljning. ”Är det varmt härinne, eller är det bara jag?”

”Det är varmt härinne,” sa Neruda. ”Vi känner det allihop.”

Emily, Collin och Andrews hade alla kommit bort till dem vid öppningen, likt nattfjärilar som skockar sig nära ljuset.

”Vad hände?” frågade Samantha och tog stöd mot grottans vägg just nedanför öppningen.

”Kommer du ihåg någonting efter att du rört vid artefakten?” frågade Neruda.

”Rörde jag vid artefakten?” frågade Samantha långsamt och formade varje ord med läpparna med ett inåtvänt tonfall.

”Du kommer inte ihåg någonting?”

”Jag tror inte att jag gör det.”

Hon slöt ögonen och granskade sina tankar. Samantha var fortfarande omtumlad av händelsen. Hon visste att något hade hänt dem, men allt i hennes sinne var vagt. Hon undrade om det var så här minnesförlust kändes.

Plötsligt sköt det ut en stråle av grönt ljus från artefakten, som om den scannade av grottan. Strålen var inte större än ett par centimeter i diameter och ljuset var mjukt och diffust, inte likt en laser men lika exakt. Den scannade grottans väggar med en cirklande försiktig rörelse, som om den letade efter någonting.

”Håll er lugna,” befallde Evans. Kan ni se mönstret på scanningen?”

”Jag tror det,” svarade Neruda som om han och Evans var de enda i rummet. ”Låt oss hålla en låg profil. Jag är inte säker på, att vi vill att det här ljuset skall röra vid oss.”

”Jag håller med dig,” sa Evans.

Strålen med det gröna ljuset tog sig tyst fram längs grottväggen, lyste upp dammpartiklar som hängde i luften som om de var ovidkommande hinder för dess mål.

”Jag börjar tro, att det enda sättet för oss att undvika kontakt med den här ljusstrålen är att ge oss iväg,” sa Evans

Samantha kom darrigt upp på fötterna. ”Jag tror, att den vill hitta oss.”

”Varför då?” frågade Neruda.

Evans reste sig och ställde sig i position närmast Samantha liksom en bodyguard. ”Ta det lugnt. Vi vet inte vad den vill. Låt oss undvika strålen från och med nu.”

Med en underligt främmande precision fortsatte strålen att ostörd scanna av rummet. Plötsligt började även en andra stråle, som om artefaktens tålamod började tryta. Tillsammans skar de två strålarna genom grottans mörker i ett rutliknande mönster, som liknade linjerna på en glob.

”Det här gjorde, att det nu är mycket mera komplicerat,” sa Andrews.

”Om vi skall ut härifrån – ” började Emily säga.

” – Nu! Låt oss komma ut nu!” Evans höll redan på med att samla ihop alla vid öppningen i väggen. Hans armar rörde sig som en väderkvarn.

”Skit, farten på scanningen ökar. Det finns inget sätt att undvika den här saken,” argumenterade Collin. ”Låt oss stanna kvar.”

Neruda kastade en blick på artefakten. Envist fylldes dess aura med ett grönt, spöklikt ljus. ”Jag håller med Collin. Vi får se vad den vill visa oss. Evans, kanske du, Emily och Andrews borde lämna i den händelse att det här är en fälla. Resten stannar.”

Medan de diskuterade valmöjligheter, lade ingen märke till att Samantha hade gått mot föremålet – källan till de gröna ljusstrålarna. Strålarna fann henne på hennes tredje steg framåt. De stannade ögonblickligen.

”De hittade Samantha,” sa Andrews. ”Vad händer nu då?”

Alla vände sig om för att titta och höll andan, eftersom Samantha var som förhäxad – som fastfrusen när de två ljusstrålarna scannade av hennes kropp, uppifrån och ned.

”Hur kan den göra det där?” förundrade sig Andrews.

”Vadå?”

”Hur kan strålarna gå rakt igenom henne?” svarade Andrews. Hans röst lät fullständigt förbryllad.

Neruda var lika förvånad. Ljuset gick genom Samantha som om hon vore genomskinlig. Strålarna var mindre distinkta efter att de passerat genom hennes kropp, men inte desto mindre var de klart synliga.

”Ser alla det där?” frågade Neruda, medan han ifrågasatte sina ögon.

Hans fråga besvarades med tysta nickningar, som om de andra inte ville dra grejens uppmärksamhet till sig.

”Vad skall vi göra med Samantha?” viskade Evans.

”Vänta,” viskade Neruda tillbaka.

Ljusstrålarna löpte samman på Samanthas panna. Det fanns en underlig känsla av vänlighet i processen.

Lika abrupt och lika tyst som de hade börjat, försvann strålarna plötsligt och artefakten föll till grottans golv med ett metalliskt slammer. Samantha stod stilla under åtskilliga sekunder och vände sig sedan till gruppen bakom sig. ”Vi kommer inte att få några flera problem. De har stängt ner alla säkerhetsanordningar.”

Neruda rusade fram till Samantha. ”Säger du att du hade kommunikation med dem?”

”Ja, det kan man nog säga” svarade Samantha. ”De ville försäkra mig om att vi inte uppfattas som inkräktare. Vad de nu än håller vakt om, så är det vi som ska finna det.”

”Så de uppfattar dig som vår ledare?” frågade Evans nästan skrikande.

”Nej, det tror jag inte,” svarade Samantha lugnt. ”De valde just mig därför att deras teknologi är i samklang med mitt sinne. Det kunde ha varit Neruda. Vem som helst av oss två kan kommunicera med artefakten.”

”Så vad i helvete gjorde artefakten under de här sista få minuterna?” vädjade Andrews.

”Den värderade våra intentioner, orienterade sig och avaktiverade de säkerhetsanordningar, som konstruerats inne i den här byggnaden, när de skapade den.”

”När du säger *de*, vilka syftar du exakt på då?” frågade Neruda.

”Den här platsens skapare,” hon snurrade långsamt runt med armarna utåt och huvudet bakåtlutat. Hon tycktes avslappad och sorglös, vilket inte var hennes utmärkande drag i vanliga fall.

”Men det här är en grotta –”

”Nej, det är något häpnadsväckande som den här kulturen har lämnat efter sig,” sa Samantha med plötslig intensitet.

”Vad för kultur? Har du något namn?” frågade Emily.

Samantha blev tyst. Hennes ansikte var uttryckslost på grund av det dunkla ljuset i grottan. ”WingMakers,” svarade hon alltför svagt för att någon annan skulle höra det. ”Av någon orsak, känns de som våra gamla vänner. Som... som om vi känner dem lika bra som de känner oss.”

”Vad får dig att tro, att de känner oss?” frågade Neruda.

”Det är bara en känsla, men det är en stark känsla.”

”Så vi kan gå in i tunneln utan att bekymra oss om dödsfallor?” frågade Evans och bytte ämne.

”Ja.”

”Är du alldeles övertygad om vår säkerhet?” testade han en gång till.

”Absolut,” kom Samanthas självsäkra svar.

”Då ger vi oss iväg,” sa Evans.

Ficklampans stråle svepte tvärs över grottans golv och fann tunnelns djupa mörker i den bortre ändan. Det påminde Neruda om när han var pojke och brukade lysa med sin pappas ficklampa upp i den bolivianska himlens mörker. När ljusvägen inte kunde nå längre än mörkret, fick det honom på något sätt att känna sig illa till mods,

Kapitel sju

ETC

Det finns, under ytan av din partikelexistens, energier som förenar dig med existensens alla format. Du är en enorm samling av dessa energier, men de kan inte flöda genom ditt mänskliga instrument såsom en samorkestrerad energi förrän partiklarna i din existens är i linje med och flyter i riktning mot enhet och helhet.

Ett utdrag från *Partikelgruppering*, Avkodat från Kammare 10
WingMakers

”Du kan komma tillbaka in,” ropade McGavin bakom kabindörren. Gulfstream V användes uteslutande av toppdirektörerna inom NSA. Det var oklanderligt utrustat med allt det livets goda som en människa kan tänka. Till och med samtliga paneler var skurna från ett enda körsbärsträd för att försäkra sig om ett enhetligt utseende på fibrer, färg och mönster över hela kabinens interiör.

Bortsett från utsikten från de små ovala fönstren, var man inte ens medveten om att man var ombord på ett flygplan. Det kunde ha varit vilket högteknologiskt direktionskontor som helst – förutsatt att de tyckte om att dricka.

Donavin satte sig i samma stol som han använt för ungefär tjugo minuter sedan. McGavin såg stramare ut, tyckte han. Vad han än hade diskuterat på telefonen så kunde det inte ha gått honom i händer.

”Jag höll just på med att friska upp min drink. Vill du ha en till?”

”Ja, gärna, sir.”

Donavin började tända en ny cigarett. ”Kan jag ställa en fråga till dig?”

”Vad du vill,” svarade McGavin snabbt

” Du vill att Evans skall tro att ACIO’s RV-teknologi inte kan komma åt honom, eller hur?”

”Japp.”

”Hur kan jag bevisa att NSA’s Laboratorium för Speciella Projekt har teknologin för att avskärma honom från RV-undersökningar?”

McGavin stoppade sitt iskrossande under ett ögonblick, la ner ishackan och for med händerna över sitt hårlösa huvud. Det fanns en spegel ovanför baren och han tittade på Donavin likt en taxichaufför, som pratar bakåt till sin passagerare genom backspeglenn. ”Det finns bara ett sätt. Du måste visa honom teknologin på våra kontor.”

”Och hur kan jag göra det?”

”Bjud in honom. Ni är båda, för helvete, före detta marinofficerare. Han kommer att lita på dig.”

”Vad hände med honom?”

”Vad menar du?”

”Före detta marinare?”

”Oh,” sa McGavin, ”han avskedades med hedersbetygelser.”

”Ja, det blev jag också,” svarade Donavin. ”Men som jag kommer ihåg det var det inte så hedersamt.”

”Exakt därför kommer ni två att komma bra överens.” McGavin log när han återupptog sitt ishackande.

Donavin tog ett djupt bloss på sin cigarett. Han kände sig mycket avslappad, till och med litet trött. Kanske whiskyn fungerade bättre än han trodde. Höjder har sina fördelar, påminde han sig.

”En sak som är obegriplig för mig är varför skulle ACIO – någon av ACIO’s personal lita på mig i något sammanhang? Jag är en stor jävla nolla. Och en outsider.”

”Jag bryr mig inte om, om någon annan än Evans inom ACIO litar på dig. Han är den ende som betyder något. Dessutom, de andra momenten i ditt uppdrag beror inte på tillit.

”Tro mig,” sa McGavin och satte försiktigt två drinkar på bordet, ”de litar inte på någon från NSA.”

”Så hur kan man anta, att jag skulle kunna infiltrera utan att de litar på mig.”

”Du skall inte vinna deras förtroende. Du kommer att bli tvungen att vara oärlig.” McGavin satte sig med ett försiktigt leende och sköt en av drinkarna tvärs över bordet till Donavin. ”Vi har tidigare skickat två agenter till ACIO med liknande uppdrag. Båda kom tillbaka tomhänta. Vi tror att deras minnen blev utsuddade. Om de upptäckte något, fick de aldrig en chans att dela med sig till oss.”

”Jag skulle vilja gå igenom deras dokumentation om det går bra,” sa Donavin. ”Jag kanske kan lära mig något av deras misstag.”

”Det tvivlar jag på, men jag skall låta Francis ordna så att du får dem. På tal om saken, så börjar du nästa måndag. Jag väntar mig att bli uppdaterad en gång per vecka. Har jag uttryckt mig tydligt nog?”

”Du tar Evans till våra kontor i Virginia. Du bevakar Projektet Den Gamla Pilen som en hög. Och du tar reda på allting du kan om alla teknologier de döljer för oss. Och sedan kan du gå i en mycket bekväm pension. Uppfattat?”

”Ja, jag har uppfattat.”

”Bara en enda sak till, sir. Vad menade du med *oärlig*?”

”Vad tror du att jag menade?”

”Slänga regelboken,” svarade Donavin. ”Inte bekymra sig om standardprotokoll. Använda det som verkar nödvändigt för att fullfölja mitt uppdrag. Den sortens saker.”

”Jag ålägger dig bara en restriktion, när det gäller dina aktiviteter,” sa McGavin. ”Döda inte någon som är ansluten till ACIO om det inte är i självförsvar. Förstått?”

”Uppfattat, sir. Men om Femton är ett sådant problem för SPL, varför inte ta bort honom? Det finns hundratals sätt för honom att råka ut för en olycka.”

McGavin tog en sista klunk och ställde ner glaset hårt på bordet. Han såg på Donavin med ohöjld bestörtning. ”De andra två agenterna tyckte samma sak. Vi skulle bli tvungna att utöver Femton ta bort tjugo av hans närmaste underlydande. Det är ganska svårt att få det att se ut som ett massjälvmord.” Han skrattade som om bilden hade slumrat i hans undermedvetna. ”Dessutom, den sista du önskar vara fiende med är Incunabula.”

”Jisses,” utropade Donavin, ”jag föreställde mig en bunt knäppa kritstrecksrandiga i Schweiz som sitter och trycker på räknemaskiner-”

”Då är din bild förbannat idiotisk ,” sa McGavin slutgiltigt. ”Incunabula är den sanna definitionen på makt, därför att de har guld och bestämmer alltså reglerna.” Hans tonfall lättade. ”De har också platinan, diamanterna, smaragdena och safirerna. Det är ingen slump, att Femton har allierat ACIO med dem. De är... de är som hans storebror.”

”Så hur kunde Femton göra sig omtyckt i den här gruppen finansiärer?” frågade Donavin.

”Först och främst så är de inga finansiärer, det är bara deras hobby. De är elitmänniskor som gillar att kontrollera världshändelserna. Allting från vädret till aktiemarknaden. Naturligtvis är deras specialitet att manipulera världens regeringar och att skifta gränser och maktbasen inom dessa .

”De har funnits under en lång tid, en helvetes mycket längre tid än NSA, CIA eller någon regering. De uppstod under kungarnas och kungligheternas tid, när blodslinjer betydde något. De arbetar fortfarande i den världen – fastän nu med högteknologiska leksaker istället för vallgravar och giljotiner.”

McGavin bytte ställning och letade efter en mera bekväm sittställning. Han hatade flygplan och deras begränsade utrymmen och obekväma stolar.

”För att svara på din fråga,” fortsatte han medan hans röst sludrade, ”Femton skapade en massa olika teknologier – vi vet inte hur många – som Incunabula använder som sina högteknologiska leksaker. Vi vet med säkerhet, att ACIO har försett dem med någon teknologi för att kontrollera vädret, som vi kallar Pabulum Seed. Vi har inget bevis på att de har överlämnat något mera, men har du en gång fått en nära relation till Incunabula... nåja, låt oss säga att det är svårt att säga nej till dem.”

”Har NSA någon relation med den här gruppen?”

”Incunabula?” frågade McGavin med förvåning i rösten.

Donavin nickade.

”Inte vad jag känner till,” sa McGavin, ”men det skulle inte förvåna mig om vi hade det.”

”Finns det något dokument där jag kan läsa om dem?”

”Nej.”

McGavin drog sig tillbaka i stolen med sitt nästan tomma glas i handen. ”Jag tror, att vi är klara då. Några andra frågor?”

Donavin skakade på huvudet.

”Bra. Ta då din drink med dig och lämna mig ensam så jag kan få litet arbete gjort.” McGavin tittade ner i sitt tomma glas och snurrade på isbitarna, när Donavin reste sig och lämnade rummet. Telefonen ringde två gånger och stoppade sedan. Tack Gode Gud för röstmail. Han var alltför trött för att svara. Dessutom hade han inte haft ett enda bra telefonsamtal på hela dagen.

* * * *

”Åh, det var som fanken. Det är ytterligare en grotta,” sa Evans.

Undersökningsteamet befann sig 30 meter bortom den tunnelsektion som fångat Neruda natten innan. Tunneln hade plötsligt öppnat sig till en stor, rundad grotta, något mindre än den första, omkring 15 meter i diameter.

”Hallå, det finns någonting härinne,” sa Evans när resten av teamet spred sig i grottan.

”Det är keramik,” fastslog Emily, ”och den är vacker.”

Ficklampa lyste upp ett stort kärl i mitten av grottan. Runtomkring fanns olika ben, fjädrar och några få tecken efter vad som såg ut som djurpäl eller kanske mänskligt hår.

”Skit också, jag önskar att vi tagit med oss facklor istället för en förbaskad ficklampa,” klagade Andrews. ”Jag behöver något för att hålla mig varm. Det är kallt härinne.”

Neruda ignorerade honom och tog ficklampan ur Evans hand och lyste på insidan av kärlet medan han tittade över kanten, som var i hakhöjd.

”Finns där någonting?” frågade Evans då kärlet för ett ögonblick blev genomlyst i den mörka grottan.

”Ingenting. Den är tom, utom något som ser ut som smält vax i botten.”

”Gör om det där,” bad Emily. ”Sätt ficklampan inuti.”

Neruda följde hennes förslag, men den här gången gick han bort från kärlet så långt som hans arm tillät, så att han kunde se vad som intresserade henne.

”Det är Anasazi,” sa Neruda. ”De var de enda som blandade turkos i sin keramik – förmodligen Chacoan. De bodde bara omkring trettio kilometer härifrån.”

Kärlet bar tre himmelsblå spiraler, som omgav dess vidaste del. Var och en var gjord av hundratals små turkospärlor liksom en mosaik.

Resten var papperstunn, terrakottafärgad lera. Den såg ut att vara otroligt skör. Neruda kunde inte ens föreställa sig, hur ett sådant skört kärl kunde ha burits från Chaco-kanjonen till den här platsen utan att gå sönder.

”Så vad är det?” frågade Evans.

”Det här är inte det,” sa Samantha. ”Det är inte det, som de vill att vi skall finna.”

”Okay,” sa Evans. ”Men vad är det?”

Neruda böjde sig ned för att inspektera spiralmosaiken. ”Det är inte en vanlig spiral. Det är M51.”

”Hur kan du tala om det utifrån ett enkelt piktogram?” frågade Emily. ”Finns det inte omkring tjugo biljoner spiralgalaxer?”

”M51 är typisk, därför att den har förbundit sig med en galax – NGC5197 – precis här.” Neruda pekade med sin pekfinger på en mindre spiral, som fanns ansluten till en av de roterande armarna hos den större spiralen.

”Whirlpool-galaxen,” sa Andrews fascinerat. ”Det är coolt. M51 upptäcktes inte förrän under det sena 1700-talet. Köpte Anasazi sina teleskop från Populär Mekanik eller gjorde de dem bara av kvartskristaller?”

Neruda ryckte på axlarna. ”Vet du, Andrews, ibland kan du verkligen vara irriterande.”

”Det skriver jag under på,” tillade Emily.

”Jag också” la Collin till.

Andrews låtsades bli förolämpad, trutade med underläppen och vände ner huvudet. ”Jag poängterar bara, att du inte kan få ihop Anasazi-keramik – troligen skapad för ett tusen år sedan och M51 som kräver perfekta förhållanden och åtminstone en femton centimeters lins för att se.”

”Jag bryr mig verkligen inte om spiralens härkomst,” meddelade Evans, ”Jag vill bara veta vad den här grejen är för något. Tydligt har vi fått en massa besvär genom att hitta den, så jag är intresserad av definieringar –”

”Låt oss titta runt litet mera innan vi pryder den med definieringar,” föreslog Neruda.

”Vad känner du instinktivt?” ifrågasatte Evans och visade frustration i sitt tonfall. ”Vad säger den?”

”Kanske är det en offerplats,” svarade Neruda motvilligt. ”Chacoan-indianerna var mycket vidskepliga när det gällde vädret, särskilt runt tusenårsskiftet. Ormguden hade hand om regnet och fertiliteten, så kanske det här var platsen där de utförde djuroffer för att blidka den.”

Evans nöjde sig med hans förklaring.

”Om det var en offerplats – varför finns där inget som representerar en gudom?” frågade Emily. ”Spiralen, som du redan har föreslagit, representerar inte en ormgud. Har jag rätt?”

”Ja, jag håller med,” svarade Neruda, ”men låt oss sluta spekulera, jag vet inte vad den här saken är för något.”

Neruda kastade ljuskäglan mot taket och sedan mot grottans golv efter ett visst mönster. Långsamt snurrade han runt. Teamet följde efter ljusstrålen som om den vore ett rovdjur. Neruda gjorde en noggrann uppskattning om det fanns några andra tunnlar eller passagevägar som kunde öppna sig från grottan.

”Jag ser ingen annan tunnel härifrån. Det här ser ut att vara vägs ände,” uttalade sig Neruda.

”Det kan det inte vara,” viskade Samantha för sig själv, men i grottans tystnad hörde alla henne.

”Jag håller med Samantha,” sa Collin. ”Det skulle inte vara någon mening med, att allt det här skulle konstruerats av ET bara för att Anasazi skulle kunna blidka sin ormgud. Jag köper inte den teorin.”

”Kan någon se något skräp från byggnation?” frågade Neruda.

”Lys tillbaka dit.” Evans riktade sin arm till platsen som ljusstrålen just passerat. ”Ja, där. Vad är det där?”

Neruda gick framåt mot något som såg ut som en stor, flat sten som låg på marken. ”Det är en sten, men det ser ut som om den formats. Oj...” Neruda släppte ut en lång suck. ”Det finns hieroglyfer inristade ovanpå – och de liknar mycket Maya.” Hans röst ökade i tonläge, upptänd av utsikterna att kunna läsa något.

”Vad säger den?” frågade Emily, väl medveten om att Neruda kunde läsa så gott som alla språk.

Medan han blåste på stenens yta och borstade bort skräp med fingrarna, skakade Neruda på huvudet. ”Jag är inte säker. Det är en hybrid.”

Hela teamet hade samlats runt stenen för att kunna se inskriptionen.

”Kan du läsa den?” frågade Evans.

Neruda följde en av hieroglyferna med sitt pekfinger och förblev tyst – djupt i sina tankar. Han kunde känna en energidrill i pannan som om någonting försökte bryta igenom till hans medvetande, men det förblev undanglidande.

”Det där ser ut som ordet *tempel*,” förklarade Andrews och pekade på en serie konstiga markeringar.

”Ja, jag vet,” sa Neruda. ”Innebörden är någonting i likhet med... *Inom detta tempel... kom ihåg ljuset.*”

”Varför får jag en känsla av, att de inte tog med sig någon elektriker?” vitsade Andrews.

”Är det ett lock av något slag?” frågade Collin.

”Kan vi röra på den?” frågade Evans och gick ner på knä. Han försökte få in fingrarna under stenen för att kunna lyfta, men den passade alltför väl mot marken.

”Dags för valkniven,” sa Andrews och vände sig mot Evans.

”Vadå?” frågade Evans.

”Kniven som du använde för att få ut chefen ur det där hålet som han ramlade ner i. Kommer du ihåg?”

”Olyckligtvis, tappade jag den kniven i kammaren,” klagade Neruda. ”Men jag har en liten fickkniv. Låt se, om vi kan komma under stenen med den här. Alla som har kniv, sätt igång och jobba. Emily, kan du hålla ficklampan?”

”Visst.”

Hon tog ficklampan från Neruda och gick ned på knä. Hon slog bakändan på lampan mot stenen flera gånger på olika platser – med början i mitten.

”Det låter som om det kan vara hålrum under.”

”Jag räknar med det,” sa Neruda med omisskännlig iver.

Efter tio minuters mejslande med sina knivar var tillräckligt med utrymme utgrävt, för att deras fingrar kunde få tag om den flata, vita stenplattan.

”På tre,” sa Neruda, ”vi försöker flytta den mot Emily.”

Männen tog i samtidigt, men utan effekt. Stenen var omkring en meter i diameter och drygt en decimeter tjock och tyngre än vad de fyra männen kunde flytta.

”Hur mycket tror du den väger?” frågade Evans och vände sig till Neruda.

”Tre hundra kilo... antagligen mer.”

”Jag tog med mig något som kan visa sig användbart,” sa Evans. ”Jag är strax tillbaka.”

Evans gick iväg från den omgärdade stenen in i de mörka skuggorna.

”Vart i helvete tar han vägen?” viskade Andrews till Neruda.

”Han är litet hemlighetsfull med sin ryggsäck.” Neruda blinkade till hälften med allvar.

Några ögonblick senare återvände Evans med en ny ficklampa. ”Jag glömde att jag hade en extra ficklampa i min ryggsäck. Jag hade också de här.” Han höll upp ett par tändhattar för sprängning. ”De är små som sprängladdningar betraktat, men de kan vara tillräckliga för att bryta upp eller spräcka den här saken.”

”Varför tog du med tändhattar på det här uppdraget?” frågade Andrews. ”Tala inte om för mig, att du väntade dig något sådant här?”

”Jag var pojk-scout,” skrattade Evans. ”Vad kan jag säga?”

Genom att använda samma hål som de hade grävt för sina fingrar, fixerade Evans tändhattarna på motsatta sidor av cirkeln i hopp om att de skulle bryta stenen i två halvor.

”Vi är färdiga,” sa Evans. Det skulle kanske vara en god idé att dra sig tillbaka till tunneln ifall det flyger en del skräp.”

”Hur mycket tråd har du?” frågade Neruda.

”Det finns tillräckligt.”

De gick tillbaka till tunneln medan Evans rullade ut tråd från en liten spole. ”Det där är så långt jag kan gå.”

”Är det okay?” frågade Neruda.

”Det är en liten laddning,” svarade Evans. ”Jag är säker på att det kommer att bli okay. Klara?”

”Vi är färdiga när du är de,” svarade Neruda.

En explosion kom ett par ögonblick senare, som rev upp ett moln av damm. Ljudet fick allas hjärtan att slå litet fortare. Det var öronbedövande, men bara under några få sekunder. En serie ekon följde svagt tunnelns stig, sex – Neruda räknade i huvudet.

Evans var den förste att se att stenen hade gått sönder. ”Vi bör klara av att hantera halva vikten, tror ni inte det?”

”Bara om ni är riktiga karlar.” Emily’s snabba och vitsiga svar fick hela gruppen att skratta, när de tittade ner som segrare på sin stens nemesis.

”Lys med lampan precis här,” kommenderade Neruda och pekade på sprickan i stenens centrum.

”Det är mörkt därnere. Det finns något där.”

”Vad drar du för slutsats?” frågade Evans.

”Det kan vara ett gammalt schakt för lagring,” sa Neruda, ”men jag hoppas det finns mer än en massa majs eller pinjenötter.”

”Om det är så, kommer jag personligen att gå tillbaka och skjuta det som är kvar av den där jäkla artefakten,” sa Andrews. ”Allt detta besvär för en samling nötter.”

”Kan ni tre hjälpa mig här?” frågade Neruda.

”Okay,” samtyckte Evans. ”Färdiga?”

”Färdiga.”

Evans levererade en massiv spark med sitt högra ben. Sprickan växte. Hans känga landade hårt en andra gång, och stenen sprack horisontellt.

”Nu flyttar vi den här ur vägen,” sa Neruda. ”Lyft!”

Emily riktade sin ficklampa, när stenens bottenhalva flyttats och uppenbarat ett becksvart tomrum. ”Det är djupare än en förvaringsgrop, mera likt ett schakt,” sa hon upphetsat.

Neruda tog en av ficklamporna, la sig på magen och sträckte ner sin arm så långt ner i öppningen som möjligt. En pust av sval, torr luft mötte hans näsborrar. ”Ja, det är ett schakt,” sa Neruda, kanske tre meter rakt ner och sedan vänder det och blir horisontellt.”

”Det finns ingen möjlighet att det kan vara aktiverat, eller hur?” frågade Evans.

”Det tvivlar jag på. Det har varit tätt förseglat.”

”Ja, under förutsättning att det här är den enda ingången,” tillade Andrews.

”Vi chansar inte,” svarade Neruda. ”Jag går ner först och bedömer läget. När jag bedömt riskerna kommer jag tillbaka så kan vi gemensamt besluta om fortsättningen. Överenskommet?”

Medlemmarna i teamet nickade.

”Det här är den,” sa Samantha. Det här är ingången. Det här är det jag såg. Det är som en födelsekanal. Det är som att bli återfödd i deras värld.”

Hon gjorde en paus, då hon blev varse att hennes kommentarer lät underliga. ”Jag vet inte hur jag kan veta det, men det gör jag.”

Neruda förberedde sig för att gå ner i tunneln. Han tog av sig ryggsäcken; tunnelns diameter rymde bara hans skuldror.

”Vilka de här ET än var, så var de inte överviktiga,” sa Neruda, och lirkade sig ner i hålet. ”Vi ses inom högst tio minuter.”

”Var försiktig,” sa Evans. Checka av med rösten varje minut så att vi vet att du är okay.”

”Det gör jag.”

Neruda höll ficklampan i munnen så att armarna var fria att stödja hans kropp när han klättrade ner i det svarta röret. Luften var fullständigt unken, som om där inte varit någon cirkulation sedan århundraden. Den var torr och där fanns en antydning av någon kemisk substans, som han aldrig hade känt lukten av tidigare.

”Här finns en odör – mycket subtil,” sa Neruda halvvägs ner i schaktet. ”Kan någon annan känna lukten?” Med ficklampan i munnen, reducerades hans tal till buktaleri på amatöرنivå.

”Ja, jag tror det. Jag undrade vad det var,” sa Collin.

”Har du några idéer var lukten kommer ifrån?”

”Det är definitivt en kemisk blandning,” svarade Collin. ”Men tror du, att den är helt främmande?”

”Den luktar litet som aromatiskt kolväte, men det är det inte... det är ingenting som jag är van vid.”

Evans var nervös. ”Jamisson, om du känner det minsta illamående, ta dig ut därifrån omedelbart. Okay?”

”Förstått,” svarade Neruda, ”men jag mår bra. Bekymra dig inte. Det är bara en underlig lukt.”

”Det är ett konserveringsmedel,” sa Samantha försiktigt. ”Bara ett konserveringsmedel.”

”För vad?” frågade Evans.

”Någonting molekylärt som förstörs med tiden,” skrockade Andrews, ”eller är jag alltför specifik?”

Samantha förblev tillknäppt och ignorerade Andrews’ anmärkning. ”Det bevarar något som de har lämnat kvar. Vi kommer att veta snart nog.”

Neruda klättrade långsamt ner, hans ben sökte efter övergången till den horisontella tunnel, där han kunde ta sig fram mer normalt. De vertikala väggarna var ojämna – perfekta att hålla sig i.

”Okay, ni kan slänga ner repet nu,” sa Neruda.

Hans fötter hade till slut nått fast klippa. Han tog ut ficklampan ur munnen, glad att bli av med metallsmaken.

Höjden till tunneltaket var bara något över en meter. Neruda satt med ryggen mot schaktets vägg och stirrade ner längs tunneln framför sig. Ficklampan lyste upp det urgamla mörkret och Neruda var förvånad över att inte se något damm eller smuts i den klara strålen.

”Den här platsen är ren... Jag menar fläckfri.”

Hans hand strök utefter den släta, rena ytan. ”Hela den här delen av tunneln har jämnats till en fin yta – inte olik polerad marmor. Den har fortfarande samma rödbruna färg, men den är fullständigt polerad och jämn. Det är förbluffande.”

Evans slängde ner repet i schaktet och det träffade Neruda på axeln. ”Är allt okay? Låt mig veta om det är något mer du behöver.”

”Kan du se någonting bortanför tunneln?” frågade Collin.

”Det ser ut som om den öppnar sig om ungefär tio meter – kanske en ny kammare – men jag kan inte säga det säkert. Ljuset reflekteras så intensivt från sidorna av tunneln. Det är svårt att se så långt fram. Men jag är ganska säker på att den öppnar sig. Bara lugn.”

”Neruda, det här är Collin igen. Kan du tala om ifall tunneln är polerad sten eller om den är beklädd med någon form av polymer? Kanske det är därifrån som lukten kommer.”

Neruda satte näsan direkt mot tunnelsidan och drog in ett långt andetag. ”Jag tror att det är bådadera. Det är definitivt polerad sten, men jag tror också att det har tätats med något – kanske en polymer, jag kan inte säga säkert.”

Hans knän skrek ”jävla mördare” när han började krypa längs tunneln. Klippan var hård som granit, och Nerudas knän var hans Akilleshäl. ”Okay, jag är framme vid en skarv i tunneln. Den ser utsirad ut. Den gör en ring runt tunnelns hela omkrets. Här finns tre på varandra följande skarvar – med kanske fem centimeters mellanrum. Mycket underligt.”

”Något tecken på öppningen längst bort ännu?” ropade Evans.

”Neruda’s ögon följde längs med ljusstrålen, och såg en perfekt cirkel av mörker i slutet av tunneln. ”Jag är inte säker, men det ser ut som om den öppnar sig; jag kommer att veta säkert om en minut.”

Han fortsatte att krypa mot det svarta tomrummet i slutet av tunneln medan knäna gjorde ont mot den obevekliga stenen. ”Jag kan se öppningen,” utropade Neruda; hans andning blev snabbare och hjärtat började att banka högre i bröstet.

Tunnelns mynning vek ut i en stor, ovalformad kammare. Det var ett fall på omkring två meter från tunneln till golvet. Neruda svepte med ficklampan tvärs över rummet, medan han hängde med benen över tunnelns mynning. Han häpnade.

Hans hjärta fortsatte att slå allt högre. Det var det enda ljud han kunde höra, ett surrealistiskt ljudspår till anblicken av en kammare, som var den mest invecklat designade stenstruktur han någonsin sett.

Kammaren var omkring 20 meter på sin bredaste del och sedan var den smalare i båda ändarna i formen av en oval. I ena änden av ovalen mynnade tunneln i kammaren. På den motsatta sidan av kammaren visade en tre meter hög valvport att en ny tunnel ledde bort i mörkret. Två pelare ramade in valvporten, var och en med egendomliga inristningar av ett rikt sortiment hieroglyfer. Kammaren var välvd och nådde omkring sju meter på sin högsta punkt. Väggarna, golv och tak var perfekt jämna, polerade till en rik, krämfärgad lyster.

”Jamisson, vad händer?” Evans röst ledde ner genom tunneln och påminde honom om hans andra värld och dess förpliktelser.

”Nåväl,” sa han och valde sina ord omsorgsfullt, ”jag hittade någonting i slutet av tunneln som bekräftar artefaktens existens.”

”Vadå?” ropade Evans.

Neruda vände sig om för att vara vänd mot sina kollegor, då han märkte att hans röst hade försvunnit inuti kammaren. ”Kom ner hit, ni måste se det här!”

Evans skyndade till omedelbar handling. ”Okay, lämna era ryggsäckar här, men ta med allt av värde i era fickor. Jag går först. Resten följer efter. Då ger vi oss iväg.”

Teamet nästan störtade ner i schaktet av upphetsning, men de var tvungna att röra sig långsamt nedför den vertikala tunneln och tålmodigt vänta in handstöden.

”Milda makter!” sa Evans, när han tittade nerför tunneln mot Nerudas skuggfigur. Han granskade fortfarande kammaren från tunnelns mynning. ”Den här grejen är häpnadsväckande.”

Neruda tittade tillbaka och lyste med ficklampan för att signalera var han fanns. ”Vänta tills ni får se vad jag tittar på,” sa han självbelåtet.

Liksom en kälmask som mycket långsamt rör sig längs en gren, kröp teamet lydigt mot Neruda’s upphöjda plats. Tunneln var alltför trång för att ge en bra sikt för resten av teamet,

så Neruda svingade sin kropp runt som en gymnast som är färdig att hoppa ned från den höga barren.

Med ficklampan i munnen sa han släpigt, ”Ser ni därnere,” han rörde på huvudet mot golvet i kammaren nedanför och sedan hoppade han. Han landade mjukt men trots detta utlöste hans knän en rysning av smärta genom hela kroppen.

”Aj som fanken,” sa Neruda när han slog i golvet.

”Är du okay?” frågade Evans.

”Ja, men efter förra nattens fall känns mina knän litet ömma.”

”Oj, vad är nu detta?” vräkte Evans ur sig.

Strålen från hans lampa skimrade i den blekta steninteriören. ”Jävlar, den här platsen har blivit uthuggen. Det är inte en naturlig grotta.”

”Helt säkert,” svarade Neruda.

Bakom Evans kämpade resten av teamet för att få en titt. ”Fortsätt,” sa Andrews längst bak i raden. ”En del av oss vill också se.”

Evans kastade sig ner till kammarens golv på samma sätt som Neruda.

”Det är uthugget ur rena berget,” sa Neruda och vände sig mot Evans när han landade.

”Det är otroligt,” svarade Evans med en viskning medan hans huvud svängde som en kompassnål som letar efter sin riktning.

”Varför den vita stenen?”

”Det vet jag inte, kanske för att ljusa upp interiören. Den reflekterar mera ljus.”

”Hur har de kunnat göra det här?” frågade Evans retoriskt.

Neruda ignorerade frågan. ”Där finns en tunnel till, kan du se den?”

”Det måste ha tagit år att skapa det här rummet...” sa Evans, fortfarande i vördnad och oförmögen att svara på Neruda’s fråga.

Resten av teamet började droppa ut ur tunnelns mynning som vattendroppar från en kran och kammaren fylldes med ett upphetsat surr.

”Alla står absolut stilla och är tysta under några sekunder,” kommenderade Neruda. ”Bara lyssna.”

”Jag kan höra blodet flyta i min kropp,” viskade Samantha. ”Det är häpnadsväckande.”

”Det finns ingen efterklang här inne och ändå är vi i en perfekt miljö för det,” sa Collin. ”Kanske är det en akustisk kammare av något slag.”

”Har du sett några artefakter ännu?” frågade Emily.

”Nej, det här rummet är tomt,” svarade Neruda. ”Lägg märke till att här inte finns en enda smutsfläck eller något skräp. Den här platsen är – ”

” – Antiseptisk,” avbröt Evans.

”Antiseptisk,” ekade Neruda.

”Så nu vet vi att de lider av tvångsmässig bacillskräck,” sa Andrews och skrockade mjukt. ”Kanske dog de av ångorna från rengöringsmedel.”

Neruda hade sakta tagit sig fram till valvporten och pelarna och studerade dem med sin ficklampa. ”Återigen M51-spiralen,” sa Neruda och följde med fingrarna över de inristade hieroglyferna. ”Jag tror hur som helst, att vi vet varifrån de kommer.”

”Det där är ingen precis angivelse,” anmärkte Andrews. ”M51 är hemvisten för omkring ett hundra billioner solsystem.”

Neruda ignorerade Andrews' kommentar och vände sig till de andra i teamet som flyttade sig närmare hans plats. ”Den här korridoren har en ganska brant lutning. Var försiktiga.”

”Kan man hänföra de här hieroglyferna till dem på artefakten?” frågade Evans när han studerade pelaren.

”Definitivt,” svarade Neruda, ”men det är inte samma hieroglyfer. Jag såg inte några som var identiska med dem på artefakten.”

När han passerade under valvporten kunde Neruda känna uppförsbacken börja, och hans knän reagerade omedelbart på den ökade påfrestningen att gå uppför. Han kunde åtminstone stå upprätt. Taket i korridoren var tre och en halv meter högt och var välvt på samma sätt som i kammaren.

”Jag ser en ny valvport därframme,” sa Neruda.

”Berätta för mig,” frågade Andrews, ”hur kan någon hugga ut den här strukturen i ett homogent berg och inte lämna något skräp eller något som visar på byggverksamhet efter sig?”

”Det vet jag inte,” svarade Neruda. Kanske vi har turen att komma på det.”

”De är säkert duktiga trollkarlar,” sa Andrews. ”Högen med byggavfall som den här saken skapat måste ha blivit enorm. Var i helvete gömmer man något sådant?”

Teamet gick på led under valvporten, och en efter en vidrördes de marmorlika pelarna som om de vore heliga bönehjul.

”Det ser ut som ett rum alldeles vid sidan om korridoren,” sa Neruda högt över axeln. Han befann sig omkring sju meter framför Evans och de andra, som hade slutat att undersöka de graciösa hieroglyferna på valvportens pelare, vilka tycktes nästan levande och i rörelse.

”Vad är det därinne?”

Frågan bemöttes med tystnad.

”Vad ser du för något?” frågade Evans igen.

Tystnad.

Evans skyndade på sina steg och nästan sprang till Neruda's plats, följd av resten av teamet. De fann Neruda i mitten av en liten kammare, bara fyra meter i diameter. Den var perfekt rundad med ett högt välvt tak. Väggens mittemot ingången hade en häpnadsväckande väggmålning, som strålen från Nerudas' ficklampa lyste upp. Färgerna var så klara att teamet var tvungna att kisa, som om målningen överförde ljus och inte bara reflekterade det.

Nedanför målningen, liggande på en upphöjd plattform som var uthuggen från samma sten som väggen, fanns ett föremål som till sin form liknade en fotboll, men nästan dubbelt så stor. Det var fullständigt svart med undantag av tre linjer av silver, som cirklade runt dess centrum. Det var utan skarvar, knappar, eller någon yttre öppning.

Neruda var sysselsatt med att undersöka väggmålningen, trollbunden av dess lysande färger och abstrakta form.

”Det här är definitivt inte Anasazi,” klarade han av att säga då hans röst bröts något. ”De har lämnat den här med avsikt. Det här är inte rum där någon bodde. Det känns mera som ett diorama på ett naturhistoriskt museum.”

”Så en utomjordisk civilisation kom till jorden för tusen år sedan och lämnade kvar ett museum för Anasazi-indianerna att njuta av.” Emily undrade högt. ”De Chacoanska Anasazi-indianerna sägs mystiskt ha försvunnit kring år 1150 så de stängde museet, men lämnade en målsökare, som på något sätt hittades nästan 850 år senare.”

”Av oss,” tillade Andrews med perfekt timing. ”Jo, säkert, jag menar, hur kan du argumentera utifrån den hypotesen?”

”Jag säger inte, att jag tror på den teorin,” försvarade sig Emily. ”Jag tänker bara högt.”

”Låt oss hålla oss till utredningen,” föreslog Evans, ”vi har bara tre timmar och tio minuter på oss innan vårt avtalade möte.”

”Hur mycket tid tror du vi behöver för att ta oss till mötesplatsen?” frågade Neruda.

”Ge oss fyrtio minuter, vi kanske inte behöver så mycket, men vi kan lika gärna ha några minuter extra, ifall något oförutsett inträffar.”

”Okay, det ger oss två och en halv timma till,” sa Neruda. Vi tar och tittar efter vart den här korridoren leder.”

”Den är en spiral,” konstaterade Samantha såsom ett faktum. ”Liksom en spiraltrappa. Och det kommer att finnas flera av de här små kamrarna. Jag såg allt det här... jag visste bara inte i vilken skala.”

”Om du nu är så informerad om vad som pågår här,” utmanade Andrews, ”ta då död på vår ovisshet och tala om vad i helvete det här är.”

”Hör här,” sa Samantha med en plötslig intensitet, ”jag har sett bilder som placerades i mitt huvud av artefakten. Om... om du inte accepterar den verkligheten, så bra, men var åtminstone hövlig när det gäller detta.”

”Det är okay, Samantha,” sa Neruda. ”Bry dig inte om honom, han är faktiskt hövlig efter sin måttstock. Lita på mig. Jag har sett honom, när han är en lössläppt kanon och det är inte snyggt.”

”Hon har haft rätt om allting hitintills,” sa Emily. ”Låt oss lita på henne, okay?” Hon vände sig till Andrews och log.

”Härligt,” sa Andrews spydigt.

”Har du över huvud taget tittat på artefakten?” frågade Emily.

”Jag har inte rört vid den,” svarade Neruda. ”Jag är inte säker på att vi skall röra något. Vårt uppdrag är att upptäcka, inte undersöka.”

”Nu tittar vi efter vad mer som finns,” föreslog Evans.

”Vad är det med den här målningen?” frågade Collin. ”Varför skulle de göra sig allt detta besvär för Anasazi? Eller för oss vad det anbelangar? Det är bara helt obegripligt.”

Neruda gick ut ur kammaren och lär Collin's ord hänga i luften som dammpartiklar. Spekulationer irriterade honom såvida de inte var belysta åtminstone av några fakta. Just nu var hans enda motiv att upptäcka.

”Tog någon med sig VC-apparaten frågade Neruda när de fortsatte uppför korridoren.

”Naturligtvis,” sa Emily. Hon tog fram en liten silverask, stor som en mobiltelefon, med åtskilliga, runda försänkta knappar på ena sidan och en liten lins på den andra. ”Vill du, att jag skall filma?”

”Ja,” sa Neruda, ”men vi kan vänta tills vi först har sett allting som det här museet har att erbjuda. Collin, du har hand om sammanfattningen, så börja tänka på vad du skall säga.”

”Kommer den här projekt-videon att gå till Femton?” frågade Collin.

”Vem annars?” svarade Neruda.

”Jäklar.”

”Bekymra dig inte,” sa Neruda, ”Femton gillar din stil. Den är skarpsinnigt vetenskaplig och färgrikt elektrisk.”

Alla skrattade, inklusive Collin.

”Det var en bra imitation,” log Evans och vände sig till Neruda. ”Bekymra dig inte, jag skall ingenting säga.”

Neruda skrattade, nöjd med hur hövlig Evans hade varit under hela expeditionen. Han njöt faktiskt av hans sällskap – något han inte hade väntat sig.

”Här finns en valvport till,” Neruda pekade med sin lampa på porten. Det var bara omkring tio meter längre upp i korridoren från den första, men den här gången var kammaren på den inre sidan av korridoren. Korridoren var verkligen som en spiraltrappa, som krökte sig medurs i en jämn böjning.

Neruda gick fram till valvporten och den här gången väntade han på att alla skulle komma ifatt. Teamet andades litet tyngre än innan, men tycktes ivriga att tillsammans och i enad trupp få se den andra kammaren.

”Klara?” frågade Neruda.

”Låt ljusföreställningen börja,” sa Andrews.

Neruda och Evans lät sina ljusstrålar flöda in i kammaren. En kuslig likhet väntade dem när strålarna korsade varandra på kammarens borte vägg. Den hade en väggmålning i samma stil, storlek och lyskraft. Nedanför den, glimmande i ljuset, låg en ny artefakt, i svart och silver med flata fält sammanfogade i ett hexagonalt mönster. Varje fält var ungefär av samma storlek som ett spelkort, men dubbelt så tjockt. Hexagonens exteriör var svart och interiören lysande silver. Återigen, inga knappar, skarvar eller bevis på någon aktiveringsmekanism.

Väggmålningen verkade vara stilistiskt lik den första kammarens målning, men med annorlunda hieroglyfer och föremål. Den var cirka 1,3 meter bred och cirka 2 meter hög.

Själva kammaren var identisk i storlek och formgivning. Varje nyans var en exakt kopia. Bara målningen och artefakten var olika.

”Jag är öppen för vilka tankar som helst, som någon kan ha,” sa Neruda.

”Det är inte logiskt,” började Evans. ”Varför skulle de lämna kvar de här artefakterna på det här sättet?”

”Varför inte?” sa Samantha.

”Det finns några referenser i den här målningen som åtminstone tycks begripliga,” sa Collin. ”Här längst ner ser det ut som klippformationerna här runtomkring.”

”Vi borde åtminstone överväga möjligheten att det är vapen av något slag,” sa Evans.

”Det skall vi,” svarade Neruda. ”Några andra tankar innan vi tar oss vidare?”

Andrews rörde sig närmare för att inspektera målningen. ”Stjärnmönstren kan vara värda att titta på – under förutsättning att de inte är godtyckliga. Tecknet för oändligheten används också. Det uppfanns inte förrän vid början av det sjuttonde århundradet. Och vad jag vet, så uppfanns det inte av en ET från M51.”

”Nåja, om det inte finns några andra kommentarer,” sa Neruda, ”så låt oss gå vidare.”

Korridoren fortsatte uppåt. Med tio meters mellanrum kom en ny, valvportsförsedd kammare, som alternerade mellan den yttre och den inre sidan av korridoren. Varje kammare var exakt lik alla de andra, men försedd med en unik väggmålning och artefakt.

Under den kommande timman fann teamet tjugo-två kammare, och började inse upptäckstens omfattning.

”Vi hittade den,” ropade Neruda bakåt.

”Hittade vadå?” frågade Evans, som kom gående från den tjugo-andra kammaren.

”Den sista kammaren.”

Evans stack in huvudet. ”Jag lämnade kvar min ficklampa hos Collin och resten. De tycktes hypnotiserade av väggmålningen i kammare tjugo. Jag är ingen konstnär, men det här är förbluffande målningar...inte precis typisk grottkonst, eller hur?”

”Inte med mindre än att du anser Picasso vara en grottman.”

”Det här rummet är annorlunda,” sa Evans slutligen. ”Det är som om de fick ont om tid med sin konstruktion och lämnade det i sitt naturliga tillstånd.”

Fastän den tjugotredje kammaren var identisk i form och storlek var väggar, golv och tak skrovliga och oavslutade. Väggmålningen var den enda ytan i kammaren som var jämnad och polerad som i de andra kamrarna. Golvet var fullt av skräp, mest stenbitar och vad som såg ut som fibrer av något slag.

”Mycket underligt,” sa Neruda och skakade långsamt på huvudet och gned hakan med handen. ”Har du lagt märke till artefakten?”

Evans följde Nerudas ljusstråle till en lysande skiva, omkring åtta centimeter i diameter. ”Det är en optisk disk. Låt oss hoppas, att den förklarar vad i helvete det här är.”

”Det är en tidskapsel,” sa Neruda. Det är en uppsättning av fyrtio-sex artefakter – till hälften konst, till hälften teknologi. Det är som om en utomjordisk civilisation inplanterat de här artefakterna, som någon som gömt en tidskapsel för att återfå den senare.”

”I vilket syfte?” frågade Evans.

”En utomjordisk tidskapsel är den mest logiska teorin jag kan trolla fram just nu,” sa Neruda metodiskt. ”Och syftet? Det kan jag inte förklara. Vi får hoppas, att den här disken berättar deras historia.”

Neruda plockade upp disken och undersökte den på nära håll. Som en CD, bara mindre, båda sidorna hade en gyllene lyster, med ett hål i centrum av omkring en pennas vidd. ”Det här kan vara en guldlegering ...jag är inte säker på om det är en optisk disk. Det kan vara valuta eller någon sorts ledare.”

Evans lutade sig framåt för att inspektera den och tog den ur Nerudas hand. ”Du har rätt, det kan vara guld. Den är tung.” Han höll den i luften och bedömde vikten. ”Men den ser verkligen ut som en optisk disk.”

”Vad skall vi göra med artefakterna?” frågade Neruda.

”Vi är inte förberedda för att ta dem med oss tillbaka,” svarade Evans. ”Jag tog med mig ett säkerhetsstängsel av nivå tio, så vi kan hålla den här saken hemlig länge.”

”Varför inte ta den här med oss tillbaka?” frågade Neruda och höll upp disken. ”Jag har en känsla av att den är nyckeln till hela det här mysteriet. Ju snarare vi kan öppna den, desto bättre.”

”Det ligger utanför vårt uppdrags parametrar,” började Evans, ”men jag håller med dig. Jag tror inte Femton tar illa upp, så länge vi båda är överens.”

”Har ni sett Samantha?” frågade Emily, som kom in i kammaren och tittade sig omkring.

”Nej, vi antog att hon var med er,” svarade Neruda oroad.

”Det var hon,” sa Collin, ”men sedan gick hon bara – vi trodde det var för att leta efter er.”

”Utan ficklampa?” frågade Neruda.

”Milda makter,” utropade Andrews när han gick in i den 23:e kammaren. ”Tonåringen måste ha bott i det här rummet, det kan jag slå vad om.”

”Ja, det här rummet lämnades i en röra,” tillade Collin.

Neruda pekade på väggmålningen med sin ficklampa. ”Om de hade så bråttom, varför tog de sig tid att polera väggen där målningen finns? Jag tror de lämnade resten oavslutad med avsikt.”

”Och den avsikten skulle vara?” frågade Collin.

”Det vet jag inte,” sa Neruda. ”Men kanske kan vi hitta åtminstone några svar i den här.” Han pekade på den gyllene disken.

”Coolt, nu pratar vi samma språk,” sa Andrews. ”De talar mitt språk. Får jag se på den.”

Andrews tog disken och placerade den plant i vänstra handflatan. ”Lys precis här i den här vinkeln.” Hans högra hand stack rätt upp i en konstig vinkel för att visa hur han ville att ficklampan skulle placeras. Neruda lydde.

”Den har index-linjer,” sa Andrews triumferande, ”men de är fina så in i helvete.”

Han vände på den med stor omsorg. ”Du har antagligen redan gissat att den har guld i sig.”

”Ja, det ser ut som en legering av något slag eller möjligtvis ett överdrag,” Neruda ryckte på axlarna, ”men vem vet utan lab-resultat.”

”Vi tar den med oss, eller hur?” frågade Andrews och nickade med huvudet.

”Ja,” sa Evans, ”men resten lämnar vi här tills vi har samlat ihop ett utforskningssteam.”

”Bra,” viskade Andrews medan han fortsatte att titta ner på disken. ”Den har indexlinjer på båda sidorna över hela disken. Det finns antagligen en jädrans massa data nedladdat på den här grejen.” Hans finger började röra sig över disken som om han räknade något. Han vände disken igen och hans finger rörde sig lätt över diskens yta.

”Där finns tjugofyra sektioner – tolv på varje sida.”

”Det var intressant,” sa Neruda, ”med tanke på att vi har hittat tjugotre kammare.”

”Det finns tjugofyra om du räknar med förrummet,” påminde Emily honom. ”I vilket fall som helst, tänker jag leta efter Samantha. Är det någon som bryr sig och som följer med, helst någon med ficklampa?”

”Jag går och letar reda på henne,” sa Neruda. ”Jag vill helst att du och Collin arbetar med videorapporten. Och på tal om den, så borde sammanfattningen, som jag ser det, åtminstone omfatta termen ETC eller Utomjordisk Tidskapsel.”

Neruda vände sig om för att gå därifrån medan det haglade av frågor från Emily, Collin och Andrews. ”Vi har för ont om tid, så jag kan inte förklara min teori. Evans berättar för er vad jag vet. Gör ert bästa och bekymra er inte.”

Neruda gick nerför korridoren medveten om den diskussion han just hade väckt. Konstruktionens akustik gjorde det lätt att tjuvlyssna.

Han gjorde några överslag i huvudet och bedömde hela konstruktionen – från förrummet till den tjugotredje kammaren. Han fick det till att vara omkring 50 meter högt och omkring 35 meter brett. Det var egendomligt att gå nerför den slingrande korridoren med kammare som stack ut som frökapslar, bärande på gåvor från en gammal utomjordisk civilisation.

Konstruktionen var fullständigt förbryllande för honom. Hans sinne vände på scenarier och teorier om och om igen som ett tröskverk, i hopp om att bli klok på detta.

”Samantha,” ropade han högt. ”Var är du?”

”I kammare fem,” Samanthas röst sipprade uppför korridoren som ett spöke.

”Är allt okay?” Neruda fortsatte att gå, osäker på vid vilken kammare han var vid.

”Bara fint,” sa Samantha. Rösten hördes svagare trots att Neruda närmade sig hennes position.

Nerudas knän var fortfarande stela och gjorde ont, och han la märke till hur ont de gjorde när han snabbade upp takten. Han saktade ner till ett lagom tempo. Hon var okay, påminde han sig.

”Samantha?” ropade Neruda. ”Jag är inte säker på vilken som är den femte kammaren, så tala till mig, för jag måste vara nära.”

”Hittade ni toppen?” frågade hon.

”Ja, vi hittade den, men den är inte som man skulle vänta sig.”

”Den är inte färdig, eller hur?”

Neruda hejdade sig på sin väg. ”Nej, men hur kan du veta det?”

”Har du lagt märke till hur lik den här konstruktionen är en enda DNA-sträng? Det finns tjugotre kammare, som sträcker sig ut från en spiralformad korridor. Tjugotre par kromosomer i varje cell i vår kropp –”

”Ja, men det besvarar inte min fråga,” sa Neruda. ”Hur kunde du veta?”

Han återerindrade sig promenaden nerför den lutande korridoren när han följde Samanths röst. Tanken av att vandra nerför en DNA-sträng roade honom. Han kunde lika väl vara inne i en cell och vandra inom en kromosom – han var flyttad långt från världen därute.

”Jag tror, att de försöker tala om för oss att vårt DNA är förstört eller ofärdigt.”

Neruda spårade hennes röst och steg in i kammaren. Hon satt med korslagda ben mitt i kammaren, vänd mot väggmålningen. I handen höll hon en cigarettändare och flamman flämtade när Neruda kom in.

”Det är en häpnadsväckande målning,” sa Samantha tyst. ”Jag kunde inte lämna den. Ursäkta mig.”

”Det är okay,” Neruda satte sig bredvid henne. ”Jag har varit igång mer än vanligt idag, så det känns bra att få sätta sig.”

Han böjde upp knäna och svepte armarna tätt runt benen. Han var litet kall och trött. ”Vad är det med målningen som du finner så fascinerande?” frågade Neruda.

”Den rör sig,” svarade hon.

Neruda tittade med spänd uppmärksamhet på väggen och släckte sin ficklampa. Han ville se den i samma ljus som Samantha med bara flamman från tändaren. ”Den rör sig? Jag är inte säker på vad du menar,” sa han. ”Vad är det som rör sig?”

Målningen bestod av en serie ovaler i olika färger som hängde ihop. I den yttersta ovalen fanns hieroglyfer inneslutna. Föremålet såg litet ut som en ituskuren oliv, och den flöt mot en stjärnupplyst himmel med en månskära.

”Jag är inte säker,” svarade hon dröjande, ”kanske det är jag som rör mig. Allt jag vet är att jag upplever mig dras in i den här målningen.”

Neruda granskade målningen men kände ingen rörelse. Inte desto mindre hade han börjat respektera hennes intuition och insikter, så han fortsatte att titta noggrant efter någon förändring i perspektiv eller någon känsla av rörelse.

”Så vad tror du det är?” frågade Samantha.

”Det här?” Neruda lyfte upp armarna i luften för att visa på den totala konstruktionen.

”Ja, det här.” Samanths ögon tittade uppåt som ett svagt eko på Neruda’s armar.

”Min gällande hypotes är att en utforskande ras, med ursprung någonstans från det inre av galax M51, kom till jorden för ungefär ett tusen år sedan och verkade tillsammans med Chacoan Anasazi-indianerna. De byggde den här... den här konstruktionen för att hysa en

samling artefakter som representerar deras konstnärliga och tekniska natur. De ville att den skulle hittas vid en senare tidpunkt, så de lämnade kvar en målsökare, som på något magiskt sätt dök upp och ledde oss till den här häpnadsväckande platsen.” Han gjorde en paus för att hämta andan. ”Jag tror, att det är en tidskapsel, som lämnats kvar av den här rasen.”

Samantha lät orden skingras i luften innan hon talade. ”Inkluderar din teori någon spekulering om deras motiv – den här utforskningsrasen?”

”Nej, men vi hittade en intressant artefakt i kammare tjugotre som kanske kan sprida något ljus över detta.”

”Vadå?”

”Det är en optisk disk – eller åtminstone ser den ut som en sådan. Om den är det, kan den kanske ha svar på alla våra frågor.”

”Det är ett gott tecken,” sa Samantha. ”Allting har varit inkodat och kryptiskt fram till nu, som om de inte vill att vi skall kunna kommunicera med dem med en gång. Till exempel, i din teori, sa du att de kom till jorden och verkade tillsammans med Anasazi-indianerna. Om det vore så, skulle de då inte kunna kommunicera på Anasazi-språket?”

”Troligtvis.”

”Och ändå, deras hieroglyfer, målningar, artefakter är allt utom lätta att förstå... till och med för dig. Om någon annan organisation fann målsökaren, låt säga CIA eller NSA till exempel, tror du att de ens skulle klarat av det?”

”Vem vet? Kanske...” sa Neruda. Men vart vill du komma?”

”Jag tror, att den här rasen har dolt sina intentioner skickligt. Det här kan vara en tidskapsel, inte vet jag, men de vill att vi skall upptäcka mer än en samling artefakter. Det finns en process som de vill att vi skall gå igenom. Jag känner att vi är ledda. Det är som om den här upptäckten bara är ett litet steg på en mycket lång och slingrig resa.”

Bränslet i Samanths tändare tog slut och kastade dem in i totalt mörker. ”Ja, så tror jag att det är.”

”Jag förstår ditt resonemang,” sa Neruda och tände sin ficklampa och ställde den på golvet med strålen rakt upp som en fackla. ”Det är sant, att alla raser som uppnått ett intergalaktiskt resande – särskilt en utforskningsras – bör ha en sofistikerad översättningsteknologi. Det är också sant, att de har många kontaktpunkter – fler än bara med Anasazi, om de inte bara var här på en mycket kort visit, vilket är olikt –”

” – Så de sätter med avsikt upp barriärer och hinder för att försäkra sig om, att deras budskap kräver en betydande tid och ansträngning för att förstå,” sa Samantha. ”Jag kan slå vad om, att den optiska disken inte är någon lätt match att komma underfund med, och när den är det, så kommer den inte att vara på engelska, eller något annat språk som människan känner till.”

Neruda sträckte ut benen framför sig och lutade sig bakåt med armarna bakom sig. ”Så du tror, att de är mycket kräsna när det gäller vem som avslöjar deras tidskapsel?”

”Det är min känsla,” svarade Samantha. ”Du har sett hur vi har blivit testade och undersökta vid varje steg längs vägen.”

”Och den enda logiska orsaken till att de är så nogräknade är att budskapet är djupt, eller av avgörande betydelse för ett stort antal människor. Och de vill att det skall komma i rätta händer. Våra.”

”Det är vad jag tror,” sa Samantha och kom upp på fötter. ”Jag gör inte anspråk på att veta vad som finns här, men det är en del av någonting stort... mer sofistikerat...” Hon gjorde en paus. ”Jag tror, att det finns flera av de här konstruktionerna på andra ställen på planeten.”

Hon slöt ögonen som om hon kom ihåg sin vision. ”Om det gör det, kan de hänga samman på något sätt.”

Neruda reste sig upp och gav henne en snabb blick, när han av gammal vana borstade av sina byxor. Golvet var perfekt fläckfritt. ”Jag kan inte hjälpa det, men jag tror, att du håller inne med en del information, som om du är rädd för att dela med dig. Är du det?”

”De kallar sig för WingMakers,” sa Samantha med plötslig befrielse. ”De är på något sätt involverade i vår genetik. Det är som om de lever inom oss på någon nivå och likaså lever de på stort avstånd, långt borta. De sa också någonting om vårt behov att försvara oss mot en annan ras, andra väsen. En utomjordisk ras med en teknologi som är mer avancerad än vad vi kan föreställa oss. De här... de här WingMakers är djupt engagerade i det här, därför att enligt dem så är de skaparna av vår genetik.”

Neruda gnuggade sig bak i nacken och grimaserade. ”Någonting annat?”

”Nej.”

Ljudet av skratt rörde om i den tysta luften i kammaren. Teamet var på väg ner genom korridoren och Andrews berättade en rolig historia.

”Håll det här för dig själv tills vidare,” bestämde Neruda. ”Jag talar senare om för dig varför. Okay?”

”Visst.” Samantha ryckte nervöst på axlarna.

Neruda visade med handen mot korridoren. ”Låt se hur de klarar av sitt lilla filmprojekt.” Han kastade en sista blick på målningen i kammare fem, medan han kände en ny respekt för intellektet hos den här främmande utforskningsrasen. På något sätt hade de redan lyckats beröra honom över rum och tid. Han kunde känna, att någonting höll på att förändras inombords, eller smulas sönder. Han var inte säker på vilket.

Kapitel åtta

ZEMI

Om varelsen är splittrad i sina beståndsdelar, så begränsas dess förståelse av den fria viljan till den linje som Hierarkin dragit. Om varelsen är ett medvetet kollektiv, som är varse sin suveräna helhet, vore den fria viljans princip en form av struktur som inte är nödvändig, liksom en byggnadsställning på en färdig byggnad. När varelser är omedvetna om sin helhet, kommer struktur att uppstå som en form av självpåtagen säkerhet. Genom den pågående utvecklingen av ett strukturerat och ordnat universum, fastställde varelser sina gränser – sina begränsningar – genom att uttrycka sin osäkerhet. De blir gradvis delar av sin helhet, och såsom glasskärvor från en vacker vas bär de liten likhet med sin sammanlagda skönhet.

Ett utdrag ur *Skiftande Existensmodeller*, Kammare två.

WingMakers

Femton satt litet obekvämt och bytte ställning i stolen. Hans sammankallade direktörer gjorde samma sak, men utan en grimas. ”Jamisson, det var en av de bästa rapporter jag sett på åratal.”

”Jag håller med,” nickade Branson.

Neruda log uppskattande tillbaka och förblev tyst. Hans presentation *hade* gått exceptionellt bra. Direktörerna var uppmärksamma och fullständigt resonabla med sina frågor. Neruda var noga med att inte ta ställning eller påverka, utan rakt och enkelt rapportera teamets fynd. Han var väl medveten om att direktörerna blev oförsonliga, när de luktade övertalande taktiska grepp.

”Så vilka är våra nästa steg?” frågade Ortmann.

”Vi behöver göra ett komplett återställande och en utforskning av platsen, vilket antagligen kommer att ta omkring sju till tio dagar,” svarade Neruda. ”Så vi kommer att behöva omsluta området med ett säkerhetssystem och etablera ett läger för utforskning.”

”Och hur är läget med McGavins skuggagent?” frågade Ortmann och vände sig mot Evans.

Femton blev alert vid ljudet av McGavins namn. ”Han heter Donavin McAlester,” kommenterade han. ”Han kommer att vara med oss från måndag. Intressant nog föreslog McGavin, att han skulle rapportera till Evans, men jag tänkte, att rätta sig efter alla förslag från McGavin skulle vara dumdrigt. Så jag vill, att han rapporterar till Li-Ching, eftersom McGavin klagar över vår kommunikation.”

”Vem är då ledare för Projektet Den Gamla Pilen?” frågade Ortmann.

”Förlåt,” sa Femton ursäktande, ”jag trodde, att jag gjort detta klart för er. Jamisson kommer att leda projektet. Utifrån hans fina arbete idag, tycker jag, att det mest lämpliga är, att han leder projektet tills det är avslutat.” Han gjorde en paus för ett ögonblick och tittade runt bordet. ”Tycker alla att det är okay.”

Huvuden nickade tyst i bekräftelse av Femton's retoriska fråga. Neruda höll huvudet stilla, men hans mörka ögon gjorde en snabb rörelse i smyg för att avläsa svaret från direktörerna. Det var enhälligt.

"Tillbaka till McAlester," fortsatte Femton, "jag skulle vilja att vi alla behandlar honom med största omsorg. Där finns inget tvivel vad beträffar hans uppgift, vilken består i att upptäcka varför vi försäkrade oss om den här artefakten utan att larma SPL. Med andra ord, det som vi försöker dölja."

"Hur länge kommer han att vara här?" frågade Evans.

"Det beror på," svarade Femton. Han tittade snabbt upp och gned sig bak i nacken. "Om vi kan övertyga honom om, att den information som vi läcker till honom är legitim, har han gett sig av inom en månad. Om inte, möjligtvis två, kanske tre månader."

"Låt oss se till att det blir en," anmärkte Evans inför ett rum fullt av nickningar.

"Jag håller med," sa Femton. "Finns det några frågor innan vi bryter upp?"

Nerudas hjärta började slå och han kunde känna att munnen blev torr inom loppet av sekunder. Han fångade Femtons ögon.

"Hade du något annat, Jamisson?" frågade Femton artig.

"Jag gissar... jag tror att det skulle vara en bra idé..." Neruda gjorde en paus och samlade sig så gott han kunde.

"Samantha har några intressanta observationer, som jag tror Labyrintgruppen åtminstone borde vara medvetna om. Jag säger inte att det är faktiska observationer – helt klart är de inte det. Men de är intressanta –"

"Tala bara om för oss," avbröt Femton, "och sluta bekymra dig, om hur vi kommer att reagera. Vi antar att vad du än berättar för oss, så är det spekulation och vi tar det som sådant. Så, vad är det?"

"Samantha hade åtskilliga möten med målsökaren," började han. "Under ett av dessa hade hon en vision av planeten täckt av ett rutnät och där fanns åtminstone tre, kanske fyra områden som var möjliga ETC-siter (platser)."

"Säger du, att Samantha såg en bild med många siter?" frågade Femton. "Och att de här bilderna överfördes till henne från artefakten?"

Neruda tyckte att Femtons ögon ljusnade och såg mera intensiva ut. "Det har hon sagt till mig."

"Men målsökaren är förstörd," anmärkte Whitman. "Hur kan vi få verifierat om det finns flera siter?"

Femton gick till sitt skrivbord och kallade på sin assistent.

"Ja, sir," kom en mjuk, behaglig röst.

"Var snäll och ta reda på Samantha Folten och be henne komma till mitt kontor så snart som möjligt."

"Uppfattat, sir."

Nerudas mage kämpade för att hålla sig lugn.

"Nåja, låt oss se, vad vi kan lära oss av Samantha," sa Femton när han hasade sig tillbaka till sin stol. "Ingen misstro mot dig, Jamisson, men visionen är Samanthas och vi bör tala direkt med henne. Håller du inte med mig?"

"Naturligtvis," sa Neruda tveksamt. "Det är bara det, att jag har bett henne att inte tala om de här sakerna –"

”Jag är säker på att Samantha kommer att förstå,” svarade Femton nonchalant. Han vände huvudet mot Branson. ”Hon har Säkerhetsnivå Fem, har jag rätt?”

”Ja.”

”Stackars flicka,” sa Femton leende, med huvudet tillbakalutat med sin tomma tekopp. ”Låt oss uppföra oss på bästa sätt och få henne att känna sig fullständigt bekväm.”

”Skall hon fortsätta att jobba i det här projektet?” frågade Evans.

”Vad skulle du rekommendera?” svarade Femton.

”Hennes bidrag var betydande. Jag skulle låta henne vara kvar i projektet. Hon har någonting som jag inte har sett förut hos våra fjärrskådare.”

”Och vad är det?” frågade Ortmann.

”Jag är inte säker på att jag ens kan sätta ord på det,” sa Evans och tänkte djupt. ”Hon tycks bara ge sig hän i situationen och pressar på något sätt ut mera information från den än någon annan.”

”Det håller jag med om,” sa Neruda. ”Hennes förmåga att etablera en övernaturlig kontakt med målsökaren kan också göra det lättare för henne att kommunicera med de andra teknologiska artefakterna som vi hittade på platsen.”

Femton lutade sig tillbaka i stolen. Hans ögon var slutna några få ögonblick medan tystnaden tog över rummet. ”Det ser ut som om det här mötet kommer att pågå i tjugo minuter till, så om någon behöver en paus, så är det ett bra tillfälle att ta den nu.” Inte en enda gjorde en rörelse för att lämna.

Efter en blyg knackning på dörren stack Samantha tveksamt in huvudet. ”Ni bad mig komma, sir?”

”Ja,” sa Femton, och tog sig klumpigt upp på fötter. ”Var så god och kom in till oss.” Han visade på en tom stol bredvid Neruda.

”Jamisson försåg oss just med en ypperlig översikt från er nyligen gjorda resa till siten Den Gamla Pilen...” Han gjorde en paus, djupt i sina tankar. ”Vill du ha något att dricka innan vi börjar? Litet te kanske?”

Samantha tittade snabbt på bordet och nickade.

Femton höll upp ur tekannan och räckte Samantha en märklig elfenbensfärgad kinesisk kopp med ytan rykande av ånga.

”Tack,” sa hon, medan skakningen i hennes hand avslöjade nervositeten över att vara i samma rum som direktörerna.

”En märklig resa, Samantha. Hela teamet förtjänar vårt högsta erkännande för sin skicklighet och fyndighet.” Alla direktörerna nickade villigt.

”Tack, sir.”

”Jamisson var vänlig nog att kommentera några av de erfarenheter, som du hade med artefakten. Han ansåg, att vi skulle känna till dem på grund av sin respekt för dina insikter och förmågor. I vilket fall som helst hoppades jag, att du vill göra oss den äran att förklara, på det sätt som känns bäst för dig, vad du såg och vad du tror att det betyder. Vi skulle vara dig mycket tacksamma, om du inte har något emot det.”

Femton gjorde en paus och såg sig omkring bordet för att visa att han talade å allas vägnar. Sedan vände han blicken mot Samantha. ”Okay?”

Samantha kastade en förstulen blick på Neruda, som log stödjande. ”Jag är inte säker på vad ni redan vet, och jag vill inte vara ordrik och ta för mycket av er tid –”

”Jamisson nämnde att du sett en bild på jorden omsluten av rutlinjer, som tycktes indikera att det kanske finns fler ETC-siter. Varför inte börja där,” föreslog Femton.

Samantha slöt ögonen och tog ett andetag. ”Jag kan se det klart,” sa hon och öppnade ögonen i slow motion. ”Jag hade fått min inspelningsutrustning klar... alla hade gett sig iväg för att leta efter Neruda och jag försökte att kommunicera med artefakten. Utrustningen cirklade ner till Alpha... och det nästa jag kommer ihåg var... var att jag såg tre geometriska former, liksom dörrar som flöt i rymden. Ett par ögonblick senare visade den mittersta formen en bild av jorden, som var omgiven av rutlinjer liksom trådar av ljus och vid några av dessa linjers skärningspunkt – på vissa platser – fanns det glödande prickar.”

Hon gjorde en paus och slöt ögonen igen. ”Jag uppfattade tre av de här glödande prickarna... de var som markeringar. På något sätt bara visste jag att de betecknade områden, där det fanns ytterligare tidskapslar eller artefakter. Jag kommer ihåg, att jag bara såg en klart... den i New Mexico. De andra var inte tydliga, men jag kan säga att där fanns tre, kanske fyra totalt.”

”Kan du specificera läget på ett ungefär för de andra platserna?” frågade Branson.

”Jag tror att det var Sydamerika, Afrika, kanske Östra Europa,” sa Samantha långsamt. ”Jag är inte säker. Av någon orsak var mitt fokus på New Mexico.”

”Såg du hela globen, Samantha?” frågade Femton.

”Nej, det tror jag inte,” svarade hon. ”Det verkade som om bara fyra kontinenter syntes... Nord och Syd Amerika, Afrika och Europa,” hon slöt ögonen igen.

”Fick du en känsla av att var och en av markeringarna på rutnätet visade en ny kapsel?” frågade Femton.

”Det var min uppfattning.”

”Och fick du en känsla av att där fanns fler på den andra sidan av globen?”

”Kanske... men jag kommer inte ihåg att jag tänkte något om det,” sa hon mjukt, nästan som en viskning.

”Var inspelningsutrustningen på under sessionen?” frågade Ortmann.

”Ja, men den tog inte upp någonting,” svarade Samantha. ”Jag hade glömt att justera upptagnings sensitiviteten därför att jag fick en bild nästan omedelbart och antog då att inspelningsutrustningen var riktigt justerad.”

”Så ingenting blev inspelat?” frågade Femton.

”Nej.”

”Varför inte berätta för oss om de andra bilderna du såg?” föreslog Femton.

Samantha harklade sig och smuttade på teet. ”Under samma episod, såg jag en bild av vad som såg ut som en högväxt, människoliknande man med skägg. Hans ögon var utan tvivel unika, men ur alla andra avseenden kunde han ha passerat på gatan som mänsklig.”

”Vad var det som var så konstigt med hans ögon?” frågade Femton.

”De hade en blandning av konstiga färger, och de var mycket stora. Mycket genomträngande.”

”Kommunicerade du med den här varelsen?”

”Ja.”

”Berätta för oss om det,” sa Femton.

”Den här varelsen talade om för mig att de var de genetiker som utvecklade vårt DNA. De försöker trigga någonting inom vårt DNA, som skall få oss att klara av att stå emot ett skifte

av något slag – ett genetiskt skifte. Och att det här var nödvändigt därför att vi måste försvara vår planet –”

”Mot vad?” Femton nästan skrek och satte sig upp i stolen.

Samantha blev försiktig. ”Mot en främmande ras.”

Rummet blev till isande tystnad. Samantha ville smutta på teet, men var rädd att hon kanske skulle spilla om hon gjorde det. Hennes händer skakade synbart.

”Kanske skall du nämna, varför du tror att upptäckten av tidskapseln var en planerad händelse.” försökte Neruda i hopp om att styra hennes kommentarer till ett nytt ämne.

Samantha vände sig till Neruda, medveten om att han kände sig pressad att berättiga hennes närvaro på mötet. ”Som du antagligen redan har insett,” började hon, ”så var artefakten mycket kräsen. Den undersökte oss båda,” hon vände sig mot Neruda igen, ”ända ner på molekylär nivå... eller åtminstone kändes det så.

”Det var som om artefakten hade programmerats för att värdera våra motiv och fastställa vår lämplighet för upptäckten. Lyckligtvis beslutade den till vår favör... fastän jag inte är säker på varför.” Ett snabbt leende blixtrade till, som avslöjade hennes nervositet.

”Jag fick känslan, och den har jag fortfarande, även nu, att den här tidskapseln inte är den exakt rätta beskrivningen på det som vi upptäckt. Det är mycket större än så och de som skapat den har kodat in det sanna syftet bakom hieroglyferna, konsten, artefakterna... bakom allting. De här sakerna är gester, inte den verkliga substansen i det, som de försöker förmedla.”

”Gester?” repeterade Femton.

”Jag menar, att de är som fasader,” returnerade Samantha snabbt, och blev varse det kryptiska i sitt påstående. ”Jag tror inte att vi kommer att lyckas med att avkoda någonting, jag tror att de har en helt annan betydelse.”

”Och vad känner du att den är?” frågade Femton.

”Min känsla är att artefakterna, inklusive den optiska disken – om det är vad den är – kommer att visa sig omöjliga att undersöka, precis som den första artefakten. Målningarna kommer heller inte att visa på något speciellt. Och hieroglyferna kommer att visa sig omöjliga att avkoda.”

”Och vad tror du är orsaken till att de gjorde det på det här sättet?” frågade Femton.

”Därför att det finns någonting i processen i att försöka förstå de här artefakterna, som är viktigare än vad de är för något eller hur de fungerar. Det är det enda som låter vettigt för mig.”

”Nåja, du har rätt i en sak,” sa Femton, ”de har valt att vara kryptiska av orsaker som inte är uppenbara.” Han ställde sig upp och serverade mer te till Samantha innan hon kunde neka.

”Samantha, du har varit mycket hjälpsam och vi uppskattar din öppenhet. Finns där någon orsak till varför du tror, att artefakten valde dig på det sätt som den gjorde?”

”Hur menar ni, sir?”

”För mig tycks det som om du var dess primära kontakt. Och ändå finns där inga inspelningar eller skenbara ansträngningar från din sida att ta kontakt med den. Med andra ord, den tycks ha valt ut dig. Varför, tror du?”

”Jag antar på grund av mina psykiska förmågor –”

”Är det allt?” frågade han i en vänlig ton.

”Jag tror det.”

”Men vad *känner* du?”

Samantha gjorde en paus och valde sina ord innan hon talade. Hennes ögon sökte sig upp i taket som om hon letade efter hjälp. ”Jag hade aldrig en chans att verkligen använda inspelningsutrustningen. Den kontaktade mig innan jag fick tillfälle... den... kanske den inte ville att någon annan skulle se de här bilderna.”

”Vad känner du *är* syftet med ETC-platsen?” frågade Femton och tittade intensivt på henne, som om han läste av hennes kropp och sinne simultant.

”Det har någonting att göra med genetik,” sa Samantha med plötslig övertygelse. ”Det är någonting viktigt och det är någonting som påverkar ett stort antal människor.”

”Varför ett stort antal människor?” frågade Branson.

Samantha tittade direkt på sin chef med sina gröna, intensiva och levande ögon. ”Varför skulle de annars vara så noggranna beträffande vilka de valde ut för att upptäcka platsen?”

Tystnad fyllde rummet. Ingen sa någonting under åtskilliga sekunder, som om de granskade sina tankar i ljuset av vad Samantha just sagt.

Femton stirrade på Samantha. ”Finns det någonting annat, som du kan tänka dig vara av värde för oss att veta?”

Samantha skakade på huvudet. ”Nej, det tror jag inte.”

Neruda harsklade sig. ”Deras namn?”

”Oh, ja,” sa Samantha. ”De talade om sig själva som WingMakers (VingMakarna).”

Återigen fylldes rummet med tystnad.

Femton knackade med fingrarna på bordet. ”WingMakers...” Han lät ordet hänga i luften och han tittade på Samantha. ”Vad tror du att det betyder?”

”Det vet jag inte, sir,” svarade Samantha och verkade litet förvånad över att han frågat om hennes åsikt.

”Jamisson?”

”Det låter faktiskt bekant, men jag vet inte varför.”

”Har vi gjort någon sökning?” frågade Femton.

Neruda skakade långsamt på huvudet och tittade ner på sina händer. ”Mina tankar har varit på den optiska disken och utforskningsteamet. Jag ber om ursäkt.”

Femton drog ut sin kontrollpanel från undersidan av bordet och slog på några tangenter.

Han skrev in ordet WINGMAKERS med våldsamt fart och klickade på sök. Några ögonblick senare skakade han på huvudet och sköt tillbaka manöverbordet till sin position under bordet. ”Ingenting i vår databas eller på nätet.”

Femton återupptog sitt knackande på bordet. ”Jamisson, du har det mest perfekta minne, som jag känner till. Hur kan det kännas bekant för dig och ändå klarar du inte av att placera det?”

”Kanske lagrades det i hans undermedvetna av artefakten,” sa Samantha och svarade åt honom.

”Hmmm” sa Femton och nickade långsamt. ”Någonting annat?”

Samantha tittade snabbt på Neruda och skakade sedan på huvudet. ”Nej, sir.”

”Nåja, vi uppskattar mycket den stund du har varit här och vi uppskattar din information, Samantha. Du kan återvända till ditt arbete. Tack så mycket.”

Femton drog sig mot dörren medan han avslutade meningen och såg när hon snabbt lämnade rummet.

Femton tog av sig sin cardigantröja och hängde den omsorgsfullt på stolsryggen och satte sig sedan ner med försiktig elegans.

”Tror du på henne?” frågade Li-Ching.

”Jag tror att hon är ärlig,” svarade Femton och vek undan litet för frågan. ”Vi talar om ett möte med vad som möjligtvis skulle kunna vara en autentisk representant för den Centrala Rasen.”

”Du menar, att på grund av att de påstår sig vara skaparna av vårt DNA, så är de från den Centrala Rasen?” frågade Whitman.

”Det, och det faktum att de har placerat en konstruktion inom vår planet som verkar mer sofistikerad än något vi någonsin tidigare sett – med ansevärd marginal kan jag tillägga.

”Jag skulle vilja, att våra motsvarigheter inom Corteum får reda på den här upptäckten,” sa Femton och vände sig till Whitman.

”Fullt avslöjande?”

”Ja, de har mer kunskap om den Centrala Rasens mytologi än vi har, kanske kan de upptäcka något i allt det här som bekräftar eller avslöjar vad vi har hört och sett här idag.”

Femton vände sig till Branson. ”Jag skulle vilja att hon blir befördrad. Okay?”

”Säkerhetsnivå sex?”

”Säkerhetsnivå sju,” sa Femton. ”Vi behöver stärka hennes lojalitet. Hon är mycket bra. Jag tycker om henne... men hon har en svaghet i sina lojaliteter. Hon är mer lojal till sitt hjärta än till våra ideal och uppdrag. Vad jag också finner intressant är, att hon också är rädd för sin möjliga framtida brist på lojalitet och det kommer att göra henne mera benägen till att kompensera sig på motbjudande sätt. Befordra henne retroaktivt från den första i denna månaden.

”Okay.”

”Nu,” sa Femton och vände sig till hela gruppen med tekoppen i handen, ”skulle jag vilja höra era tankar, teorier och åsikter.”

Ljudet av kroppar som ändrade ställning i skinnstolar fyllde rummet.

Neruda talade först. ”Vilka de än är så tycks de veta om 2011-profetian. Bara detta ger en viss trovärdighet till Samanthis historia.”

”Om Samanthis fakta är riktiga när hon säger att vi behöver försvara jorden från främlingar så betyder det inte nödvändigtvis att de talar om profetian om en invasion 2011,” sa Ortmann.

Li-Ching rörde sig i stolen. ”Kanske en fjärskådnings-session skulle vara i sin ordning.”

”Om WingMakers?” frågade Evans.

”Varför inte?” svarade hon.

Jag överlåter till Neruda att besluta om RV-protokoll för projektet,” meddelade Femton. ”Men låt oss inte dra några förhastade slutsatser beträffande WingMakers identitet, och vi får försäkra oss om att hålla RV-sessionerna på nivå ett eller två. Jag vill inte ha mer kontakt med den här rasen än vad som är absolut nödvändigt. Är vi överens?”

Huvuden nickade lydigt på hans fråga.

”Något annat?” frågade Femton.

”Om hon har rätt om den vittomfattande betydelsen av den här upptäckten,” yttrade Li-Ching, ”då kommer vi att ha det inre trycket på oss att offentliggöra det här fyndet för allmänheten. Följden blir att säkerheten kommer att behöva stramas upp och personal

övervakas mera noggrant. Jag föreslår, att vi begränsar tillgången till Gamla Pilen dokumentet till Labyrintgruppens medlemmar.”

”Okay. Förutom att jag vill att Samantha fortsätter med det här projektet,” sa Femton. ”Hon skall ha tillgång till ersättningsdokumentet, men inte till Labyrintgruppens version.”

Femton tog en djup klunk te och svalde med tillfredsställelse. ”Whitman, jag vet att du skulle vilja ha det här projektet under ditt ansvar, men vi har ju för närvarande inte precis en så dynamisk förståelse för den här arten och dess intentioner för att det skulle berättiga ett TTP ledarskap. Men jag skulle vilja, att du har uppsikt över skötseln av alla ersättningsdatabaser och skapandet av dokument, inklusive alla LAN/WAN kunskapslänkar. Okay?”

”Ja, jag förstår fullständigt,” svarade Whitman utan någon förvåning i rösten.

”Vad annat?” uppmanade Femton. ”Ni måste ha mera att erbjuda än säkerhetsfrågor.”

Ortmann harklade sig. ”Nu när vi står i begrepp att samla in och undersöka ytterligare tjugotvå artefakter av okänd härkomst, värde och funktion, vore det då inte vettigt att omvärdera våra säkerhetssystem kring professor Stevens och studenterna?”

”Vad har du att föreslå?” frågade Evans.

”Värdet i det här projektet har , åtminstone för min del, stigit med en faktor tio i och med upptäckten av den här ETC-siten. Efter vad vi vet, är det här den teknologiska motsvarigheten till BST (tidsresor)... för helvete, det kan vara BST. Vem vet? Allt jag säger är, att vi borde garantera projektets sekretess och vi har tre lösa ändar i New Mexico, som kan skapa problem för oss.”

”Vad föreslår du?” frågade Evans igen i hopp om att tvinga Ortmann till att specificera sig.

”Jag vet, att vi har placerat vårt bästa säkerhetsstängsel runt de här människorna, men det finns variabler, som inte ens vår bästa teknologi kan kontrollera.”

”Så vad vill du att vi skall göra?” frågade Evans och hans frustration började synas.

”Jag tror att en täckmantel i form av en olycka borde verkställas för var och en av de tre – jag lämnar närmare detaljer åt er.”

Femton hade lyssnat med spänd uppmärksamhet. ”Leonard, det låter som om du vill bli kvitt de här riskerna, men genom att göra sig av med dem, skulle det inte också skapa fler risker? Kommer du ihåg McGavin’s anklagelser nyligen?”

”Om jag kan få tillägga,” sa Evans, ”så tror jag, att studenterna utgör en större risk än Stevens. I Stevens fall är det värsta han kan göra redan gjort och den tabben klarar vi. Jag är inte bekymrad. Studenterna är ett helt annat problem.”

”Hur så?” frågade Femton.

”Hittills har de samarbetat,” svarade Evans. Men bara på grund av Stevens’ inflytande. Och det tycks bli mer och mer skakigt på grund av hans färska samarbete med McGavins banditer. Jag tror, att de kan explodera om Stevens förstärker sitt uppförande ytterligare.”

”Så varför inte ta bort studenterna?” frågade Li-Ching. ”Under loppet av två dagar har jag tagit hand om alla kommunikationsfrågor.”

”Fördelen med en arrangerad olycka med studenterna,” fortsatte Evans, ”är att det skulle sända ett bra budskap till Stevens. Om vi planterar ut subtila bevis på hans inblandning i deras död förser det oss också med inflytande nedströms.”

Femton satte ner sin tekopp och slöt ögonen, uttråkad eller trött, ingen kunde se vilket. ”Kan ni två lägga några specifika rekommendationer på mitt skrivbord till klockan arton?” Han gjorde en paus bara för ett snabbt andetag och la tonvikten på det retoriska i sin fråga.

”Jag skulle vilja ha ett minimum av tre scenarier, i prioritetsordning, och jag skulle vilja ha de mest troliga följderna specificerade. Oh, en sak till. Vi sysslar inte med att döda människor bara för säkerhets skull – det gäller det här projektet likaväl som något annat. Är jag klar?”

Li-Ching och Evans bekräftade med en tyst nickning. De andra bara stirrade.

”Bara som en sista utväg kommer jag att godkänna ett undantag, och bara om det klart äventyrar vår bredare agenda. Jag är helt säker på en sak; säkerheten i det här projektet kommer inte att vara vårt problem. Vårt problem kommer att bli lojaliteten.”

När han avslutade sina ord vände han sig till Neruda. ”Var snäll och ha listan på utforskningssteamet hopsatt imorgon klockan 12.00 på mitt kontor. Och jag skulle vilja ha Evans inkluderad. Arbeta tillsammans med Whitaker och Ortmann för att välja ut resten. Okay?”

”Ja, det blir bra, sir.”

”Mycket bra,” sa Femton och ställde sig upp. ”Jag antar, att det inte finns några flera frågor eller kommentarer just nu. Återigen tack till Jamisson för en briljant rapport och vidarebefordra våra positiva kommentarer till teamet. De förtjänar alla våra lovord för ett enastående arbete.”

Neruda fumlade med sitt presentationsmaterial medan alla gick på rad ut ur Femtons kontor, inklusive Li-Ching. Ljudet av dörren som stängdes kom honom att rycka till när han knäppte igen spännena på sin portfölj. ”Jag talade med Jeremy i morse,” sa Femton och gick fram till sitt skrivbord med en tillfällig grimas. ”Han var angenämt överraskad av att höra om era upptäckter i New Mexico. Jag talade om för honom, att jag ville att du skulle leda det här projektet till dess avslut. Jag talade också om för honom, att jag ville att du skulle befordras till Säkerhetsnivå Tretton.”

Han gjorde en paus med ett varmt leende. ”Om det är okay för dig, naturligtvis?”

Neruda kunde bara nicka, förvirrad av den plötsliga hedersbetygelsen. ”Vi kommer att vänta med den officiella statusförändringen tills Jeremy kommer tillbaka från semestern, men jag kommer att informera de andra direktörerna i eftermiddag att du accepterat. Evans kommer att ge dig ett nytt password senare nu under förmiddagen. Okay?”

”Ja... vad du än tycker är bäst,” lyckades Neruda undfalla sig.

”En sista sak, Jamisson. Det jag sa tidigare om lojalitet... jag skulle vilja att du engagerar Samantha i det här projektet, men vakta henne noga. Vi har alltför stort intresse av det här projektet för att låta henne, eller någon annan, förlora siktet på målen för vårt uppdrag.”

”Jag håller med, och det skall jag, sir,” sa Neruda. ”Jag menar, att jag skall hålla ett öga på henne.”

”Bra. Jag vet att du kommer att göra ditt bästa,” sa Femton.

”Jag skulle vilja fråga om du inte misstycer,” sa Neruda, ”vad sa Jeremy?”

”Om din befordran?”

”Ja.”

”Någonting om att du är alltför ung för att vara en Säkerhetsnivå Tretton. Jag tror, att han sa någonting om att han var femtiotvå när han uppnådde denna imponerande höjd,” sa Femton med en blinkning. ”Men han var alldeles för lycklig och samtyckte till mitt förslag. Du känner Jeremy, om han inte hade samtyckt, hade han sagt det.”

Neruda log och nickade till samtycke. Hans chef var definitivt lika självständig som han var briljant. Han var den ende ledaren som kunde och brukade stå emot Femton om han i grunden var oense med honom.

”Tack för ert förtroende för mig,” sa Neruda när han började gå mot dörren. ”Jag uppskattar det verkligen.”

”Varsågod.”

Neruda lämnade Femtons kontor med en underlig känsla av att varningen om Samantha också hade varit menad för honom. Men trots den intuitiva känslan var han uppmuntrad beträffande sin befordran. Han önskade bara, att han hade haft någon annan än bara sin personal att tala om det för.

* * * *

ACIO's laboratorium badade i halogenljus från ett uppbåd av strålkastare som hängde ner från taket. I varje strålkastarinstallation fanns en innesluten, cirkulerande videokamera i miniatyr. Lamporna var strategiskt placerade så att varje kvadratcentimeter av laboratoriet kunde observeras, en verklighet som alltid irriterade Neruda.

Ett specialsystem fanns installerat i varje kameras elektroniska öga, som hade förmågan att urskilja onormal aktivitet och larma Säkerhetsenheten. Det var därför Neruda var tvungen att kontakta Säkerhetsenheten för att komma in i laboratoriet efter kl. 20.

Laboratoriet var avsidet beläget och under det strängaste säkerhetsstängsel som ACIO hade. Även under de bästa omständigheter tog det alltför lång tid att komma in, men ikväll förlorade Neruda tålamodet därför att Säkerhetsenheten svarade inte på telefon.

Efter tredje försöket beslöt han att ge upp. Han tog laborariehissen, som var den enda vägen att komma in på labbet. Säkerhetsstängslet kunde upptäcka kroppsavtryck och fastställa den anställdes säkerhetsnivå. Där fanns ingen näthinne-scanning eller några säkerhetskort.

När hissdörrarna öppnades på sextonde våningen, där det jättelika laboratoriet låg, började Neruda fråga sig om han borde försöka ringa en gång till. Han beslöt sig för att inte göra det. Han var ju Säkerhetsnivå Tretton. Han beslutade att strunta i det.

Den yttre hissdörren öppnades utan dröjsmål, så han gick igenom den med lika gott självförtroende. Femton var en konsternas beskyddare och han hade så gott som krävt, att målningar och skulpturer skulle pryda varje vägg och outnyttjad vrå i laboratoriet. Det var en stimulerande kontrast att se original av Gauguin, Kandinsky och Miro som pendanger till världens mest avancerade teknologier.

Klockan elva på kvällen låg korridorerna, som omgärdade laboratoriet i tystnad. Neruda promenerade fram till huvuddörren och den öppnades med det dämpade ljudet av tryckluftshydraulik. Själva dörren var brandsäker, skottsäker, bombsäker och ogenomtränglig för varje lås- uppbyggnad, även av det mest sofistikerade slag.

Neruda gick raskt genom ett klart upplyst förrum. Han väntade otåligt på att få tala med Andrews och se resultaten från de inledande undersökningarna av artefakten, som man funnit i den tjugotredje kammaren. En ny dörr väntade honom i slutet av en kort korridor som rymde toaletter och ingången till lunchrummet.

”Dr Neruda,” ljöd en röst i korridoren direkt över huvudet via personanrops-systemet, ”vi har ingen förfrågan dokumenterad om tillåtelse att besöka labbet efter arbetstid. Var god och verifiera.”

Neruda stannade i frustration och gestikulerade oartigt mot högtalarna i taket. ”Jag försökte ringa er killar tre gånger för bara en kvart sedan. Ingen svarade. Är det något problem?”

”Inga problem, sir,” svarade rösten. ”vi verifierar bara alla tillträden för vår dokumentation. God natt, sir.”

”Du också,” sa Neruda med en suck av frustration. Han hatade Säkerhetsenhetens beskäftiga sätt.

Återigen hälsades Neruda av ljudet från en automatisk dörr som öppnade sig när han närmade sig. En kamera scannade av labbets entré, men den syntes inte. Neruda visste inte var den var gömd, men han visste att han var inspelad, fastän han misstänkte att ingen tittade på.

Han gick in i Laboratoriet för Datoranalys (CAL), vilket var det största rummet bortsett från huvudlaboratoriet. CAL var känt som hemvisten för ACIO’s mest kraftfulla datorsystem ZEMI, vilket hade utvecklats i samarbete mellan ACIO’s vetenskapliga kärna och Corteum, en utomjordisk ras, som haft ett hemligt teknologiskt överföringsprogram med ACIO under de sista 27 åren.

ZEMI-datorerna var ungefär 400 gånger mer kraftfulla än de bästa superdatorerna på jorden. Operativsystemet var kundanpassat till fyra individer, alla med säkerhetsnivå tio eller mer. Dessa fyra operatörer var de enda som fick använda ZEMI, även Femton var tvungen att anlita en av dessa för att utnyttja ZEMI om han valde att använda sig av den.

”Hej,” sa Andrews.

”Hur är läget?”

”Det kunde vara bättre,” svarade Andrews och fumlade med några papper. ”Jag kunde sitta hemma och titta på Golden Eyes, drunkna i margarita-drinkar och äta någon exotisk pizza med röd peppar, hitflugan från Chile.”

”Det låter långtråkigt jämfört med det här,” kommenterade Neruda.

”Jäklar också, jag kan inte få ut någonting av den här rapporten,” klagade Andrews. Han vände sig mot en kontrollpanel framför sig. På skärmen fanns en bild på en man på närmare sextio år som satt i en högryggad läderstol. Det enda sättet att kommunicera med ZEMI-operatörerna var via monitorn. De var isolerade i speciella kontrollrum, vilka skyddade dem från elektromagnetiska frekvenser och psykiska störningar.

”David, skulle du kunna försöka med något lite okonventionellt?”

”Vad tänker du då på?” frågade ansiktet i monitorn.

”Försök att variera vinkeln på laserläsaren i en slumpmässig ordningsföljd och simultant variera rotationshastigheten.”

”Vad letar du efter?”

”En jävla tillträdespunkt! Vi behöver hitta vinkeln och hastighetskorrelationen. Den ligger utanför vårt standardområde. Vi behöver vidga vårt sök område. Kan du göra det?”

”Ge mig bara parametrarna,” sa ansiktet.

”Varje tänkbar vinkel och rotationshastighet utanför vårt standardområde,” sa Andrews. ”Är det specifikt nog?”

”Nej.”

”Men kan du beräkna parametrarna?”

”Ja.”

”Hur lång tid tar det?”

”De finns på monitorn nu,” sa ansiktet lättvindigt.

”Jag menar, hur lång tid kommer det att ta för de slumpmässiga testerna?”

”Vill du att korrelationen för vinkel och rotationshastighet skall testas fullständigt eller slumpmässigt?”

”Fullständigt. Finns det något annat sätt?”

”Testtid för varje inställning?”

”Låt oss försöka med två sekunder den här första rundan.”

”Det kommer att ta åtminstone två timmar,” sa ansiktet.

”Okay, kör igång,” kommenderade Andrews. ”Jag är trött.”

Mannen på kontrollpanelen slöt ögonen. Sju tunna glasfibrer löpte samman till ett svartfärgat huvudband, som gick ifrån den centrala delen bak i nacken till centrum i pannan just ovanför näsryggen. Han var fullständigt skallig, ett av de offer som ZEMI-operatörerna var tvungna att göra. Huvudbandet kallades för en Neural Bolometer, och den översatte strålningsenergin från operatörens hjärnaktivitet till kommandostrukturen hos ZEMI's operativsystem. Genom tanke och visualisering anslöts operatören säkert och effektivt till ZEMI's datorförmåga.

”Ingenting att rapportera?” frågade Neruda i hopp om att få något ur Andrews.

”Njet.”

”Jag gillar sättet du angriper det här,” sa Neruda. ”Det är fullständigt logiskt, konstigt nog.” Han tystnade och log. ”Jag är säker på, att något kommer att dyka upp i datortestet.”

”Det är inte jag.” Andrews ryckte på axlarna.

”Varför detta jämmer och elände?”

”Om det är en optisk disk och de ville att vi skulle läsa den, skulle man kunna tänka sig att de gjort den mer lik våra egna standardmått.”

”Kom ihåg att den här grejen lämnades kvar för tusen år sedan, långt innan -”

”Skitprat, det där vet jag,” gnällde Andrews. ”Men jag är trött på dessa förbannade artefakter, som är så himla ointagliga för våra undersökningar. Jag kan inte hjälpa att jag tror, att de ödslar med vår tid helt enkelt bara därför att de kan.”

”Vi har bara haft en dag på labbet med den här grejen. Kom ihåg att det tog dig tre dagar att göra genombrottet på målsökaren. Ge dig ytterligare en eller två dagar. Den kommer att sjunga skall du se.”

Andrews tryckte på kommandoknappen igen. ”David, kan du göra mig en tjänst?”

”Jaha?”

”När du får resultaten från runda ett, och om de visar sig vara negativa, försök med cykler på tio sekunder. När det är färdigt, lägger vi till en tredje variabel, laser-diametern. Variera den med minsta möjliga ökningar och med vidast möjliga räckvidd. Okay?”

”Jag har fattat.”

Andrews slog över knappen till off-läge och vände sig mot Neruda. ”Jag går hem. Ledsen att jag är på så dåligt humör, chefen. Jag är bara frustrerad över att den här grejen är så förbannat tillknäppt.”

”Gå hem och slappna av,” sa Neruda uppmuntrande. Den kommer snart nog att öppna munnen, och när den gör det, kommer du att vara bland de första som hör den sjunga.”

”Jag hoppas du har rätt, men jag har den här gnagande känslan, att den här jäveln inte kommer att sjunga på ett bra tag.”

”Vi får se,” sa Neruda. ”Kom, jag går ut härifrån tillsammans med dig.”

På WingMakers websida hittar du ytterligare material, som kan öka din fördjupning i den Centrala Rasens kultur och mysteriet med ACIO. Du kan finna detta på www.wingmakers.com

Bland annat finner du där:

- Intervjuerna med Dr Neruda (efter avhoppet från ACIO).
- Kamrarnas Filosofi och Glosbok.
- Kamrarnas Poesi.
- Komplet galleri på Kamrarnas målningar.
- Information om den anonyma källan till allt detta material.
- Kamrarnas Musik, avkodad från Den Gamla Pilen och Hakomi.
- Diskussionsforum samt Frågor och Svar.
- Länkar till närbesläktade websidor
- Nytt material från Första Källan
- En web-butik där du kan köpa WingMakers CD, CD-ROM, och konstreproduktioner.